De kaart zonder laatste bladzijde

Leeseditie voor het web

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Geïllustreerde reisverhalen, geïnspireerd op oorspronkelijke foto’s van Travel2City.

80 verhalen · 368 illustraties

Inhoud

Hoofdstuk 1	Slowakije
Hoofdstuk 2	Portugal
Hoofdstuk 3	Spanje en Gibraltar
Hoofdstuk 4	De Rivièra en Monaco
Hoofdstuk 5	Italië en Vaticaanstad
Hoofdstuk 6	België
Hoofdstuk 7	Nederland
Hoofdstuk 8	Kroatië
Hoofdstuk 9	Montenegro
Aflevering 1	De stad die terugkeek
Aflevering 2	De bladzijde die de wind omsloeg
Aflevering 3	De lijn die me de weg wees
Aflevering 4	Toch begrepen we elkaar
Aflevering 5	Een plekje in de schaduw
Aflevering 6	Nog vijf minuten
Aflevering 7	Een beetje lucht, graag
Aflevering 8	Probeer eens natuurlijk te kijken
Aflevering 9	Op één ansichtkaart
Aflevering 10	Thee voor drie
Aflevering 11	Vandaag nergens anders

Inhoud

Aflevering 12 Drie blikken, één reis
Aflevering 13 Deze stad staat me goed
Aflevering 14 Een zak vol hemel
Aflevering 15 Nog één hoek om
Aflevering 16 Stil zijn lukte ons niet
Aflevering 17 Een bonjour is genoeg
Aflevering 18 Zonder sleutel
Aflevering 19 Prachtig scheef
Aflevering 20 Grote plannen, klein geluk
Aflevering 21 Als het notitieboek stilvalt
Aflevering 22 We gaan nog niet naar huis
Aflevering 23 De regen veranderde mijn plannen
Aflevering 24 Een zoete afspraak
Aflevering 25 Een jurk voor een gewone dag
Aflevering 26 Aan de andere kant van de lens
Aflevering 27 Zakken vol zondag
Aflevering 28 Een klein concert zonder kaartjes
Aflevering 29 Eén kleur is niet genoeg
Aflevering 30 Een glimlach kun je niet verbergen
Aflevering 31 Het bootje dat nooit uitvoer

Inhoud

Aflevering 32 Vijf minuten thuis
Aflevering 33 Een hoed met eigen plannen
Aflevering 34 Regels voor eenmalig gebruik
Aflevering 35 Een pasje van plezier
Aflevering 36 Probeer dan maar eens niet te lachen
Aflevering 37 De kroon bleef thuis
Aflevering 38 Een theater zonder kaartjes
Aflevering 39 De brief die ik bewaar
Aflevering 40 Picknicken zonder reservering
Aflevering 41 De kleur die niet in mijn koffer paste
Aflevering 42 Vandaag kiest Lu Cia
Aflevering 43 Een oorbel voor de zon
Aflevering 44 IJs wacht niet
Aflevering 45 Een rood lintje
Aflevering 46 Eén citroen voor ons drieën
Aflevering 47 Een kaartje voor een klein ommetje
Aflevering 48 Het lijkt er bijna op
Aflevering 49 Bloemen, zomaar
Aflevering 50 De draak had een dagje vrij
Aflevering 51 Een tafel voor één, graag

Inhoud

Aflevering 52 Het raadsel van de blauwe handschoen
Aflevering 53 Een klein drama met een waaier
Aflevering 54 De bal heeft het laatste woord
Aflevering 55 Een uitnodiging van een straatlantaarn
Aflevering 56 De kat koos ons uit
Aflevering 57 Een masker en mijn eigen glimlach
Aflevering 58 Een wafel voor drie glimlachen
Aflevering 59 De schoenen namen even vrij
Aflevering 60 Fluisteren met uitzicht
Aflevering 61 Twee wielen, een ochtend zonder haast
Aflevering 62 Een ansichtkaart voor ons drieën
Aflevering 63 Stappen zonder te tellen
Aflevering 64 Een foto met de zelfontspanner
Aflevering 65 Een liedje zonder naam
Aflevering 66 Een paraplu in goed gezelschap
Aflevering 67 Een schaduw op mijn hielen
Aflevering 68 De leeuw wilde niet glimlachen
Aflevering 69 De echo deed mee
Aflevering 70 Verwachting: drie glimlachen
Aflevering 71 Nog een bladzijde

Hoofdstuk 1

Slowakije

Hoofdstuk 01 / 09 · Mea’s notitieboek

De eerste bladzijde

Ik kocht het notitieboekje voordat ik wist waar ik heen ging. De eerste pagina bleef drie dagen leeg. Een begin, ontdekte ik, kan verrassend veel ruimte innemen.

Op de vierde ochtend trok ik mijn blauwe jurk aan, bond mijn sjaal vast en ging naar buiten. Er was geen groots vertrek. Ik miste een tram, vond een rustigere straat en keek omhoog naar een toren die ik vele malen had gepasseerd.

Bij de rivier heb ik eindelijk iets geschreven: begin met de plek waarvan je denkt dat je het al weet.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Een stad die ik dacht te kennen.

Bratislava

Foto uit het archief

De toren was hier al de hele tijd. Vandaag keek ik eindelijk op.

Bratislava

Foto uit het archief

Ik had me vertrouwd gemaakt met alles.

Bratislava

Foto uit het archief

's Avonds was zelfs de gewone straat van gedachten veranderd.

Devin

Foto uit het archief

De rivier zorgde voor een pijl. Ik heb een paar laarzen geleverd.

De kleine moed om weg te gaan

Trnava

Foto uit het archief

Ik verzamelde een raam, een tak, een middag.

Banská Štiavnica

Foto uit het archief

Een heuvel is een goede plek om te zien hoe ver een vraag kan reizen.

Hoge Tatra's

Foto uit het archief

Hierboven had de pagina meer hemel nodig dan woorden.

Banská Štiavnica

Foto uit het archief

Mijn eerste regel: begin voordat je je klaar voelt.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 2

Portugal

Hoofdstuk 02 / 09 · Mea’s notitieboek

Waar het land ophoudt

De gele tram verscheen in mijn notitieboekje voordat ik de straat eromheen trok. Het zag er ongeduldig uit, alsof het ergens beter kon zijn. Ik begreep het gevoel.

Bij Guincho hield ik het notitieboekje tegen de wind. Het landschap bood bijna niets om achter te verbergen: zand, een lage lijn van scrub, de hele enorme lucht. Ik stopte met proberen de pagina te vullen.

Portugal onderwees het notitieboekje twee nuttige gewoonten. Laat ruimte rond een ding. En als de weg de zee bereikt, is het niet verplicht om dat het einde te noemen.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Stad en wind

Lissabon

Foto uit het archief

De tram wist zijn route. Ik onderhandelde nog steeds over de mijne.

Guincho

Foto uit het archief

De wind opende mijn notebook naar een pagina die ik niet had gekozen.

Cabo da Roca

Foto uit het archief

Aan de rand van het land, vond ik ruimte om verder te gaan.

Sintra

Foto uit het archief

Sommige antwoorden komen vermomd als een andere trap.

Een notebook leert luisteren

Sintra

Foto uit het archief

De boom trok over de witte muur. Ik liet het mijn pagina lenen.

Obido's

Foto uit het archief

Ik nam de smalle straat omdat het ruimte had voor minder plannen.

Batalha

Foto uit het archief

De deuropening was uitgebreid. Binnengaan was heel eenvoudig.

Coimbra

Foto uit het archief

Op de tegels had een tuin geleerd om binnen te leven.

Noord met een onvoltooide zin

Alcobaca

Foto uit het archief

In het klooster vonden zelfs mijn haastige gedachten een plek om te zitten.

Tomar

Foto uit het archief

Ik volgde de steen tot het vonnis zijn volledige stop verloor.

Dourovallei

Foto uit het archief

De heuvel hield zijn eigen zorgvuldige handschrift.

Porto

Foto uit het archief

Ik keek omhoog. De pagina werd groter.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 3

Spanje en Gibraltar

Hoofdstuk 03 / 09 · Mea’s notitieboek

Patronen en omwegen

Ik begon overal patronen op te merken: strepen over een boog, tegels naast een trap, de herhaalde beslissing om linksaf te slaan omdat het licht er interessant uitzag.

Het notitieboekje werd minder ordelijk. Een schets liep over twee pagina's. Een boodschappenlijstje verwierf een kleine kathedraal. Ik tekende een aap in de marge en gaf het vervolgens de voogdij over het tijdschema.

Tegen de tijd dat ik aan de kust kwam, was ik gestopt met vragen of elke omweg nuttig was geweest. Sommigen waren gewoon goed geweest.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Een betere manier om te verdwalen

Granada

Foto uit het archief

Ik volgde een klein vierkant van licht in een veel grotere middag.

Cordoba

Foto uit het archief

De bogen herhaalden zich. Mijn gedachten zijn daar eindelijk mee gestopt.

Sevilla

Foto uit het archief

De tegels maakten een prachtig argument voor het nemen van de lange weg.

Toledo

Foto uit het archief

Van een afstand zagen de verwarde straten eruit als een uitnodiging.

De marge van de kaart

Barcelona

Foto uit het archief

Ik liet een genereuze marge voor dingen die ik niet had kunnen plannen.

Gibraltar

Foto uit het archief

De lokale inspecteur toonde geen interesse in mijn route.

Santiago de Compostela

Foto uit het archief

Bij een andere deur heb ik het notitieboekje weggestopt en ben gewoon aangekomen.

Mallorca

Foto uit het archief

De dag eindigde zonder het schema te raadplegen. Het heeft goed werk geleverd.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 4

De Rivièra en Monaco

Hoofdstuk 04 / 09 · Mea’s notitieboek

Een middag zonder iets te moeten

Ik was erg efficiënt geworden in het ontdekken van dingen. Dit was, besloot ik, een waarschuwing. Ik maakte een nieuw plan: een middag zonder bewijs.

Er waren banen, boten en een fontein. Een bank bood een uitzicht zonder om een ticket te vragen. Ik heb lang genoeg gezeten om niet meer te gaan zitten.

Die avond schreef ik maar één regel. Ik had mezelf vermaakt. Het notebook accepteerde dit als een compleet verslag.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

De kunst van een pauze

Mooi.

Foto uit het archief

De zee had geen bijschrift nodig. Ik heb er toch een geschreven.

Saint-Paul-de-Vence

Foto uit het archief

De fontein was druk bezig met één ding prachtig te doen.

Antibes

Foto uit het archief

Een venster kan een bestemming zijn als je lang genoeg blijft.

Cap Ferrat

Foto uit het archief

Ik heb de kleur van het huis geleend voor een extravagante marge.

Niets dringends.

Monaco

Foto uit het archief

Zelfs het kanon leek de middag vrij te nemen.

Vence

Foto uit het archief

Voorbij de tuin ging de stad perfect door zonder mij.

Hyeres

Foto uit het archief

Er waren genoeg stoelen voor de avond om de tijd te nemen.

Saint-Tropez

Foto uit het archief

Ik liet de boot het frame verlaten. Sommige dingen reizen beter op die manier.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 5

Italië en Vaticaanstad

Hoofdstuk 05 / 09 · Mea’s notitieboek

De stad weerspiegeld

In Venetië hadden de gebouwen dubbelgangers. Het water trok ze weer aan, veranderde van gedachten en begon opnieuw. Ik vond dit geruststellend. Blijkbaar was een eerste poging niet bindend.

Ik volgde die gedachte door andere steden. Steen kan gewichtloos lijken. Een kamer kan verder gaan dan het plafond. Een bekend woord kan een volledig onbekende vorm worden wanneer het in een andere hand wordt geschreven.

Het notitieboekje kreeg reflecties, correcties en een pagina die ik liever ondersteboven. Ik heb ze alle drie bewaard.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Een tweede versie van de wereld

Venetië

Foto uit het archief

Het water maakte een tweede ontwerp van de stad.

Venetië

Foto uit het archief

Ik besloot minder in verlegenheid te komen door herzieningen.

Florence

Foto uit het archief

Omhoog kijken was een nuttige gewoonte worden.

Florence

Foto uit het archief

Sommige oppervlakken belonen een tweede blik, dan een derde.

Ruimte voor een ander uitzicht

Rome

Foto uit het archief

De zuilen hielden een ruimte vast waar de hemel binnen kon gaan.

Rome

Foto uit het archief

Op de trap had niemand dezelfde middag.

Vaticaan

Foto uit het archief

Ik liet mijn stem zakken, hoewel het plafond genoeg te zeggen had.

Gardameer

Foto uit het archief

Het meer bood een eenvoudigere pagina. Ik was er klaar voor.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 6

België

Hoofdstuk 06 / 09 · Mea’s notitieboek

Kleine kamers op een grote reis

Na de grote gevels begon ik kleinere dingen te verzamelen. Een deuropening net boven water. Een pad tussen twee stenen muren. Een raam zonder ambitie om een mijlpaal te worden.

Het notitieboekje was bijna halfvol. Dit leek onmogelijk. Zoveel van wat ik wilde houden was niet zichtbaar in een tekening: de beslissing om te pauzeren, de lichte verandering in de lucht, de verlichting van het vinden van een rustige straat.

Ik heb een paar pagina's niet gevuld. Ze konden de onderdelen vasthouden die weigerden stil te zitten.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Wat de straat houdt

Brugge

Foto uit het archief

Een deurtje wist precies waar het water begon.

Brugge

Foto uit het archief

De daken stonden schouder aan schouder als oude vrienden.

Gent

Foto uit het archief

Een muur kan stevig zijn zonder het gesprek te sluiten.

Leuven

Foto uit het archief

De smalle baan maakte ruimte voor nog een gedachte.

De nuttige lege pagina

Brussel

Foto uit het archief

Er waren vele manieren door de dag. Ik heb deze gekozen.

Antwerpen

Foto uit het archief

Ik had geleerd om te komen zonder onmiddellijk uitleg van de plaats.

BokrijkCity in New York USA

Foto uit het archief

Een kleine deuropening, een pad en geen reden om op te schieten.

Belgische kust

Foto uit het archief

Ik heb een lege pagina voor het geluid van dit bewaard.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 7

Nederland

Hoofdstuk 07 / 09 · Mea’s notitieboek

Een wijdere lijn

Ik geloofde ooit dat een reis vooruit moest om te tellen. De kanalen waren niet overtuigd. Ze nodigden me uit om over te steken, terug te keren en dezelfde hoek van de andere kant te zien.

Op het strand keek ik naar een lijn die nooit aankwam. Het was er simpelweg, verder dan mijn plannen. Ik heb geprobeerd het te tekenen zonder er een grens van te maken.

De lijn bleef een beetje scheef. Dat was mijn eerste vertrouwde versie.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Terug oversteken

Amsterdam

Foto uit het archief

Het kanaal nam het lange uitzicht. Ik heb de brug twee keer overgestoken.

Amsterdam

Foto uit het archief

Een huis kan drijven en nog steeds een plek zijn om thuis te komen.

Amsterdam

Foto uit het archief

Ik volgde het water tot ik vergat de tijd te controleren.

Middelburg

Foto uit het archief

De straat draaide zich om. Ik voelde me daar eindelijk goed bij.

De horizon sluit niet

Middelburg

Foto uit het archief

Rode luiken. Bleke steen. Een goede reden om te stoppen.

Middelburg

Foto uit het archief

Ik liet de tekening onvoltooid en nam het gevoel mee.

Zandvoort

Foto uit het archief

De horizon was een lijn die weigerde een grens te worden.

Zandvoort

Foto uit het archief

Ik liet het van de pagina lopen.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 8

Kroatië

Hoofdstuk 08 / 09 · Mea’s notitieboek

Steen, schaduw en een plein voor iedereen

De zee keerde terug in een andere kleur blauw. Ik begon mijn eigen gewoontes te herkennen: kijk naar een trap, volg een muur, stop waar een stukje schaduw plaats maakt voor een persoon.

In de oude steden, bevatte elk frame al iemands middag. Ik maakte mezelf kleiner in de tekeningen. Er was meer ruimte voor de plek die kant op.

Bij de eilanden voelde het notitieboekje niet meer als een verzameling dingen die ik had gevonden. Het voelde als een record van plaatsen die kort plaats voor me hadden gemaakt.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Langs de muur

Dubrovnik

Foto uit het archief

De muur hield zijn vorm vast. Het licht bleef het verhaal veranderen.

Dubrovnik

Foto uit het archief

Ik koos de trap die verdween voordat ik het einde kon zien.

Ston

Foto uit het archief

Een smalle straat is een gesprek tussen twee muren.

Trsteno

Foto uit het archief

De tuin antwoordde in een taal van schaduw.

Een vierkant is nooit leeg

Splitsen

Foto uit het archief

De bogen gaven de hemel een plek in de stad.

Trogir

Foto uit het archief

Aan de overkant van het water leek de stad bijna op zijn reflectie.

Sibenik

Foto uit het archief

Zelfs de vogels hadden iets belangrijks te doen.

Istrië

Foto uit het archief

De masten tekenden een rustige score over de hele avond.

Eilanden in het notebook

Hvar

Foto uit het archief

Van bovenaf past de stad bijna tussen twee pagina's.

Korcula

Foto uit het archief

Ik hield het eiland op afstand. Een tekening kan wachten.

Lokrum

Foto uit het archief

De meest zelfverzekerde reiziger hier had zijn eigen prachtige jas meegenomen.

Peljesac

Foto uit het archief

De lucht gebruikte alle kleuren die ik had opgespaard.

Lees het verhaal op Travel2City

Hoofdstuk 9

Montenegro

Hoofdstuk 09 / 09 · Mea’s notitieboek

De bladzijde die openblijft

Er was nog ruimte in het notitieboekje, hoewel ik het anders had gedragen. Minder bewijs dat ik ergens heen was gegaan. Meer een metgezel die zwijgt.

De bergen stegen, het meer verbreedde, en een storm trok een donkere zin over de zee. Ik keek uit de schuilkelder. Sommige foto's vragen ons om dichterbij te komen; anderen kunnen het beste op een verstandige afstand gehouden worden.

Aan het einde van de route keerde ik terug naar de eerste pagina. De straf was er nog steeds. Begin met de plek waarvan je denkt dat je het al weet. Deze keer leek het aan mij gericht te zijn.

Een verzonnen reisdagboek naar originele foto’s van Travel2City. Mea’s scènes en woorden zijn een creatieve interpretatie, geen documentair verslag.

Tussen de berg en het water

Kotor

Foto uit het archief

De poort behoorde tot een muur. De uitnodiging was van de dag.

Perast

Foto uit het archief

Het eiland hoefde niet te worden bereikt om deel uit te maken van de reis.

Lovcen

Foto uit het archief

De bergen maakten een beetje meer ruimte in mijn gedachten.

Ostrog

Foto uit het archief

Ik heb het notitieboekje opgeborgen. Sommige plaatsen vragen eerst om stilte.

Het weer heeft een stem

Skadar Lake

Foto uit het archief

Het meer hield de bergen lichtjes vast. Ik probeerde hetzelfde te doen.

Rijeka Crnojevica

Foto uit het archief

Een brug sloot zich aan bij twee banken zonder hen te vragen hetzelfde te zijn.

Tara

Foto uit het archief

Over de kloof, hield ik de leuning vast en liet het uitzicht het reizen doen.

Ulcinj kust

Foto uit het archief

Van onderdak zag ik de zee een eigen zin schrijven.

Geen laatste pagina

Balk

Foto uit het archief

De oude boom had nooit een rechte lijn nodig om te blijven groeien.

Podgorica

Foto uit het archief

Bij de rivier werd een gewone middag genoeg.

Virpazar

Foto uit het archief

Ik had plaatsen verzameld. De pagina's hadden een manier van kijken verzameld.

Sveti Stefan

Foto uit het archief

Ik heb het notitieboekje gesloten. De reis bleef open.

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 1

De stad die terugkeek

Bratislava & Devín · Mea’s notitieboek

Bratislava en Devín · Vier momenten met Mea Zen

Sommige reizen beginnen met een vliegticket. Deze begon met een blanco pagina, een blauwe jurk, en de beslissing om niet te haasten. Mea Zen ging naar een stad die ze dacht te kennen. De stad had echter een klein eigen idee.

Een ingebeelde reis geïnspireerd op de foto's van de auteur Travel2City. De gebeurtenissen, volgorde van de dag en karakter in de scènes zijn artistieke interpretaties.

Opzoeken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava · Michael's Poort

Onder Michael's Poort, ben ik vertraagd. Mijn sjaal borstelde mijn nek, en de bries ving zijn einde voordat ik het kon rechtzetten. Ik heb het laten rusten. Voor de eerste keer die ochtend, had ik niets om af te maken. Ik hoefde alleen maar omhoog te kijken. De torenklok hield zijn eigen tempo. Mijn stappen hebben eindelijk de hunne gevonden. Het notitieboekje

bleef dicht. Niet alles wat mooi is, hoeft tegelijk te worden gepakt.

> **De toren was hier al de hele tijd. Vandaag keek ik eindelijk op.**

Een kleine prestatie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava · Historisch theater

Buiten het theater ging ik zitten en opende mijn notitieboekje. Ramen verschenen op het papier, toen bogen, toen een verdacht scheef lijn. Het maakte me aan het lachen. Als ik wachtte op een perfecte tekening, zou de stad tijd hebben voor een andere voorstelling. Ik kruiste mijn enkels, maakte mijn jurk glad en keek over mijn schouder. Ik wilde blijven. In plaats van de naam van het gebouw, schreef ik: Iets langer.

> **Het theater had zijn podium. Vandaag was een bankje genoeg voor mij.**

Ruimte voor de wind

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Devín · Kasteel en rivierlandschap

Bij Devín was er plotseling meer lucht dan taal. Ik rustte mijn hand op de houten rail en keek naar de rivier achter de stenen muren. Mijn haar viel over mijn gezicht; deze keer heb ik het niet meteen weggepoetst. De zon was warm, de wind was koel, en ik vond ze allebei leuk. Een open pagina die vanzelf is omgedraaid. Oké, dacht ik. Een reis kan suggereren wat er nu komt.

> **De wind maakte plaats voor iets wat geen plan kon houden.**

Nog een straat.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava · Oude Stad bij schemering

's Avonds had de straat de kleur van honing veranderd. Licht bij de deur maakte kleine eilanden op de bestrating, en mijn voetstappen leken langzamer tussen hen. Ik liet de sjaal los op mijn schouder. Ik keek niet meer terug naar angst om iets te missen. Ik vond het uitzicht gewoon mooi. Het schrift hield uiteindelijk een verhaal vast, en er was nog genoeg avond over. Op de laatste regel heb ik toegevoegd: Morgen hoeven we ook niet te haasten.

> **De stad nam geen afscheid. Het nodigde me nog een straat uit.**

Nog één straat.

De eerste pagina is gevuld. Er is nog ruimte voor de volgende.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 2

De bladzijde die de wind omsloeg

Portugal · Mea, Colombine & Lu Cia

Drie vrouwen. één notitieboek. Een Portugal dat weigerde tussen de lijnen te blijven.

Op de eerste pagina, Mea vermeldde de plaatsen die ze wilde zien. Colombine tekende een kleine blauwe bloem tussen hen. Lu Cia heeft de volgende pagina leeg gelaten. Voor wat er ook bij hen opkwam onderweg, zei ze. En zo ontstond hun gedeelde reisplan: deels intentie, deels onheil.

Geïllustreerde fictie geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Vier momenten onthouden, in plaats van een dagroute.

Ruimte in de marge

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Ons drietal

Lissabon · De gele tram

De gele tram passeerde de kerk net toen Mea op het punt stond een zin te beginnen. De bel kwam er het eerst. Colombine boog over het open notebook en tekende een raam met één slag, en voegde vervolgens drie hoofden. "We zijn nog niet eens aan

boord," maakte Mea bezwaar. "Dat is het voordeel van tekenen," glimlachte Colombine. Lu Cia leunde dichterbij tot hun schouders elkaar raakten. --"En waar gaan wij heen?" Mea keek naar de lijst, toen naar de drie gezichten in het raam. Voor een keer vond ze het niet erg dat lege papier tussen de plaatsnamen.

> **"Laat ruimte in de marge, misschien passen we daar nog."**

Een hand binnen bereik

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Ons drietal

Sintra · Stenen treden en kantelen

Op de treden in Sintra woog het notitieboekje plotseling meer dan hieronder. Mea stopte het tegen haar zijde en beschouwde de volgende steenstap. "Het plan zei romantisch dwalen," ademde ze. "Dit is de verticale versie," Lu Cia zei, offeren haar hand. Achter hen lachte Colombine zo hard dat ze alle drie moesten stoppen. Even was er niets te fotograferen of op te schrijven. Gewoon warme steen, de ene hand in de andere, en Colombine's blauwe bloem glijdt onzeker achter haar oor. Mea heeft het rechtgezet met haar vrije hand. Toen klommen ze nog een paar stappen.

> **"Het is nog steeds romantisch zwerven, alleen een beetje bergop."**

Onverwachte editor

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Ons drietal

Guincho · Wind tussen de duinen

Bij Guincho opende Mea het notitieboekje om eindelijk een paar regels toe te voegen. De wind draaide drie pagina's tegelijk. Colombine ving er een met haar handpalm, Lu Cia hield de andere hoek vast, en Mea probeerde een zin te redden die ze al vergeten was. Haar sjaal danste tussen hen als een kleine onhandelbare vlag. "Ik denk dat de zee ons bewerkt," zei ze. "Snijwonden maken?" vroeg Colombine. "Dingen opnieuw ordenen," besloot Lu Cia. Alle drie gebogen over het papier, hun haar verward door de wind, hun schouders dicht. Op de open pagina stond alleen die blauwe bloem. Plotseling was het genoeg.

> **"Je hoeft niet elke lege pagina meteen te vullen."**

Zonder een definitieve volledige stop

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Ons drietal

Cabo da Roca · Vuurtoren in avondlicht

De vuurtoren boven de klif ving het laatste warme licht, en Colombine stopte eindelijk haar potlood weg. "Ik ga dit laten gebeuren," zei ze. Mea sloot het notitieboekje maar hield een vinger tussen de pagina's. Lu Cia merkte de kleine beweging en glimlachte. "Bang dat je je plaats kwijtraakt?" "Ben je banger dat het op het einde lijkt." Ze stonden een tijdje samen, kijkend langs de kust. Toen linkte Colombine de armen met Mea, en Lu Cia viel in stap naast hen. Het notitieboekje bleef dicht. Toen het later weer opende, stond de eerste zin op de nieuwe pagina: We hebben nog niet alles gezien.

> **"We hebben nog niet alles gezien."**

We hebben nog niet alles gezien.

Er is nog ruimte voor ons drieën op de volgende pagina.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 3

De lijn die me de weg wees

Italië · Mea’s notitieboek

Venetië, Florence, Rome en Garda. Vier momenten met Mea Zen en een iets onhandelbare tekening.

Ik bracht een notitieboekje naar Italië, samen met een nogal optimistisch idee van hoe mooi ik het zou tekenen. Mijn eerste regel ging fout. Ik liet het daar achter, eerst uit luiheid, toen uit nieuwsgierigheid. Ik wilde zien wat het nog meer zou kunnen worden.

Geïllustreerde fictie geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Vier momenten op verschillende plaatsen, in plaats van een dagroute.

De boot had andere ideeën

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië · Een gondel in een smalle gracht

De gouden bekleding van de gondel was zachter dan ik had verwacht. Ik vestigde me in de stoel, maakte mijn jurk glad over mijn knieën en opende het notitieboekje. Een boog steeg in de bakstenen muur voor ons. Ik hoefde het alleen maar op papier te zetten. Toen bewoog de boot en mijn pen bewoog ermee. In

plaats van een boog, produceerde ik een wankelende lijn die leek te willen een ritje van zijn eigen. Ik heb het even heel serieus bekeken. Toen lachte ik. Gereflecteerd water flikkeerde over mijn mouw, en het einde van mijn sjaal hing over de stoel. Om de tekening te repareren, heb ik een vastere boot nodig. Maar ik vond deze wel leuk.

> **"De pen was van mij, de gondel leende het handschrift."**

Een boog in de lucht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Florence · Een marmeren deuropening

In Florence, stopte ik voor een deuropening zo uitgebreid dat mijn notebook plotseling erg bescheiden leek. Elke boog had een andere, met kleine figuren, ornamenten en schaduwen tussen hen. Ik hief mijn pen in de lucht en probeerde slechts één lijn te volgen. Geen papier deze keer. Mijn hand heeft het verrassend goed gedaan. Misschien heeft het geholpen dat er niets te bederven was. Een haarstreng viel over mijn wang; ik liet het daar en maakte de beweging af. Toen opende ik het notitieboek voor de pagina Venetië. Mijn kromme lijntje zag er wat minder alleen uit.

> **"Tekenen voelde het makkelijkst toen het geen teken achterliet."**

De Gaps behoren ook

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Rome · Kolommen en open lucht

In Rome zag ik mezelf dingen toevoegen aan mijn tekening die er helemaal niet waren. In mijn gedachten bouwde ik muren achter de zuilen en legde er een dak boven, alsof ik het niet zou redden zonder een compleet gebouw. Maar er was lucht tussen de stenen. De wolken bewogen, en het hele beeld langzaam veranderde met hen. Ik sloot het notitieboekje, liep een beetje verder langs het pad en keek terug over mijn schouder. Ik vond het beter zo. Ik had geen idee hoe mijn perfecte reconstructie eruit zou zien. Dit uitzicht stond recht voor me.

> **"Sommige gaten waren het waard om te behouden."**

Ik laat het zo.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gardameer · Bergen voorbij het water

Op Garda vond ik een plek om te zitten zonder iets van het meer te vragen. Ik kruiste mijn enkels, liet de sjaal losjes over één schouder rusten en legde het notitieboekje op mijn knieën. De bergen vervaagden in de verte, de een achter de ander. Een kleine zeilboot leek op een vergeten stop. Ik opende mijn eerste tekening. De Venetiaanse lijn was net zo scheef, maar nu zag ik de Florentijnse boog erin, een gat tussen de zuilen en iets van dit water. Mijn pen pauzeerde boven het papier. Ik heb er niets aan toegevoegd. Ik liet het notitieboekje nog wat langer open, deze keer omdat ik het leuk vond wat er al was.

> **"Het hoefde niet eerlijk te zijn, het was genoeg dat het van mij was."**

Ik laat het zo.

Eén regel. Vier plaatsen. En iets wat ik wilde houden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 4

Toch begrepen we elkaar

Nederland · Drie reisgenoten

Amsterdam, Middelburg en Zandvoort. Drie vrouwen, een paar verwarde woorden, en genoeg redenen om te glimlachen.

In Nederland raakten mijn talen verstrikt. Ik zou een zin beginnen in het Slowaaks en afsluiten met welk woord het eerst kwam. Colombine vond dit vermakelijk. Lu Cia zei dat ze me het beste begreep toen ik mezelf niet meer corrigeerde. Ik heb besloten dat op de proef te stellen.

Geïllustreerde fictie geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Vier ingebeelde momenten van verschillende reizen, in plaats van een ééndaagse route.

Een golf was genoeg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Amsterdam · Een begroeting over het kanaal

Een lange, glazen boot liep voorbij de zwarte leuning. Ik wilde iets zeggen over de brug, maar toen kwam Pozri, de brug, het is zo... dat ik de zin nooit afgemaakt heb. Iemand op de boot hief een hand op, en ik zwaaide terug zonder na te denken.

Colombine deed mee. Lu Cia keek ons met een glimlach, alsof we een zeer technisch gesprek voeren. De boot ging verder, zijn kleine golven breken de reflectie van de witte brug. "Uitstekende uitspraak," merkte Colombine op. Ik keek naar m'n hand. Deze keer was er echt niets te corrigeren.

> **"Deze begroeting had geen ondertitels nodig."**

Langzaam, Prosím.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Middelburg · Een straat tussen oude huizen

In een straatje in Middelburg liep Colombine een halve stap sneller dan ik. Ik wilde kijken naar de rode lamp, de ramen, de toren, en toch onze conversatie bijhouden. "Slow, prosím," flapte ik eruit, licht haar mouw vangend. Ze draaide zich om, herhaalde mijn twee woorden met een volkomen ernstig gezicht, en vertraagde zo grondig dat ik bijna in haar liep. Lu Cia lachte eerst. Toen lachten we alle drie. We liepen dichter bij elkaar, de bestrating setting een veel mooier tempo. Ik heb de zin nooit afgemaakt. Colombine wachtte toch op me.

> **Twee woorden, twee talen, het juiste tempo.**

Alsjeblieft, niet lachen.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Middelburg · Voor de rode luiken

Voor de rode luiken opende Colombine haar schetsboek. "Wacht even," vroeg ze. Lu Cia greep haar handen en stond zo plechtig dat een vergulde lijst haar zou hebben bevallen. Ik probeerde haar te kopiëren. Ik heb het drie seconden volgehouden. Een hoek van mijn mond ontsnapte, toen de andere, totdat ik alleen maar mijn hoofd kon laten zakken en lachen in mijn sjaal. Colombine keek over het schetsboek. 'Precies zo, niet bewegen.' Dit was natuurlijk een onmogelijk verzoek. Lu Cia zag er nog steeds ceremonieel uit, maar haar schouders gaven haar weg. Uiteindelijk ving de tekening iets veel nauwkeuriger dan onze gehoorzame houding.

> **"Het portret werkte toen we stopten met poseren."**

Geen vertaling nodig

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Zandvoort · Blote voeten en de Noordzee

In Zandvoort trokken we onze schoenen uit. Het zand was koud, en mijn eerste stap produceerde een geluid dat behoorde tot geen van mijn talen. Lu Cia keek me aan. Colombine heeft niet geprobeerd een recht gezicht te houden. Ik droeg mijn laarzen in één hand en probeerde te lopen met de waardigheid van een vrouw die elk detail van dit had gepland. Ik heb gefaald. We lachten en lieten drie sporen van voetafdrukken achter ons, elk iets anders. De zee lag voor ons, onze schoenen waren niet in de buurt van onze voeten, en het notitieboekje was veilig in mijn tas. Op dit moment hoefde ik niet het juiste woord te vinden.

> **"We begrepen elkaar toch."**

We begrepen elkaar.

Sommige dingen hebben we met onze handen gezegd. De rest, met gelach.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 5

Een plekje in de schaduw

Kroatië · Mea’s notitieboek

Sommige plaatsen verschijnen alleen als je stopt met haasten.

Een Kroatische zomer regelt zich niet op datum in het geheugen. Wat blijft is een palm tegen steen, groen licht tussen bladeren, en de blik van een vogel die geen reden ziet om zich te verontschuldigen voor het mooi zijn. Mea verzamelde vier dergelijke momenten van verschillende reizen. In elk ervan vergat ze kort waar ze heen was gegaan.

Geïllustreerd fictie geïnspireerd op vier originele foto's uit het archief van Travel2City. Dubrovnik, Trsteno, Lokrum en Poreč vormen een collage van herinneringen, geen ééndaagse route. Mea is een fictief personage; de situaties en innerlijke monologen zijn creatief ingebeeld.

Eén stap hoger

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Dubrovnik · Stenen treden

Van onderen hadden de treden er romantisch uitgezien. Halverwege dat jaar hadden ze meningen over Mea's fitness. Ze maakte haar sjaal los, rolde haar mouwen op en rustte een palm tegen de muur. De geschaduwde steen was cool: een kleine,

overtuigende reden om stil te blijven staan. Crockerij klonk ergens boven haar; de geur van lunch dreef uit een raam. Mea glimlachte naar haar oorspronkelijke plan om de top te bereiken zonder te stoppen. Niemand anders wist ervan, wat een elegante herziening erg makkelijk maakte. Voordat ze verder ging, liet ze haar vingertoppen nog een keer over de muur reizen. Dit was wat ze zich zou herinneren over de stappen.

> **"Een ander moment, het is een deel van de route."**

Een ander gebruik voor een notebook

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trsteno · Bamboe schaduw

Tussen de bamboe werd het licht groen. Mea ging een paar stappen verder naar binnen en stopte met knijpen. Ze pakte haar notitieboekje: eindelijk zou ze iets opschrijven. Toen begon ze het als fan te gebruiken. Het werkte prachtig, vooral toen het gesloten was. Ze bond haar sjaal vast aan de tasband en liet een beetje bewegende schaduw over de achterkant van haar nek vallen. De bladeren roestten overhead zonder zich verplicht te voelen om iets uit te leggen. Er werd die dag niets toegevoegd aan de schone pagina. Toen ze het notitieboekje weglegde, zag ze een kleine flits van zonlicht tussen de bladeren en keek er een tijdje naar. Haar schema was behoorlijk vol, eigenlijk.

> **"Vandaag de dag heeft het notitieboekje ook een praktisch gebruik."**

The Better-Dressed Guest

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Lokrum · Een pauw bij het water

De pauw stond op de rots alsof hij het had gereserveerd, uitzicht inbegrepen. Blauwe nek, groene veren, een onberispelijke terughoudendheid om op te schieten. Mea stopte op een beleefde afstand. Ze was die ochtend nogal blij met haar jurk, maar de wedstrijd was voorbereid. Ze stopte een stukje haar achter haar oor. De pauw draaide zijn hoofd net genoeg om haar te erkennen, en keerde vervolgens zijn aandacht terug naar het water. Geen verspreiding van veren, geen prestatie op aanvraag. Mea lachte stilletjes. Ze bleven daar nog wat langer, elk met een eigen plekje. Toen ze wegliep, waren haar schouders een beetje recht.

> **"Oké, vandaag win je."**

Masten in het water

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porec · De haven bij de schemering

In de haven bereikten de masten de hemel terwijl hun reflecties zachtjes in het water bogen. Mea liet haar blik rusten tegen een van die lijnen. Het schrift bleef dicht onder haar arm; de sjaal lag losjes over haar onderarmen. De lucht wilde niets meer van haar. Een paar passeerde achter haar, een moment van lachen steeg, en toen was er alleen water naast de boten weer. Ze dacht aan de koele muur, de bamboe en de pauw met zijn foutloze zelfvertrouwen. Elke reis had haar iets nagelaten wat ze nooit had kunnen kopen. Ze wachtte op de dichtstbijzijnde reflectie om uit elkaar te scheuren en zich weer te verzamelen. Toen liep ze langzaam verder.

> **"Ik hoef nog niet te gaan."**

De schaduw was precies haar maat.

En toen de avond kwam, was er geen plek waar ze zich moest haasten.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 6

Nog vijf minuten

Montenegro · Drie reisgenoten

Drie vrouwen, vier haltes, en tijd die kan worden overgehaald om te blijven.

"Vijf minuten," zei Colombine. Mea knikte, en Lu Cia glimlachte met de lucht van iemand die dit eerder had gehoord. In Montenegro verzamelden hun kleine pauzes zich: naast het water, bij een brug, in de schaduw van een oude boom. Ze misten geen verbinding. Alleen het idee dat alles mooi in een plan past.

Een ingebeelde reis met Mea Zen, Colombine MichelangeLove en Lu Cia, geïnspireerd door vier originele Travel2City foto's. Kotor, Rijeka Crnojevića, Bar en Sveti Stefan vormen een losse story collage, geen letterlijk verslag van één reis of een dagroute.

Een overeenkomst van de muren

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Kotor · Wandelen naast het water

Mea controleerde haar horloge. Niet ongeduldig; ze was gewoon nieuwsgierig wat het apparaat van hun stop vond. Colombine's schetsboek was nog steeds gesloten, hoewel haar ogen al halverwege langs de stenen muur waren gereisd. "Vijf minuten

vanaf wanneer ik begin te tekenen," verduidelijkt ze. Lu Cia rustte tegen de leuning. "Dus we hebben nog tijd." Groene reflecties bewogen onder de muren, en elke flikker van licht maakte een kleine vertraging lijkt redelijk. Mea liet haar pols zakken en voegde zich bij hen. "Goed, maar ik beslis bij de volgende halte." Colombine lachte naar haar. Ze hadden allebei een goed idee hoe dat zou aflopen.

> **Vijf minuten vanaf wanneer precies?**

Besluit van Mea

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Rijeka Crnojevića · De stenen brug

De brug was kort. Ze hadden het in een ogenblik kunnen oversteken, als Mea niet was gestopt op de oever van de rivier en naar het water had gekeken. De boog bleef onder het oppervlak; de geringste beweging van water brak zijn andere helft in kleine stukjes. "Nou?" Colombine vroeg het. Mea rustte een hand op de stenen parapet. "Ik heb besloten dat we nog niet gaan." Lu Cia, die al een stap vooruit had gezet, keerde terug met een heel ernstig gezicht. "Een moedige beslissing, je hebt mijn steun." Alle drie uitgebarsten lachend. Het notitieboekje bleef dicht. Deze keer was het genoeg om naar hetzelfde te kijken, elk van hen zag het een beetje anders.

> **"Mijn beslissing deze keer, we blijven."**

De boom weerlegt om te plassen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Balk · De oude olijfboom

"Er is een elleboog," Lu Cia zei, wijzend naar een vouw in de kofferbak. Mea heeft haar hoofd gekanteld. Zij kon het ook zien. Een beetje hoger boven was misschien een neus, of gewoon een schaduw; de boom hield zijn opties open. Colombine omhelsde haar schetsboek en lachte. "Als ik het precies tekende, zouden mensen zeggen dat ik het verzonnen heb." Een tijdje probeerden ze dezelfde figuur te vinden in de verwarde schors. Ze konden het niet eens zijn, en geen van hen vond het erg. Ze bleven samen op het pad terwijl heldere vlekken over hun kleren bewogen. Toen Mea voorstelde om te vertrekken, stak Lu Cia een vinger uit. "Wacht, ik heb de andere elleboog gevonden."

> **"Je kunt zo'n model niet vragen rechtop te staan."**

Zonder te tellen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Sveti Stefan · Uitzicht over de baai

Bij het uitzicht over Sveti Stefan stelde niemand een tijdslimiet voor. De rode daken clusterden boven het water, de baai gebogen naar de kust, en de wind af en toe droeg Mea's sjaal richting Colombine. Ze hield het lichtjes vast met één vinger en liet haar schouder die van Mea poetsen. Lu Cia keek naar hen beiden. "We kunnen nu een foto gebruiken." "Maar wie zou die nemen?" Mea vroeg het. Er was een korte stilte, en toen lachten ze: een andere uitstekende reden om te blijven. Geen van hen greep naar een camera. Ze bleven daar toen het licht op het water veranderde en hun gesprek vond zijn eigen gemakkelijke weg naar de volgende reis.

> **"We zullen dit onthouden zonder aftellen."**

"Vijf meer, dan."

Deze keer zeiden ze het alle drie.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 7

Een beetje lucht, graag

Spanje en Gibraltar · Mea’s notitieboek

Eén fan, vier haltes, en een briesje met zijn eigen ideeën over Mea's haar.

Mea had een eenvoudig plan voor warme dagen: comfortabele schoenen, een notebook en een fan. De schoenen werkten mee. Het notitieboekje wachtte geduldig. De fan bleek uitstekend gezelschap te zijn, vooral toen ze er niet meer zo veel van verwachtte.

Een ingebeelde reis met Mea Zen, geïnspireerd door vier originele Travel2City foto's. Granada, Sevilla, Gibraltar en Mallorca vormen een losse collage van aparte haltes, geen dagroute.

Een kleine zomer van haar eigen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada · Licht voorbij de doorgang

De smalle doorgang was koeler. Mea pauzeerde vlak voor de boog, waar het licht over de steen plaste, en opende haar ventilator. De eerste film stuurde een stukje haar weg van haar wang. De tweede zet het recht terug. "Uitstekend, we hebben

een systeem." Ze lachte en liet de open ventilator rusten aan haar middel. Ze stapte langzaam naar het licht, haar hoofd licht gekanteld, alsof luisteren naar iemand om de hoek. Niemand wachtte op haar. Ze had nog steeds het gevoel alsof ze op weg was naar een leuke vergadering.

> **"Uitstekend, we hebben een systeem."**

Een patroon dat niet past

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sevilla · Tussen de tegels

Naast de tegels in Sevilla verloor de ventilator kort de wedstrijd om haar aandacht. Blauw gebogen rond geel, een ornament leidde naar een ander, en Mea besloot om ten minste een klein stukje van het in haar notebook te brengen. Ze zat aan het vrije uiteinde van een bank, vouwde de ventilator, en tekende drie lijnen. Ze zagen er niet uit waar ze bij was. Ze bestudeerde ze even en voegde er vervolgens aan toe: "Deliberately free interpretation." Ze knikte, was tevreden. Die beschrijving kan ook nuttig zijn voor andere pogingen tot leven.

> **"Deliberaal vrije interpretatie."**

Een woordloze recensie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gibraltar · Een niet-onderdrukt publiek

De makaken zaten op de houten leuning met de uitdrukking van iemand die genoeg toeristen en hun ideeën had gezien. Mea stopte verder langs het pad. Ze hield de ventilator opgevouwen aan haar zijde, haar tas gesloten, en bood haar beste casual glimlach van een respectvolle afstand. De aap keek weg. "Ik begrijp het, teveel charme voor één middag." Deze keer lachte ze zichzelf uit. Het was niet nodig om iets te tekenen of een optreden op te zetten. Ze zag het dier gewoon rustig zitten in zijn eigen dag, en ging toen verder op weg.

> **Te veel charme voor één middag.**

The Fan krijgt de avond af

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Mallorca · Avond aan zee

Aan zee had ze de ventilator niet meer nodig. De bries kwam op zichzelf, roerde het einde van haar sjaal, en herschikte haar haar zonder te vragen. Deze keer heeft ze het niet gecorrigeerd. Ze rustte tegen een lage muur en keek naar de smalle band van warme kleur onder de blauwgrijze wolken. Masten stonden boven de haven naar links; het water droeg zijn eigen rusteloze beweging. De gevouwen ventilator rustte losjes in haar hand. Ze tilde het even op, alsof ze een toast voorstelde. "Goed werk, neem de avond vrij." Toen draaide ze haar gezicht in de lucht en sloot haar ogen.

> **"Goed werk, neem de avond vrij."**

"Je hebt nu geen dienst," zei ze tegen de ventilator.

En laat de zee de wind sturen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 8

Probeer eens natuurlijk te kijken

Rivièra en Monaco · Drie reisgenoten

Drie vrouwen, één schetsboek en veel te veel ideeën over waar ze hun handen kunnen leggen.

Colombine wilde een onaangekondigd portret van de Riviera meenemen. "Niets groots, alleen wij, zoals wij." Mea heeft haar sjaal meteen aangepast. Lu Cia keek naar haar, toen naar Colombine. "Dit kan een tijdje duren."

Een ingebeelde reis met Mea Zen, Colombine MichelangeLove en Lu Cia, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Saint-Paul-de-Vence, Cap Ferrat, Monaco en Nice vormen een losse collage van aparte haltes, geen eendaagse route.

Wat te doen met haar handen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence · Naast de steenfontein

Naast de fontein, Mea vond haar plek, recht haar rug en vouwde haar handen. Toen ontvouwde ik ze. De ene ging naar haar tas, de andere had geen duidelijke opdracht. Colombine heeft haar potlood verhoogd. "Je ziet er gewoon uit." Mea stond nog

rechtop. Lu Cia keek even naar de transformatie en schuinde haar hoofd. "Is dit hoe je staat te wachten op koffie?" Het water druipte in de stenen bekken. Mea heeft nog een seconde gered. Toen viel haar schouders, en de glimlach hoefde niet meer te worden geregeld.

> **"Is dit hoe je staat te wachten op koffie?"**

De rol van gastvrouw uitproberen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Cap Ferrat · Buiten de roze villa

Buiten de roze villa had Mea een nieuwe theorie: natuurlijk kijken vereist de juiste achtergrond. Ze draaide zich om en bood een groot, gastvrij gebaar aan. "Alsjeblieft, doe alsof je thuis bent." Colombine liet haar schetsboek zakken en bood haar het hele balkon aan met een bijpassende bloei. Lu Cia bedekte haar glimlach. "Wie van jullie reinigt al die ramen?" Mea keek naar de bovenste verdieping. Dan de onderste. Het spelen van gastvrouw plotseling verloor zijn aantrekkingskracht. "Laten we vandaag bezoek krijgen." Ze bleven op het pad, lachen om hun korte nieuwe carrières.

> **"Laten we vandaag bezoek krijgen."**

Een bijna officieel portret

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Monaco · Naast de historische kanonnen

In Monaco stelde Lu Cia een meer waardige poging voor. Ze stond naast de tentoongestelde kanonnen, greep haar handen achter haar rug en nam een uitdrukking die geschikt was om belangrijk nieuws te ontvangen. Mea is bij haar. Ze keken vooruit in stilte terwijl Colombine haar gesloten schetsboek tegen haar borst hield. "Wat moeten we voorstellen?" Mea vroeg het zonder haar lippen te bewegen. "Het Comité voor Ontspannen Kijken." Colombine lachte eerst. Lu Cia liet snel haar hoofd zakken, en Mea verloor haar uitdrukking helemaal. De historische kanonnen waren de enige dingen die plechtig konden blijven.

> **"Het Comité voor Ontspannen Kijken."**

Toen ze stopten met poseren

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Mooi. · Een schetsboek van de zee

In Nice gaf Colombine geen aanwijzingen meer. Ze opende haar schetsboek aan de muur, tekende de bocht van de kust en voegde er drie kleine figuren naast. Mea leunde dichterbij; de bries veegde haar haar over haar wang. Lu Cia rustte naast haar en wees naar een lijn. "Ben ik dat?" "Tot nu toe is dat je arm." Mea lachte, Colombine voegde er nog een beroerte aan toe, en voor een moment vergaten ze allemaal hoe ze eruit zagen. Er stond weinig op het papier. Een kustlijn, drie vrouwen, en handen die eindelijk ergens hadden gevonden om thuis te horen.

> **Tot nu toe is dat je arm.**

"Nu zien we eruit als onszelf," zei Mea.

En voor één keer, deed ze geen poging om iets te verbeteren.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 9

Op één ansichtkaart

België · Mea Zen

Vier haltes, één kaartje en een zin zonder haast.

In België kocht Mea een ansichtkaart met een ambitieus plan: deze keer zou ze iets beters schrijven dan "het is hier mooi." Ze had een potlood. Een postzegel ook. Het enige wat ze miste was het eenvoudigste van alles wat ze eigenlijk wilde zeggen.

Een ingebeelde soloreis met Mea Zen, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Brugge, Brussel, Leuven en de Belgische kust vormen een collage van afzonderlijke haltes. Evenementen en dialoog zijn fictief; dit is geen ééndaagse route.

Te veel adjectieven

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Brugge · Een rij van gevels

Op het plein keek ze naar de gevels. Een rode, een bleke, elk met zijn eigen mening over hoe een dak moet eindigen. "Picturesque," probeerde Mea. En dan betoverend. Beide woorden voelden geleend uit iemand anders zijn brochure. Ze legde haar potlood tegen de hoek van de ansichtkaart en keek naar de mensen onder de luifels. Ze kon vijf gevels, drie kleuren

en een wolk beschrijven. Maar de andere kant van de kaart had al een foto. "Goed," zei ze tegen zichzelf. "De huizen kunnen zich voorstellen." Ze stopte de kaart weg zonder een straf.

> **"De huizen kunnen zich voorstellen."**

Het eerste teken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Brussel · Onder het glazen dak van de speelhal

In de Brusselse speelhal had ze eindelijk een idee. De ene hand hield de ansichtkaart vast, de andere chocolade, terwijl het potlood probeerde bij beide te horen. "Ik zal iets over het licht schrijven," besloot ze, kijkend naar het glazen dak. Tegen de tijd dat ze het laatste stuk uitpakte, was er een kleine bruine vlek op de hoek van het papier verschenen. Mea keek ernaar. Ze probeerde het af te vegen, en promoveerde het tot een volwaardig deel van de compositie. Toen glimlachte ze en deed het servet weg. "Minstens één ding op deze ansichtkaart klopt nu."

> **'Tenminste één ding is nu accuraat.'**

Aan wie schrijf ik

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Leuven · Een smalle bakstenen rijstrook

In Leuven vond ze een rijstrook waar niets haar vroeg op te schieten. Ze legde de kaart op haar gesloten notitieboekje en pauzeerde naast een raam. "Vandaag zag ik..." schreef ze, stopte toen. Ze stelde zich even voor dat iemand die graag op haar schouder stond, over de krant leunde en stil om de chocolade lachte. Ze wist meteen wat ze hen zou laten zien: de schaduw onder de boog, de oneffen kastjes, het raampje aan het eind van de rijstrook. Niet alles. Alleen dit. Ze sneed zachtjes haar opening door. Plotseling hoefde het potlood niet zo hard te werken.

> **Niet alles. Alleen dit.**

Een straf aan de zee

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Belgische kust · Naast de Noordzee

Aan de kust, de wind tousled haar haar voordat ze haar potlood kon vinden. De zee naderde langzaam de voetafdrukken in het zand, en veranderde daarna elke keer van gedachten. Mea heeft een korte zin afgemaakt. Ze las het opnieuw, deze keer zonder het te corrigeren. Er was plaats op de kaart voor de vlek, haar naam en een kusje. Ze hield het papier tegen haar borst zodat de wind het niet nam en naar het water keek. Ze hoefde niet langer de huizen, de arcade en de rijstrook in vijf lijnen te drukken. Die zin opende een deur voor ze allemaal.

> **"Ik wou dat ik je dit kon laten zien."**

"Ik wou dat ik je dit kon laten zien."

Plotseling was er ruimte voor alles.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 10

Thee voor drie

Slowakije · Drie reisgenoten

Een fles, drie kopjes en uitzichten die het best samen kunnen worden genoten.

Voor hun kleine Slowaakse uitjes, besloten ze een eenvoudige regel. Mea zou een stop kiezen, Colombine zou haar schetsboek brengen, en Lu Cia zou de fles vullen voordat ze vertrokken. "Dus ik ben verantwoordelijk voor de voorraden?" vroeg ze. Morale, Mea corrigeerde haar. "Supplies is gewoon de technische term."

Een verzonnen verhaal met Mea Zen, Colombine MichelangeLove en Lu Cia, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Trnava, twee haltes in Banská Štiavnica en de Hoge Tatra vormen een collage van aparte uitstapjes bij koeler weer.

De belangrijkste bagage

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava · Naast een gele gevel en een stenen standbeeld

Onder Trnava's kale takken produceerde Lu Cia de fles met de zwaartekracht van iemand die belangrijk nieuws bracht. Colombine heeft drie kopjes in haar handpalm uitgebalanceerd. Mea paste haar sjaal aan en controleerde de kleuren. "De blauwe

is van mij." "De crème is van mij," voegde Colombine eraan toe. Lu Cia keek naar de laatste beker. Dus het was een vrije keuze tot het mijn beurt was. Ze barsten lachen uit. De steenfiguur boven de lantaarn keek met onbegrensde waardigheid toe. Mea keek omhoog. "Ze heeft waarschijnlijk haar eigen fles meegebracht."

> **"Het was een vrije keuze totdat het mijn beurt was."**

Een theezaal met uitzicht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Banská Štiavnica · Een toren boven de daken

In Štiavnica vonden ze een uitzicht op een toren boven de kale bomen. Lu Cia schonk de thee, en Mea leunde naar het eerste lint van stoom. Colombine wees bergop. "Stel je een theekamer voor in dat hoogste raam." Mea stelde zich een tafel, drie fauteuils en een eindeloze zee van daken voor. Lu Cia keek naar de helling. "En wie zou het water daarheen dragen?" Colombine liet langzaam haar hand zakken. "Misschien moeten we voorlopig een pop-up blijven." De bekers bleven op de lage muur. Alle drie hadden ze dezelfde mening, en de service was uitzonderlijk persoonlijk.

> **"Wie zou het water daarheen dragen?"**

Instructies voor de Wind

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Banská Štiavnica · Een pad over een grazige heuvel

Op de open heuvel, de wind besloten om hen te vergezellen. Mea wikkelde haar handen rond haar beker, Colombine duwde het haar uit haar gezicht, en Lu Cia stapte een beetje dichterbij. "Het terras heeft levendige airconditioning vandaag," merkte ze op. Ze draaiden deze kant op en dat totdat ze een hoek vonden voor een vredig slokje, als drie handen op een zeer ongebruikelijke klok. Toen stonden ze schouder aan schouder, en het werd gemakkelijker. Colombine keek naar het rechte pad voor ons. "Ik hou het schetsboek vandaag gesloten." Mea knikte. "Dat laat beide handen vrij voor thee."

> **"Het terras heeft levendige airconditioning vandaag."**

Toen de thee haar zei:

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Hoge Tatra's · Rots, water en mist

In de Tatra verdween het bovenste landschap in mist. Een smalle beek bleef tussen de rotsen, samen met donkere dwerg dennen en een paar stukjes wit. Ze stopten op een breed, vlak stuk pad. Deze keer heeft niemand een naam uitgevonden voor het theelokaal. Mea verwarmde haar handen, Colombine rustte een hand licht op haar schouder, en Lu Cia zag de stoom oplossen in de koude lucht. "Ik heb net gemerkt dat we al een tijdje niets hebben gezegd," mompelde Mea. Lu Cia tilde haar beker op. "De thee had zijn stem." Colombine lachte. Ze lieten het nog even doorgaan met praten.

> **"De thee had zijn stem."**

Drie kopjes. Plotseling, genoeg warmte voor het hele verhaal.

Ze zullen de fles weer vullen voor de volgende reis.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 11

Vandaag nergens anders

Portugal · Mea’s notitieboek

Vier haltes in Portugal, en de kleine kunst om iets voor morgen achter te laten.

Mea had nog genoeg ruimte in haar notitieboekje en veel te veel pijlen in haar plannen. Tussen de haltes bleef Portugal haar banken, leuningen en tafels voor één aanbieden. In eerste instantie zag ze ze als pauzes. Toen begon ze te merken dat dit vaak haar favoriete delen van de reis waren.

Een verzonnen verhaal met Mea Zen, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Alcobaça, Tomar, de Douro vallei en Porto vormen een montage van afzonderlijke haltes. Het avondlicht in Porto is een artistieke herinterpretatie van een dagfoto.

Een bank zonder plannen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Alcobaça · Tussen de arcades en de tuin

Op de binnenplaats van het klooster ging Mea alleen zitten om haar tasbandje aan te passen. Dat was toch haar verklaring. Voorbij de arcades stonden kleine bomen, en schaduwen bewoog langzaam over de paden. Haar notitieboekje bleef dicht op haar

schoot. Na een tijdje realiseerde ze zich dat de riem al enige tijd perfect comfortabel was. Ze stond nog steeds niet op. "Een technische stop," fluisterde ze met een glimlach. Het was een opmerkelijk grondige technische stop.

> **"Een technische stop."**

Zelfs de stappen kunnen wachten.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Tomar · Aan de voet van de stenen trap

In Tomar begroette de stenen trap haar met een overtuigend gebaar: zo. Mea keek omhoog, toen naar haar laarzen. Zij gaven geen commentaar op het voorstel. Ze legde een hand op haar heup en gaf zichzelf nog een moment onder, waar ze de muur, de toren en de hele gulle uitnodiging kon zien. "Ik kom eraan," zei ze. Ze heeft haar notitieboekje half gesloten. Deze keer hoefde niemand te doen alsof een uitzicht alleen telt na een klim.

> **"Ik kom er aan."**

Een landschap zonder kogelpunten

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Dourovallei · Kromt over de heuvels

Boven de Dourovallei legde Mea haar schrift op een lage stenen muur. De hellingen voor ons waren bedekt met bochten. Ze volgde er een, verloor het en vond er nog een. Haar ogen konden ze niet traceren in de nette volgorde die ze prefereerde voor lijsten. Een briesje tilde het einde van haar sjaal op. Ze stak het onder een elleboog en glimlachte naar haar poging om minstens één ding in lijn te houden. Toen liet ze haar blik dwalen. Het notitieboekje heeft geen bezwaar gemaakt. Het was toch gesloten.

> **De sjaal bleef tenminste in de rij staan.**

Vandaag nergens anders

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porto · De laatste tabel van de reis vandaag

In Porto vond ze een tafeltje met uitzicht op de hoge toren. De avond in haar verhaal verzachtte tot blauw, en de lichten kwamen aan bij de ramen. Mea maakte haar koffie klaar, zette de beker op de schotel en bond het notitieboekje vast met een lint. Ze kan nog steeds in een andere straat veranderen. Ze kan nog steeds een ander uitzicht vinden. In plaats daarvan legde ze haar kin op haar hand. "Nergens anders vandaag." Ze zei het met de tevredenheid van iemand die net een plek had ontdekt die ontbrak op de kaart.

> **"Nergens anders vandaag."**

Morgen past op een andere pagina.

Vandaag is er niets meer om bij te praten.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 12

Drie blikken, één reis

Spanje · Ons drietal

Mea, Colombine en Lu Cia in Spanje. Elk merkt iets anders op; samen zien ze meer.

Ze hadden geen rollen toegewezen voor deze reis. Toch was Lu Cia vaak de eerste om een weg door te vinden, Colombine iets te tekenen, en Mea een reden om te blijven hangen. Soms bezetten alle drie de mogelijkheden dezelfde plek. Dan was het moeilijkste deel het eens over welke manier om te kijken.

Een verzonnen verhaal met het trio, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Córdoba, Toledo, Barcelona en Santiago de Compostela vormen een montage van afzonderlijke haltes, geen ééndaagse route. De personages, hun acties en de verlichting zijn artistieke interpretaties.

Waar eerst te zoeken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Córdoba · Onder de gestreepte bogen

In Córdoba keek Mea op en was ze even vergeten te lopen. Lu Cia stopte naast haar, na een rij van kolommen in de verte. Colombine hield haar schetsboek tegen haar borst. Er was te veel voor één pagina. "Welke boog?" fluisterde ze. "De volgende,"

zei Mea. Lu Cia lachte. "Dat zeg je over elke boog." Alle drie hadden ze gelijk. Dus ze stonden gewoon een tijdje, zodat de rode en bleke bands zo ver mogelijk hun ogen konden volgen.

> **"De volgende."**

De kaart heeft een kleiner uitzicht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Toledo · Een stad voorbij de ontvouwde kaart

Op het standpunt over Toledo ontvouwde Mea een kaart. Lu Cia vond de toren in de stad voordat hij het op de krant plaatste. Ondertussen koos Colombine de kleur van de daken, alsof ze een hele middag in haar potlooddoos had gedragen. "Welke kant op?" Mea vroeg het. De ene wees vooruit, de andere leunde naar het panorama. Een briesje tilde een hoek van de kaart op, en alle drie probeerden hem te vangen. Ze lachten. Ze hadden tenminste één richting afgesproken: handen naar het papier, ogen terug naar de stad.

> **De kaart wilde ook even rondkijken.**

De rechte lijn neemt een dag vrij

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Barcelona · Naast een mozaïek curve

In Barcelona opende Colombine haar schetsboek naast het mozaïek. Ze wilde gewoon beginnen, met één rechte lijn. Toen keek ze rond. Lu Cia hield een potlood rechtop, alsof het aanbieden van de laatste beschikbare exemplaar. Mea leunde tegen de rimpelende rand en hief een geamuseerde wenkbrauw. "Ik denk niet dat dat hier hoort." Colombine heeft een curve getekend. Dan nog een. Een klein briesje ving haar rok en Mea maakte haar sjaal glad. Voor een moment, alle drie leek deel uit te maken van dezelfde stromende lijn.

> **"Ik denk niet dat dat hier hoort."**

Ruimte voor alle drie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Santiago de Compostela · Kamer op een gedeelde pagina

Voor de kathedraal in Santiago gingen ze eindelijk samen zitten. Mea opende haar notitieboekje en probeerde samen te vatten wat elk van hen zich herinnerde. Lu Cia: bogen en de wegen tussen hen. Colombine: kleuren die niet in haar schetsboek pasten. Mea: de momenten dat ze moesten stoppen omdat ze te veel lachten om te lopen. Ze maakte drie korte slagen op de pagina. "Is dat ons plan?" Colombine vroeg of ze een hand op haar schouder kon leggen. "De cast, voor nu," zei Mea. Lu Cia leunde dichterbij. Er was ruimte genoeg.

> **'De cast, voorlopig.'**

Ze namen allemaal een andere foto.

Alle drie hebben ze hetzelfde gelach mee naar huis genomen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 13

Deze stad staat me goed

Italië en het Vaticaan · Mea Zen

Mea Zen in Venetië, Florence, Rome en het Vaticaan. Vier haltes, en een glimlach die niet gerepeteerd kan worden.

Mea pakte comfortabele laarzen, haar favoriete sjaal en een jurk die een beetje schommelde toen ze liep. Voordat ze vertrok, had ze nog steeds geoefend hoe ze erin moest staan. In Italië was ze het geleidelijk vergeten. Er was te veel water, kleur, te veel treden en beschilderde plafonds, die allemaal haar aandacht van zichzelf afhielden. Dat bleek de momenten te zijn die ze het leukste vond.

Een verzonnen verhaal met Mea Zen, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Venetië, Florence, Rome en het Vaticaan vormen een montage van afzonderlijke haltes. De actie, het karakter en de verlichting zijn artistieke interpretaties van de bronbeelden.

Een kapsel bij het kanaal

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië · Naast een klein kanaal

Op een brugje in Venetië leunde Mea over de parapet. Haar sjaal brak in gouden vlekken op het water, en haar haar zag er nog onhandelbaarer uit dan die ochtend. Ze stopte een slot achter haar oor. De reflectie verplaatste het onmiddellijk ergens anders.

"Oké, jouw manier," zei ze tegen het kanaal. Een boot schuifde naast de oever, en het spiegeltje scheurde overal. Mea lachte. Eindelijk, een kapper die niet deed alsof hij wist hoe het er moest uitzien.

> **Oké, op jouw manier.**

Een sjaal om Florence te matchen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Florence · Kleuren buiten de kathedraal

Buiten de kathedraal van Florence tilde Mea het einde van haar sjaal op en vergeleek het met de kleuren voor haar. Bleke steen, groene banden, de warme koepel. Ze keek naar haar jurk en toen weer naar boven. "We hebben vandaag behoorlijk goed gecoördineerd." Ze zei het stil, om de stad te sparen met bloosen. De bries trok de sjaal uit haar hand en vestigde het in een volkomen gewone knoop. Ze vond het toch leuk. Een paar stappen later merkte ze dat ze gestopt was met haar reflectie in etalages te controleren.

> **"We hebben vandaag behoorlijk goed gecoördineerd."**

Een niet gerepeteerde stap

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Rome · In het plein onder de Spaanse Trappen

Onder de Spaanse Trappen was er veel te veel beweging om een pose lang vast te houden. Mea maakte plaats voor een kinderwagen, sloeg een groep mensen om en vertrok over het plein. Haar jurk volgde, en haar tas tikte zachtjes tegen haar heup. Plotseling realiseerde ze zich dat dit precies was hoe ze zich had gehoopt te voelen tijdens het oefenen voor de spiegel voor de reis. Maar nu probeerde ze het helemaal niet. Ze tilde haar kin op, rook de geur van koffie en liep verder. Geen fotograaf in zicht. Dat was genoeg.

> **Geen fotograaf in zicht. Dat was genoeg.**

Ruimte voor mij ook

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Het Vaticaan · Onder de geschilderde kluis

In de lange Vaticaanse galerie vertraagde Mea. Schilderijen bleven boven, voorbij de pieren en in een afstand waar ze niet meer kon maken van de details. Haar hand ging automatisch naar haar sjaal, en viel losjes aan haar kant. Er hoefde hier niets aangepast te worden. Een tijdje stond ze op te kijken, met een kleine glimlach die ze waarschijnlijk niet in een spiegel had kunnen nabootsen. Later schreef ze slechts één regel in haar notitieboek: "De stad past bij mij." En eronder, in kleinere letters: "Als ik niet hoef te poseren."

> **"Als ik niet hoef te poseren."**

De stad past bij me.

Vooral als ik niet hoef te poseren.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 14

Een zak vol hemel

Nederland · Mea, Colombine en Lu Cia

Amsterdam, Middelburg en Zandvoort. Mea, Colombine en Lu Cia zoeken een souvenir groot genoeg om een hele reis te houden.

"Deze keer breng ik iets kleins mee naar huis," kondigde ik aan, met een lege munt tas. Colombine heeft het met overdreven respect geïnspecteerd. Lu Cia keek naar het kanaal, toen naar de lucht. Ik had moeten beseffen dat mijn verstandige plan net een groepsspel was geworden.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. Tekens, gesprekken en verlichting zijn een artistieke interpretatie.

Dit past niet.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Amsterdam · Boven het kanaal

De hemel dreef onder de brug. Tenminste tot een kleine boot het in zilveren stukken splitste. "Die," zei ik. "Dat wil ik graag mee naar huis nemen." Lu Cia keek naar mijn open munt tas. "Je moet het vouwen." Colombine stelde voor om maar één wolk te nemen.

We hebben zo lang gekozen dat ze allemaal verhuisd waren, en geen van hen was echt degene die we hadden gekozen. Ik heb de tas dichtgeknipt. Ons eerste souvenir was ontsnapt, maar we bleven nog een paar minuten bij de reling. Niemand vond het erg.

> **"De lucht inpakken is verrassend moeilijk."**

Een souvenir met een keuken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Amsterdam · Huizen op het water

De woonboot had ramen die al een beetje lucht hadden. Lu Cia merkte het meteen. 'Gesorteerd, we nemen deze.' 'Inclusief keuken? Colombine vroeg het. Ik stelde mezelf voor om thuis uit te leggen dat ik slechts een klein souvenir had meegebracht; het moest gewoon ergens aanmeren. Ik lachte hard genoeg om een voorbijganger te maken. Het gele hout glinsterde in het water, en een beetje bijbootje schommelde ernaast. Ik beloofde iets te kiezen wat ik alleen kon dragen. Lu Cia aanvaardde deze nieuwe voorwaarde met grote terughoudendheid.

> **Handbagage, met uitzicht en een keuken.**

Een hemel met een handvat

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Middelburg · Onder één paraplu

In Middelburg besloot de lucht om onze keuze gemakkelijker te maken en begon te vallen. Ik opende een grote tartan paraplu. Colombine verstopte haar schetsboek en Lu Cia gleed onder de andere kant uit. Voor de groene luiken hadden we opeens een eigen dakje. "Daar ben je," zei Colombine. "Je draagt het al." Ik draaide me om en zag haar amusante blik. Met benijdenswaardige kalmte voegde Lu Cia eraan toe dat de vouwversie praktischer was voor reizen. Regen gedrumd op de stof. Een tijdje hoefden we nergens heen; het was genoeg dat we er alle drie onder pasten.

> **"Eén hemel, drie gelukkige reizigers."**

Ruimte voor gelach

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Zandvoort · Aan de waterlijn

Bij de zee heb ik een leeg omhulsel opgepikt. Het was precies de grootte die mijn plan toegestaan had. Ik heb het op mijn handpalm uitgebalanceerd. "Die kwalificeert zich," stemde Lu Cia toe. Toen blies de wind het einde van mijn sjaal recht over mijn gezicht. Colombine barstte uit lachen, en ik deed mee voordat ik de zee weer kon zien. Ik heb de huls terug in het zand gestopt. Toen we vertrokken, vond ik een paar korrels in mijn zak en dat gelach nog steeds in mijn hoofd. Het had gewerkt. Ik had iets kleins en er was ruimte voor ons allemaal.

> **"Het beste souvenir is ons overkomen."**

Een zak vol lucht.

En een beetje zand dat zichzelf inpakte.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 15

Nog één hoek om

Kroatië · Mea Zen

Šibenik, Split, Trogir en Hvar. Mea Zen probeert de kortste route te nemen met kleine omwegen die zich blijven vermenigvuldigen.

"Gewoon een wandeling. Geen omwegen," vertelde ik mezelf met de overtuiging van een vrouw die net aangename schoenen had aangedaan. Ik tekende een korte, rechte lijn in mijn notitieboek. Het was een heel respectabel plan. Het duurde tot de eerste hoek.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. Het karakter, de gebeurtenissen en de verlichting zijn een artistieke interpretatie.

Het Duivencomité

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Šibenik · Onder een hemel van duiven

In Šibenik hield een plotselinge stormvloed van vleugels me tegen. Duiven verspreid boven de smalle baan en kort gereorganiseerd de hele blauwe lucht. Ik keek omhoog. "Welke kant dan?" Ik vroeg het luidruchtige comité. De meesten gaan

om de hoek. Twee duiven bleven op het dak zitten. Vermoedelijk hadden ze bezwaar tegen de notulen. Ik wachtte tot de lucht zich vestigde en draaide me daarna om. In mijn notitieboek heb ik de eerste omweg opgenomen als een besluit dat met meerderheid van stemmen werd genomen. Ik wilde toch niet ruziën met democratie bij het begin van een wandeling.

> **"De omweg is goedgekeurd door een meerderheid van de vleugels."**

Een kamer zonder plafond

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Splitsen · Onder open ramen

In Split stapte ik tussen oude muren en ontdekte dat de mooiste kamer op een reis helemaal geen plafond nodig heeft. Helder blauw scheen door de hoge ramen. Ik heb de stenen bestrating iets langzamer dan nodig overgestoken. Mijn jurk bewoog precies zoals het hoort bij elke stap. Even liet ik mezelf de enige gast zijn bij mijn eigen kleine modeshow. Een kiezeltje onder m'n zool... bracht me weer op aarde. "Bedankt voor het applaus," fluisterde ik. De rechte lijn in mijn notebook kreeg een tweede elegante bocht.

> **"Dress code: feel good."**

De rechterkant van een omweg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trogir · Op de andere kade

In Trogir betrapte ik mezelf toen ik in precies de tegenovergestelde richting liep dan ik had gepland. Ik stond op het punt om terug te keren. Toen ging het water voor me open, met een hele rij huizen, daken en een toren erachter. Als ik het plan had opgevolgd, zou ik waarschijnlijk naar mijn eigen kruisuitdrukking in een etalage hebben gekeken. In plaats daarvan stond ik op de kade met de hele stad voor mij. Ik hield het notitieboekje dicht. Deze omweg was niet nodig om de kilometerstand te rechtvaardigen. Voor een tijdje keek ik gewoon toe hoe de rechte stenen muren wonderbaarlijk onhandelbare lijnen in het water werden.

> **Verkeerde afslag, uitstekende plek.**

Het plan groeide krullen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hvar · Boven de daken

Boven Hvar ging ik eindelijk zitten. Dak, haven en zee lagen voor mij; op mijn schoot lag een notitieboekje met een lijn die nu leek op een lok van mijn haar na een lange dag. Ik keek ernaar, toen naar de stad. Vanaf hier zagen al die omwegen er bijna verstandig uit. Ik heb de kortste route doorgestreept en 'mijn route' geschreven. Daarnaast heb ik een kleine pijl toegevoegd. Niet omdat er iets ontbrak aan het uitzicht. Het was alleen dat ik op de weg naar boven nog een klein rijstrookje had opgemerkt. En het was eigenlijk maar één hoek verderop.

> **"De kortste route zou te kort zijn geweest."**

Nog één hoek.

De schoenen waren voor. Niemand vroeg naar het plan.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 16

Stil zijn lukte ons niet

Montenegro · Mea, Colombine en Lu Cia

Perast, Lovćen, Lake Skadar en de Tara. Mea, Colombine en Lu Cia proberen gewoon op zoek voor een tijdje .. zonder een enkele reactie.

"Laten we even kijken," stelde Colombine voor. "Zonder te praten." Lu Cia knikte. Ik ook, hoewel ik al twee vragen had. Het was een mooi plan: drie vrouwen, een uitgestrekt landschap en een beetje stilte. Niemand had nog gezegd wie van ons de leiding zou hebben om het te houden.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. Tekens, gesprekken en verlichting zijn een artistieke interpretatie.

De regels zijn eenvoudig

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Perast · Twee eilanden voor ons

Twee kleine eilanden rustten op het water voor Perast. De ene had donkere cipressen, de andere een bleke koepel. Colombine sloot haar notitieboekje alsof ze onze hele vergadering tot een einde bracht. 'Nu beginnen.' Eventjes keken we alle drie heel

ijverig. Toen haalde ik adem. "Wat als een van ons iets moois ziet?" Lu Cia wendde zich tot mij. "Mea, dat is waar we naar kijken." Colombine hief een wenkbrauw zonder een woord. Onze eerste poging om een technisch probleem op te lossen, was duidelijk dat de regels een amendement nodig hadden. De eilanden bleven rustig waar ze waren. Ze hadden aanzienlijk meer praktijk.

> **"Stilte begint na de laatste vraag."**

Niet eens een kleine opmerking

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Lovćen · Onder berglagen

Op Lovćen zaten we tegenover bergen die achter elkaar vervaagden. Dit zou kunnen werken. Handen op schoot, notitieboekje gesloten, monden ook. We slaagden er lang genoeg in om me verdacht goed te gedragen. Colombine leunde een beetje naar me toe. Stel je eens voor hoeveel opmerkingen we niet maken. Ik drukte mijn lippen tegen elkaar. Lu Cia probeerde hard te kijken, maar de hoek van haar mond gaf haar weg. We lachten alle drie tegelijk. We namen de tweede poging op als succesvolle gedeelde bergwaarneming met een korte audio-aanvulling.

> **"Dat was geen commentaar, alleen een audio-supplement."**

Iemand heeft de regels niet ondertekend.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Skadarmeer · Een kleine pauze

Aan het meer van Skadar, spreiden we een deken uit en laten onze ogen over groepen waterplanten naar de bergen reizen. Eindelijk kwam het stil zijn van nature. Geen strak geperste lippen, geen geheim tellen. Toen kwam een zacht maar zeer vastberaden gerommel. Lu Cia keek ons aan en zei rustig: "Dat was ik niet, mijn maag heeft de regels niet ondertekend." Colombine opende een papieren zak broodjes. Ze gaf me er een, en ik aanvaardde het als een officiële vrijstelling. We hebben de derde poging om te drinken opgeschort. Het uitzicht hield intussen onze plaats.

> **"Hunger telt niet als praten."**

Een weergave voor drie stemmen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Tara · Naast de grote brug

Naast de brug over de Tara, wist ik al dat de vierde poging niet op het eerste gezicht zou overleven. Booggen strekten zich uit boven de beboste diepten, en ieder van ons merkte iets anders. Colombine zag het ritme van de brug. Lu Cia zag de kleuren van de pistes. Ik zag hoe goed het voelde om tussen hen te zijn. Nog één keer proberen? Colombine vroeg het, zonder zelfs haar notitieboekje te openen. "Ik heb liever dat je me vertelt wat je kunt zien," stelde ik voor. Ze antwoordden allebei meteen. De lach sprong van één van ons naar de volgende, en de wedstrijd eindigde zonder een winnaar. We hebben de stilte bewaard voor de terugreis, voor het geval we die nodig hadden.

> **"Het landschap had het uitzicht, we hadden elkaar."**

We konden niet stil zijn.

Maar we waren erg goed gezelschap.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 17

Een bonjour is genoeg

Côte d’Azur · Mea Zen

Antibes, Vence, Hyères en Saint Tropez. Mea Zen ontdekt hoe ver een gewone begroeting haar kan brengen.

Voor deze reis had ik één betrouwbaar woord voorbereid: bonjour. Het zou gesprekken, deuren en misschien een paar glimlachen openen. Wat ik daarna zou zeggen, liet ik aan de omstandigheden over. Het was een taalpakket indrukwekkend licht op bagage.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. Het karakter, de gesprekken en de verlichting zijn een artistieke interpretatie.

Een stille repetitie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Antibes · De zee door een raam

In Antibes had de zee een eigen kader. Een hoog gebogen raam verdeelde het in een stuk blauwe lucht en zelfs blauwer water. Ik rustte mijn palm op de stenen dorpel en probeerde rustig: "Bonjour." De zee was niet beledigend. Kleine zeilen gingen over

hun zaken, en het zonlicht stak mijn wang over. Het was een ideaal eerste gesprek: niemand corrigeerde me, en het antwoord vereiste geen woordenboek. Ik heb de groeten wat gedurfder herhaald. Toen glimlachte ik naar mezelf. Soms, als je reist, moet je beginnen met hallo te zeggen tegen een raam.

> **"De zee accepteerde mijn uitspraak."**

The Town Antwoordd

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Vence · Boven daken en palmen

In Vence stapelden de huizen zich boven elkaar, alsof ze allemaal in beeld wilden zijn. Palmen stonden tussen de daken, en omhoog kijkend, vergat ik volledig te controleren of iemand me kon horen. "Bonjour," zei ik, gewoon voor het plezier ervan. Van ergens uit het zicht kwam een antwoord: "Bonjour, madame!" Ik draaide mijn hoofd maar vond niemand. De groeten bleven tussen de huizen. Ik wist niet van wie het was, maar voor een moment was het van mij. Plotseling voelde ik me niet meer als een bezoeker die apart stond van de hele stad.

> **"Soms zegt een stad hallo terug."**

Het gesprek picked up snelheid

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hyères · Een koffie, alstublieft.

In een café in Hyères heb ik mijn bonjour zo vol vertrouwen uitgesproken dat er een hele snelle straf volgde. Pas toen ontdekte ik de zwakte in mijn systeem. Ik wist hoe ik een gesprek moest openen, maar ik had nog niet de instructies gekregen om er een te blijven. Ik lachte, wees naar de koffie en probeerde beleefd te vragen om een langzamer tempo. De glimlach zei dat alles goed was. Al snel stond er een klein kopje voor me. Mijn Frans was niet veel gegroeid. Mijn moed had echter net een eigen stoel opgetild.

> **"Ik heb de koffie geregeld, we hebben het gesprek samen gevoerd."**

Het woordenboek bleef in de tas

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Saint-Tropez · Een begroeting op het water

Vlakbij Saint-Tropez is een kleine vissersboot het blauwe water overgestoken. Een dunne rode streep liep langs de witte romp, en een bleek wake volgde achter. Iemand aan dek heeft een hand omhoog gedaan. Misschien begroetten ze iemand achter me. Ik keek terug om te kijken, maar er was niemand. Dus heb ik de mijne opgevoed. De tweede begroeting was onmiskenbaar, en ik lachte. Ik hoefde geen woord te zeggen. De boot ging verder; de glimlach bleef. Mijn zorgvuldig voorbereide bonjour had me helemaal naar een gesprek gebracht dat het toch niet nodig had.

> **"Deze begroeting had geen vertaling nodig."**

Eén bonjour is genoeg.

Een glimlach kan de rest zeggen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 18

Zonder sleutel

België · Mea, Colombine en Lu Cia

Brugge, Gent, Antwerpen en Bokrijk. Mea Zen, Colombine en Lu Cia gaan op zoek naar de juiste deur en vinden iets beters.

"Als we één deur konden kiezen, wat zou het dan zijn?" Colombine vroeg het. Lu Cia trok haar notitieboekje dichterbij, alsof we net een serieuze opdracht hadden gekregen. Ik keek naar onze koffers. Maar de enige sleutels die we hebben zijn voor onze kamer. Dat heeft niets gedaan om ons nieuwe spel te stoppen.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. De personages, gesprekken en verlichting zijn een artistieke interpretatie.

Bezoekers via het water

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Brugge · Een deur boven het water

In Brugge vonden we een kleine blauwe deur tussen hoge muren. Hieronder waren een paar stappen, en toen water. Van de andere bank, Colombine verklaarde het haar eerste keuze. 'Praktisch, uw bezoekers komen per boot.' Lu Cia leunde over de

parapet voor een betere blik. "En als je je sleutel vergeet?" Colombine dacht nauwelijks even na. "Je wacht op een getij van goede ideeën." Ik keek naar mijn laarzen en besloot het te bewonderen van waar ik was. De deur kan zijn geheim bewaren. Ons gelach bereikte het toch over het water.

> **"Deze deur heeft misschien ook een peddel nodig."**

Grote verwachtingen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Gent · Opzoeken

In Gent beklommen onze ogen de stenen gevel helemaal naar de torens. Het ronde raam boven ons zag eruit als een oog dat drie nieuwsgierige bezoekers inspecteerde. Colombine tilde haar kin een beetje hoger. "Dit ziet eruit als een goed adres." Ik voelde mijn sjaal van mijn schouder glijden, maar ik kon nog steeds niet stoppen met omhoog te kijken. Lu Cia glimlachte naar ons. "Als we kiezen voor de hoogte, kunnen we vanavond onze hoofden niet draaien." We hebben onze kin bijna tegelijk laten zakken. Onze verwachtingen hadden net een korte pauze gevraagd.

> **'Tallest is niet altijd het aardigst in de nek.'**

Een ingang voor belangrijke bezoekers

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Antwerpen · Geen afspraak

Voor het gesneden portaal in Antwerpen heeft Colombine haar kraag aangepast. De stenen figuren boven ons droegen zoveel waardigheid dat zelfs onze gewone blijven hangen ceremonieel begon te voelen. Verwachten ze ons? Ik vroeg het. "Natuurlijk," antwoordde ze met een recht gezicht. Drie dames, geen afspraak. Lu Cia barstte uit lachen voordat ze iets kon opschrijven. De zware houten deuren bleven dicht. We probeerden niet naar binnen te gaan; onder die boog staan en doen alsof we waren aangekomen voor een zeer belangrijke vergadering was genoeg. Eigenlijk hadden we er al een.

> **Drie dames, geen afspraak.**

Geen winnaar nodig

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

BokrijkCity in New York USA · Het pad langs de kapel

In Bokrijk stond naast het pad een kleine witte kapel met een groene deur. Gras groeide achter een houten hek, en het stoffige spoor verdween tussen de huizen. "Welke won?" Lu Cia vroeg het. Ik keek terug naar het kleine deurtje, toen op het open pad. "Ik denk deze," zei ik, vertrekken. Colombine keek waar ik naar wees. "Maar daar is geen deur." "Precies." Lu Cia sloot haar notitieboekje zonder de resultaten aan te kondigen. Voor een tijdje liepen we gewoon naast elkaar. Toen vroeg Colombine of we er nog eentje met koffie aan de andere kant konden vinden.

> **"Hier kunnen we alle drie samen gaan."**

Geen sleutel nodig.

Het pad was open. En we waren met z'n drieën.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 19

Prachtig scheef

Portugal · Mea Zen

Sintra, Óbidos, Batalha en Coimbra. Mea Zen wil een mooie schets van Portugal mee naar huis nemen. Haar potlood heeft zijn eigen ideeën.

Ik had een klein notitieboekje gekocht en besloot Portugal erin te tekenen. Niet alles, natuurlijk. Eén tak, één straat, een paar mooie details. Ik stelde me delicate lijnen en moeiteloze elegantie voor. Mijn rechterhand was blijkbaar niet verteld over de regeling.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. Het karakter, de incidenten en de verlichting zijn een artistieke interpretatie.

De tak die zich niet zou gedragen.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sintra · Een tak tegen een witte muur

Tegen de witte paleismuur spreidde een boom zijn kale takken als grote, iets onopvallend handschrift. Ik ging zitten en koos de eenvoudigste. Op papier werd het meteen iets tussen een vork en een geschrokken spin. Ik keek naar de boom. Dan in mijn

notitieboekje. De boom leek perfect tevreden. Ik probeerde de lijn te corrigeren, waardoor de spin een ander been kreeg. Eindelijk lachte ik. Alles om me heen zag er zo moeiteloos mooi uit dat het maken van een prachtige krabbel in het midden voelde nogal bevrijdend.

> **"De boom is goed terecht gekomen, hij heeft gewoon een paar te veel poten."**

Een Breeze zonder een gum

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Óbidos · Een baan met blauwe rand

In Óbidos koos ik een straatje. Witte muren, een blauwe rand, bloempotten en kasseien onder de voeten: zeker een paar lijnen zou het deze keer doen. Ik stapte opzij, opende mijn notitieboekje, en een briesje tilde het einde van mijn sjaal. Het krulde door de lucht mooier dan alles wat ik tot nu toe had getekend. Mijn potlood gleed uit, en stuurde een curve over de nieuwe schets. Ik greep naar de gum toen ik merkte dat de rijstrook op dezelfde manier gebogen was. Ik heb het daar laten liggen. De wind werkte duidelijk snel, zonder revisies.

> **‘Die lijn heeft de wind getrokken. Klachten neemt hij niet in behandeling.’**

Geen huiswerk vandaag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Batalha · Kant in steen

Voor het portaal in Batalha, heb ik mijn potlood uit gewoonte verhoogd. De bogen vertakt, gekruld en verdwenen in nog kleinere ornamenten. Elk detail bood tien meer, terwijl mijn notitieboek nauwelijks ruimte had voor een snack. Voor een tijdje, probeerde ik te beslissen waar te beginnen. Toen heb ik het gesloten. Tegen m'n middel rustend... heb ik m'n hoofd gekanteld en gekeken. De steen hoefde niet op mijn pagina te passen. Ik hoefde ook niets in te leveren. Mijn potlood kon even pauzeren; mijn ogen hadden net de hele dienst gekregen.

> **"Er is vandaag geen test op schoonheid."**

Een handtekening onder de Schrift

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Coimbra · Bloemen die bleven

In Coimbra was er een muur in bloei gekomen. Stengels, kleine bomen en ornamenten gekruld over de tegels .. details die me zou hebben gestuurd op zoek naar een liniaal terug in Sintra. Nu hield ik het einde van mijn sjaal naast het open notebook. De blauwe bloemen op de stof, de bloemen op de muur en mijn mislukte tak leken elkaar plotseling te begrijpen. Ik heb er een paar blaadjes bij gedaan. Dat regelde het: de spin was nu een plant. In plaats van het weer te corrigeren, heb ik onder de tekening getekend. Het was niet accuraat, maar het bracht warme steen terug, een briesje en mijn eigen gelach. Heel veel voor zo'n klein stukje papier.

> **"Het is geen exacte kopie, het is mijn geheugen."**

Prachtig scheef. Helemaal mijn eigen.

Ik bracht vier momenten uit Portugal naar huis, en de drang om mijn eerste regel met rust te laten.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 20

Grote plannen, klein geluk

Kroatië · Mea, Colombine en Lu Cia

Dubrovnik, Trsteno, Korčula en Pelješac. Drie reizigers ontdekken hoeveel vreugde er tussen de grote uitzichten past.

Colombine kondigde aan dat we deze keer aandacht zouden besteden aan de grote dingen. Stadsmuren, geschiedenis, panoramas. Lu Cia knikte zo plechtig dat ik problemen begon te vermoeden. Ik heb mijn sjaal aangepast en besloten dat we de grootte van onze ervaringen konden meten zodra we thuis waren.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte haltes samen, in plaats van een ééndaagse route. De karakters, dialoog en standpunten zijn een artistieke interpretatie.

Dat is een plan.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Dubrovnik · Een groots begin

Dubrovnik's muren stonden zo hoog voor ons dat Colombine alleen maar een hand hoefde uit te steken en er als of ze ze persoonlijk had besteld. "Zie je wel, precies wat ik in gedachten had." De steen gloeide in de zon, de blauwe hemel strekte zich

uit boven de toren, en voor een moment vergat ik wat ik had gezegd. Lu Cia hield haar notitieboekje op haar borst. "Zal ik een nieuwe pagina beginnen?" "Minstens twee," zei Colombine. Ik lachte. De reis was nog maar net begonnen, en we waren al in gevaar voor grotere papier nodig.

> **"We hebben de grote dingen gevonden, nu om ze in het notitieboekje te passen."**

De kleinste attractie van de dag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Trsteno · Een groen souvenir

In Trsteno omringden hoge bamboestengels ons. Het licht trok strepen tussen hen, en ik schuinde mijn hoofd om helemaal naar het bladerdak te zien. "Hou stil," zei Colombine. Ze tilde voorzichtig een klein blad uit mijn haar en liet het zien op haar vingertop. Lu Cia lachte. "Je hebt een souvenir gevonden." "Het heeft me gevonden," ik herstelde haar. Colombine liet het blad plechtig zien alsof het een andere Dubrovnik toren was. 'De kleinste attractie van de dag.' Onder de hoge bamboe stonden drie volwassen vrouwen die een perfect gewoon blad bewonderden. Voor een tijdje had niemand van ons zin om verder te gaan.

> **"Deze keer koos het souvenir ons."**

Ruimte voor beide

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Korčula · Dak over het water

Vanuit het water werden de daken van Korčula in een rustig beeld geplaatst. Een klokkentoren steeg boven de bomen, een stenen muur liep onder de huizen, en het oppervlak glinsterde tussen ons. We leunde tegen de rail van het bootje. "Nou?" Colombine vroeg het. "Kan dit zijn eigen tegen ons blad houden?" Lu Cia sloot één oog alsof het twee kunstwerken vergeleek. "Een heel andere categorie." Ik wees naar de toren, toen naar haar notitieboekje. "Geef ieder een pagina." Colombine knikte tevreden. We hoefden niet te beslissen of het brede uitzicht of het kleine ding van mijn haar mooier was. Onze reis had plaats voor beide.

> **"Het panorama en het blad, een pagina voor elk."**

De hemel had het laatste woord

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Pelješac · Een avond zonder ranglijsten

Op Pelješac, de hemel gloeide oranje en roze. We zaten op een lage muur, en Lu Cia liet haar notitieboekje dicht op haar knieën. Colombine leunde naar voren. "Oké, dit is echt geweldig." Voor een tijdje keken we gewoon naar de kleuren die boven de donkere heuvels veranderden. Toen merkte Lu Cia rustig op, "En het blad heeft de beste plaats in het notitieboek. Het hoeft niet te wachten tot ik het teken." Ons gelach keerde terug als een oude vriend. Ik trok mijn sjaal dichterbij en keek ze allebei aan. Op een dag zouden we de volgorde van onze haltes kunnen verstoren. Waarschijnlijk niet vanavond, of die zin.

> **"Het kleinste souvenir had een eigen pagina."**

Grote plannen. Kleine vreugden. Onze reis.

Er was plaats in het notitieboekje voor de muren en een klein blad. Het gelach had geen bagage nodig.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 21

Als het notitieboek stilvalt

Montenegro · Mea Zen

Ostrog, de zee bij Ulcinj, Podgorica en Virpazar. Mea Zen zoekt naar de juiste woorden en vindt momenten die gewoon momenten kunnen blijven.

Ik had een lijst met plaatsen in mijn notitieboek, met een beetje ruimte naast elk. Ik dacht dat ik het zou vullen zoals ik ging: wat ik zag, wat ik voelde, wat ik niet wilde vergeten. Montenegro had een ander idee. Eerst nam het mijn openingszin weg. Toen nam het mijn drang weg om even te kijken.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. De vier scènes brengen aparte stops en seizoenen samen, in plaats van een ééndaagse route. Het karakter, de incidenten en het indoor standpunt over de storm zijn een artistieke interpretatie.

De eerste veroordeling kan wachten.

Ostrog · Een witte muur onder de klif

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bij Ostrog opende ik mijn notitieboekje voordat ik goed rondkeek. Een witte muur steeg uit de rots, en onder de loopbrug verdween de vallei in mist. Ik heb de datum geschreven. Toen hield ik mijn potlood zo lang boven het papier

dat ik mijn eigen ademhaling merkte. De mensen kwamen rustig voorbij; iemand paste een jas aan, iemand pauzeerde bij de muur. Ik stapte uit de weg en hield het notitieboekje tegen mijn borst. Ik had geen openingszin nodig. Ik moest eindelijk opkijken.

> **"Ik heb de datum, de rest gebeurt nog steeds."**

De zee schrijft zijn eigen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Kust bij Ulcinj · Een storm achter het raam

Door de zee werd de hemel zo snel donker dat de woorden "leuk briesje" in mijn notitieboek begon te lijken op een slechte grap. Vanuit een droge kamer achter een gesloten raam keek ik naar een donkere trechter over het water. Een beker verwarmde mijn handen terwijl kleine druppels op het glas samengevoegd in langere lijnen. Voor een keer had ik geen behoefte om de natuur mooi te beschrijven. Het was genoeg om te zien. Mijn notitieboekje lag dicht naast me, zijn kalme beige cover ziet er bijna komisch uit in het midden van al dat drama. Buiten had de hemel de vloer. Voorlopig nam ik een slokje.

> **"De hemel schrijft het programma van vandaag."**

Een gewone middag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Podgorica · Een stenen brug tussen de bomen

In Podgorica hield een kleine stenen brug me tegen. Het was nauwelijks zichtbaar tussen de bomen, en licht viel in oneffen plekken op de rotsen eronder. Ik zat aan één kant op een droge steen. Ik nam mijn notitieboekje uit mijn tas, veranderde van gedachten, en nam in plaats daarvan een appel. Het was een beetje gekneusd, maar het smaakte heerlijk. Na het optreden van de storm voelde deze kleine middag onverwacht kostbaar. Er is niets gebeurd dat een grote koers nodig had. Bladeren geritst aan mijn voeten, takken leunde over het water, en ik at de gekneusde helft ook.

> **Vandaag, alleen een brug, een appel en ik.**

Een pagina die geen bewijs behoeft

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Virpazar · Boten tussen reflecties

In Virpazar lagen de boten zo stil dat hun eigen reflecties hen op hun plaats leken te houden. Naakte takken herhaalden zich ondersteboven in het kalme water, en de oever rook naar koude lucht en vochtige bladeren. Ik trok mijn jas om mijn schouders en opende het notitieboekje. Er was meer ruimte na de data dan ik had gepland. Ooit zou dat me teleurgesteld hebben. Nu heb ik het potlood tussen de pagina's geschoven en gesloten zonder een zin toe te voegen. Een tijdje keek ik naar de dichtstbijzijnde boot. Ik wist precies waar ik was. Deze keer hoefde de krant het niet te bewijzen.

> **"Ik herinner het me, zelfs zonder een briefje."**

Sommige bladzijden bleven leeg. De reis niet.

Ik heb het notitieboekje gesloten. Virpazar bleef in het water en ik had geen haast om te vertrekken.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 22

We gaan nog niet naar huis

Bratislava · Mea, Colombine en Lu Cia

Devín, Michael's Gate, het theater en een warm verlichte baan. Mea, Colombine en Lu Cia ontdekken dat zelfs een bekende stad een langere avond verdient.

Na al die reizen, zou het verstandig zijn geweest om thuis te komen, uit te pakken en te settelen. In plaats daarvan ontmoetten we elkaar in Devín. Colombine had een plan, Lu Cia had zin om ergens heen te gaan... en mijn huissleutels lagen onderaan mijn tas. Niemand stelde voor dat ik ze zou gaan zoeken.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op foto's van archival Travel2City. Bekend Bratislava referenties terug in nieuwe illustraties met het trio. Dialoog, incidenten en de voortgang van middag tot avond zijn artistieke interpretaties, in plaats van een huidige locatie gids of precieze route.

Huis kan een manier zijn om eruit te komen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Devín · Wind boven de rivier

Colombine ontvouwde de kaart met de uitdrukking van een vrouw die alles wilde organiseren. De wind vouwde hem meteen weer in tweeën. Lu Cia hield een hoek terwijl ik de rivier onder het kasteel met mijn vinger traceerde. "Je zou een lange weg in die richting kunnen gaan," zei ik. "En om te eten in deze," antwoordde Colombine, verwijzend naar ergens anders. We lachten, hoewel het nog niet duidelijk was welke optie zou winnen. Op het pad tussen de oude muren hebben we een eenvoudig plan opgesteld: wat langer bij elkaar blijven, dan beslissen wat we met de rest van de wereld gaan doen.

> **"We hebben vandaag een plan, voor nu is het in tweeën gevouwen."**

De klok is slechts een suggestie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Michael's Poort · Tijd voor een kleine omweg

Onder Michael's Poort, keek ik naar de klok en merkte op dat ik waarschijnlijk nu naar huis kon gaan. Ze keken me aan alsof ik had voorgesteld de stad te sluiten. "Je zou kunnen," gaf Lu Cia toe. "Maar dat hoeft niet." Colombine nam mijn hand en trok me een stap verder. Ik kende deze kasseien, deze toren, en dat vreemde gevoel dat er niets meer was om naar te zoeken in een bekende stad. Maar met hen voelde het opeens geweldig om er uit te zien. Een beetje rijstrook. Iets heerlijks. Een reden om nog niet naar de halte te gaan.

> **"De klok vertelt de tijd, wij beslissen over de avond."**

Drie rollen, geen repetitie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Historisch Slowaaks Nationaal Theater · Een beetje prestatie

Voor het theater maakte Colombine zo'n ceremoniële boog dat haar tas van haar schouder gleed. Lu Cia applaudisseerde onmiddellijk. "Leading rol: de vrouw die ons steeds ergens heen brengt," kondigde ik aan. "Ondersteunende rol: de vrouw die steeds naar huis wil," antwoordde Colombine, rechttrekkend. Lu Cia legde een hand over haar hart. "En ik speel hongerig." Daar was geen antwoord op. Avondlicht verzachtte de gevel, de fontein stond er als een deel van de set voor, en onze kleine voorstelling eindigde met een unanieme beslissing om een tafel te vinden.

> **"Het applaus was heerlijk, nu wil ik wat eten."**

Een tabel voor drie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Oude binnenstad · Naast een warm licht

In een smalle rijstrook gloeiden de ramen goud en de schaduwen van bloempotten vermengd met de onze op de kassei. We vonden een tafeltje bij de muur. Colombine verplaatste een stoel, Lu Cia legde haar notitieboekje neer, en ik opende eindelijk mijn tas. Niet voor de sleutels. Ik was op zoek naar een pen, want een nieuwe lijst kreeg vorm op een papieren servet: waar moet ik nu heen. "Bestel eerst," zei Colombine. "Ik ben het eens met het management," Lu Cia toegevoegd. Ik leg de pen neer. De avond had geen verdere plannen nodig. Drie warme kopjes kwamen, iets om te knabbelen, en een gesprek dat niet van plan was te eindigen.

> **"We gaan nog niet naar huis, we zijn er nog."**

Thuis kan wachten. Deze avond is van ons.

De sleutels bleven onderaan mijn tas. Aan onze tafel maakten we plaats voor een ander verhaal.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 23

De regen veranderde mijn plannen

België · Mea Zen

Brugge, Leuven, Brussel en de kust. Mea Zen pakte wat grootse plannen en een rode paraplu.

Ik duwde de paraplu op het laatste moment in mijn tas. Het was rood, een beetje ongemakkelijk en volgens mijn plan helemaal overbodig. Ik had een mooie jurk, comfortabele laarzen en een route vol zon. België had blijkbaar mijn plan niet gelezen.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze vier haltes vormen een collage van afzonderlijke ritten, geen ééndaagse route. De regen, natte oppervlakken, het weer en Mea Zen's ervaringen zijn artistieke toevoegingen aan de bronfoto's.

Een ongevraagd accessoire

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Brugge · Onder de gevels

In Brugge begon de regen net toen ik besloot er moeiteloos uit te zien als gecomponeerd. De eerste druppel landde op mijn neus, de tweede op mijn neklijn, en de rest wachtte niet op een uitnodiging. Ik opende de paraplu zo abrupt dat ik mezelf liet

schrikken. Een rode cirkel bloeide boven de natte bestrating. Daaronder had ik een eigen stukje droogheid en een onverwacht goed zicht op de kleurrijke huizen. Hun gevels bleven ondersteboven in de plassen. Ik heb m'n sjaal rechtgezet, m'n kin omhoog gedaan en m'n tempo vertraagd. De nieuwe accessoire paste me wel.

> **Rood hoort bij alles.**

Nog een beetje langer

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Leuven · Een bakstenen rijstrook en een stenen boog

In Leuven beschutte ik me onder een stenen boog. Mijn gevouwen paraplu drupte naast mijn laarzen, en de bakstenen rijstrook werd een rustige roodbruine tunnel. Ik wilde alleen maar uit de douche wachten. Toen zag ik een straaltje water dat telkens een andere weg zocht om de uitstekende kinderkopjes heen. Ik volgde het met mijn ogen naar een kleine plas naast de muur. Het hield een stuk raam en een beetje grijze lucht. Het regende geleidelijk aan, maar ik bleef onder de boog. Plotseling kon ik geen goed excuus bedenken om op te schieten.

> **"Ik kan nu weggaan, ik wil het niet."**

Een dak voor de regen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Brussel · Onder een glazen dak

Ik ging de Brusselse arcade binnen en voelde me zegevierend: het weer kon me hier niet bereiken. Ik vouwde mijn paraplu op, maakte mijn haar glad en controleerde mijn spiegelbeeld in een etalage om te zien of ik nog steeds leek op een vrouw op vakantie. Ik zag eruit als een vrouw op vakantie wiens haar net was geregend. Toen begon een zacht drumwerk. Drops liep over het glazen dak, het licht verzachtte, en mensen kwamen onder de bogen. Ik keek op en lachte. Ik was gekomen om me te verstoppen voor de regen, en nu had ik de beste plaats om ernaar te luisteren.

> **"Dus je vond toch je weg naar binnen."**

Eén boot te ver

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

De Belgische kust · Naast het terugtrekkende water

Aan de kust was de regen gestopt. Ik droeg de paraplu gevouwen en liep over het natte zand dragen van de serieuze uitdrukking van een vrouw die wist hoe aan te passen aan het weer. Ik vermeed een plas, dan een andere. De derde was zo klein dat ik probeerde over te stappen zonder na te denken. Splash. Ik keek naar mijn laars, toen naar de zee, alsof ik een verontschuldiging verwachtte. Er kwam niemand. Ik lachte zo hard dat de wind de helft van het geluid wegdroeg. Ik ging goed rond de volgende plas. Grote persoonlijke transformaties hebben hun grenzen .. vooral wanneer u slechts één paar droge sokken.

> **"Dit stond niet in het plan, noch in het gelach."**

De paraplu eindigde zijn reis drogen in de badkamer.

Ik heb mijn laarzen de volgende ochtend schoongemaakt. Het gelach van de kust bleef langer bij me.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 24

Een zoete afspraak

Italië · Mea, Colombine en Lu Cia

Venetië, Florence, Rome en Gardameer. Drie vrienden ontdekken dat beslissingen gemakkelijker rond een gedeelde tafel komen.

Mea hield van pistache. Colombine wilde chocolade. Lu Cia had nog niet besloten, maar ze wilde zeker de anderen proberen. Zo is onze Italiaanse overeenkomst begonnen. Het had weinig te maken met de kaart, maar het bleek opmerkelijk nuttig bij de haltes die volgden.

Een verzonnen trioverhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Venetië, Florence, Rome en het Gardameer vormen een collage van afzonderlijke reizen, geen ééndaagse reisroute. De dialoog, incidenten, gedeelde tafel en avondlicht aan het meer zijn artistieke toevoegingen.

Drie zeer ernstige adviezen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Venetië · Boven een smalle gracht

Op een kleine brug in Venetië liep het ijsdebat onverwacht lang. Mea verdedigde pistache met de overtuiging dat iemand een toekomstig huis koos. Colombine heeft alleen maar een wenkbrauw gehesen. "Chocolade hoeft niet verdedigd te

worden." Ondertussen zag Lu Cia de huizen weerspiegeld in het kanaal. "Kunnen we niet elk onze eigen hebben en een beetje lenen?" Ze stelde het zo kalm voor dat het, gezien de ernst van de discussie, bijna provocerend was. Mea lachte. Colombine reikte naar de overkant om Lu Cia's hand te schudden aan hun kant van de balustrade. Er is een akkoord bereikt. Onder hen verhuisde een boot, alsof hij ook op ons had gewacht.

> **"Onze eigen keuzes, iedereen krijgt een voorproefje."**

De overeenkomst smelt

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Florence · Onder de koepel

In Florence hadden we elk onze eigen kegel. De koepel stond boven ons, en Mea besloot dat dit precies het moment was voor een prachtige blik in de verte. Haar pistache-ijs had andere plannen. "Je waardigheid loopt je hand naar beneden," zei Colombine. Lu Cia maakte snel een servet, toen merkte een roze stip op het puntje van haar eigen neus. Nu lachte Mea ook nog. We bleven even hangen tussen het bewonderen van de architectuur en het redden van het dessert. Het toetje heeft gewonnen. De koepel had geen haast; onze drie primeurs hadden duidelijk een heel ander schema.

> **'Spaar eerst het ijs, Art kan wachten.'**

Een klein amendement

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Rome · Op het pad naast de oude kolommen

In Rome hadden onze laarzen genoeg gelopen. Op het pad tegenover de oude zuilen stopte Colombine en opende de kaart. "Alleen dit kleine beetje." Mea heeft haar armen gevouwen. "Dat is wat de vorige kaart zei." Lu Cia sloot haar schetsboek en stelde een wijziging voor op de Venetiaanse overeenkomst: ieder van ons kon één breuk kiezen, zonder beroep van de anderen. Mea stemde voor een stoel, Colombine voor een uitzicht, en Lu Cia voor iets zoets. We keken elkaar even aan. Toen vouwde Colombine de kaart op. Voor het eerst die middag wisten we precies wat we zochten, zelfs zonder pijl.

> **'Een stoel, uitzicht, dessert, eindelijk een duidelijk overzicht.'**

Drie Lepels zal doen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Gardameer · Een avondtafel bij het water

Aan het Gardameer zaten we eindelijk aan een kleine tafel tegenover het water. De bergen verzachtten in het vervagende licht, en een enkele kom met drie smaken kwam tussen ons. Met drie lepels. "Dit is verdacht goed georganiseerd," gaf Colombine toe. Mea proefde de chocolade met de uitdrukking van een onafhankelijke kwaliteitsinspecteur. Lu Cia duwde rustig de kom richting het centrum. Toen er nog een lepeltje overbleef, hebben we allebei gebaren voor haar om het te nemen. "Zeker?" vroeg ze. "Vandaag, ja," zei Mea. "Morgen is de overeenkomst weer aan het onderhandelen."

> **"Laten we minstens één excuus voor morgen bewaren."**

Lu Cia kreeg de laatste lepel. De rekening vond ons alle drie.

De schemering vestigde zich boven het Gardameer. Drie lepels en een lege kom lagen op tafel, met nog genoeg ruimte om te praten.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Aflevering 25

Een jurk voor een gewone dag

Spanje · Mea Zen

Sevilla, Córdoba, Toledo en een avond in Granada. Mea Zen ontdekt dat een favoriete jurk geen speciale gelegenheid nodig heeft.

Mea had de jurk meerdere keren voor iets bijzonders bewaard. Ze pakte het bijna stiekem in, tussen de praktische dingen. Op een ochtend keek ze naar de blauwe bloemen, haar comfortabele laarzen en de perfect gewone dag buiten. Deze keer besloot ze dat de gelegenheid niet eerst hoefde te komen.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze haltes vormen een collage van afzonderlijke reizen en dagen, geen ééndaagse route. De personages, dialoog, kleding, activiteiten en sommige verlichting zijn artistieke toevoegingen.

Geen uitnodiging vereist

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sevilla · Onder een bleke kluis

In Sevilla, Mea tikte haar hoofd terug tot nu toe dat ze moest haar sjaal te stabiliseren. Boven de ijzeren grille, steen, ornament en licht steeg in lagen. Even vergat ze de vraag die ze die ochtend aan de spiegel had gesteld: was ze te mooi gekleed

voor een gewone wandeling? De kluis had duidelijk geen zorgen. Ze glimlachte, liet haar mouw terugvallen naar haar pols en bleef omhoog kijken. Er zaten veel praktische dingen in haar koffer. Vandaag kan vreugde ook praktisch zijn.

> **"Ik heb geen uitnodiging, maar hier ben ik."**

Bloemen in beweging

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba · Licht in een rustig gangpad

In Córdoba bereikte het licht Mea voordat er nog woorden waren. Het ging door een hoog raam, stak de vloer over en raakte eindelijk de bloemen aan op haar jurk. Ze nam een kleine stap, en het patroon leek te veranderen. Een halve stap terug: weer anders. Het was niet het soort gebeurtenis dat je op een goede route kon zetten, maar ze gaf het twee volle minuten. Haar notitieboekje bleef dicht. Sommige momenten zijn het makkelijkst om te onthouden wanneer er geen tijd is om ze te beschrijven.

> **"Alleen dit kleine stukje licht."**

Een kleine draai

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Toledo · Voor de gevel van de steen

Voor Toledo's stenen gevel, wilde Mea volkomen stil blijven staan. Toen roerde de lucht, haar sjaal gleed over één schouder en de rok gaf een eigen mening. Ze draaide een beetje, uit nieuwsgierigheid in plaats van voor een pose. En gelachen. Er was geen fotograaf, publiek of verdedigbare reden nodig. Ze stak de sjaal recht, keek nog een keer naar de gesneden steen en liep verder met een iets lichtere stap. Gelukkig bleven haar laarzen verstandig.

> **"Deze kleine bocht blijft buiten het schema."**

Een perfect normale avond

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada · Een avond uitzicht op het Alhambra

Toen de muren van Granada begonnen te gloeien, rustte Mea tegen de parapet en trok de sjaal om haar schouders. Ze had niets voorbereid voor vanavond. Geen grote straf, geen belofte, zelfs geen exacte tijd om terug te keren. Toen ze naar de gouden torens keek, realiseerde ze zich dat ze ergens gedurende de dag gestopt was met het controleren van de jurk. Ze droeg het gewoon. Een tijdje luisterde ze naar een gesprek achter haar. Toen glimlachte ze het kleine soort glimlach die geen uitleg nodig heeft.

> **"Ik bewaar ze niet voor morgen."**

De jurk wachtte niet langer op een gelegenheid. 's Morgens haalde ze het uit de koffer.

Een korte noot ging in het notitieboek: favoriete dingen verdienen ook gewone dagen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 26

Aan de andere kant van de lens

Rivièra en Monaco · Mea, Colombine en Lu Cia

Monaco, Antibes, Cap Ferrat en Nice. Deze keer hoort de vrouw die meestal de foto neemt er ook bij.

Colombine's collectie bevatte veel uitzichten, veel details en verdacht weinig foto's van zichzelf. Mea merkte het toen ze door de foto's keek. Lu Cia knikte zo snel dat ze leek te wachten op de observatie. Hun volgende stop vereist geen nieuwe bestemming. Slechts een kleine verandering van rol.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze haltes vormen een collage van afzonderlijke reizen en dagen, geen ééndaagse route. De personages, dialoog, kleding, activiteiten en sommige verlichting zijn artistieke toevoegingen.

Een plek naast ons

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Monaco · Boven de haven

Colombine had het uitzicht al gekozen toen Mea naar de lege ruimte naast Lu Cia wees. "Daar." Colombine keek achter haar om te zien of iemand anders daar stond. "Jij," verklaarde Mea. De camera bleef op haar middel, en haar gezicht nam de

merkwaardige mix van amusement en onzekerheid meestal gereserveerd voor het tekenen van iemand anders glimlach. Lu Cia heeft een halve stap opzij gezet. De haven achter hen had plaats voor tientallen boten. Ze kunnen toch wel plaats vinden voor één vriend?

> **We hebben het uitzicht, we missen je nog steeds.**

Sta niet zo serieus.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Antibes · Bij een stenen muur.

Bij een stenen muur in Antibes veranderden de rollen eindelijk. Mea hield de camera vast terwijl Colombine zo ijverig probeerde er natuurlijk uit te zien dat Lu Cia begon te lachen. "Wat moet ik met mijn handen doen?" Colombine vroeg het. "Wat ze ook doen als niemand hen begeleidt," zei Mea. De handen gingen in zakken. De schouders zijn gevallen. Lu Cia kon zichzelf niet langer in bedwang houden, en dat was toen Mea de sluiter drukte. De eerste foto was een beetje scheef. Colombine wilde het houden.

> **"De handen hoeven vandaag niet te regisseren."**

Een gezicht van steen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Cap Ferrat · Naast een gesneden reliëf

Bij Cap Ferrat vond Colombine eindelijk een model van perfecte stilte: de gezichten in een stenen reliëf. Ze probeerde hun uitdrukking. Kin iets hoger, ogen in de verte, geen onnodige emotie. Lu Cia duurde ongeveer een seconde. Mea liet de camera zakken omdat ze het frame niet stabiel kon houden tijdens het lachen. De stenen gezichten bleven plechtig, wat alleen maar erger maakte. "Goed," gaf Colombine zich over, "ik laat dit beroep aan de deskundigen over." Ze hoefde niet op te treden voor de volgende foto.

> **"Laten we de stenen gezichten aan de steen."**

Deze blijft hier.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Mooi. · Een bankje bij de zee

In Nice zaten ze naast elkaar en begonnen door de foto's te kijken. De ene was wazig, Lu Cia sprak in een andere, en in de derde Colombine was er niet in geslaagd om de juiste uitdrukking te regelen. Ze pauzeerden allemaal. "Niet verwijderen," zei Colombine. Mea keek naar haar via de camera. "Dat was ik niet van plan." Voorbij de zeemuur bewoog het water rustig naar de kust en terug. Op het kleine scherm stond een vriend die kort vergeten was dat iemand haar foto nam.

> **"Dat ben ik, laten we het houden."**

Op de beste foto was Colombine gestopt met proberen.

De camera bleef een tijdje in Mea's handen. Colombine had geen haast om het terug te vorderen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 27

Zakken vol zondag

Slowakije · Mea Zen

Trnava, een Štiavnica heuvel, de Tatra uitlopers en Bratislava. Mea verzamelt momenten die weigeren een lijst van boodschappen te doen.

In haar jaszak vond Mea een gevouwen stukje papier. Het stond op een oude lijst van dingen om gedaan te worden. Sommigen waren al lang klaar; voor de anderen kon ze zich de urgentie niet meer herinneren. Ze draaide het papier naar de lege kant. Dat zag er beter uit voor een kleine reis.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze haltes vormen een collage van afzonderlijke reizen en dagen, geen ééndaagse route. De personages, dialoog, kleding, activiteiten en sommige verlichting zijn artistieke toevoegingen.

De blankzijde

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trnava · Voor een gele gevel

Op Trnava's stenen vouwde Mea het papier uit alsof het een kaart was. Dat was het niet. Het was een lijst waarvan de meest nuttige kwaliteit was dat het niet langer hoefde te beslissen over de vorm van deze namiddag. Ze pauzeerde voor de gele gevel en

liet mensen die wisten waar ze heen gingen passeren. Toen vouwde ze de lege kant naar buiten en deed het weg. Ze hield een kleine taak voor de wandeling: let op iets wat ze anders zou lopen recht voorbij.

> **"Aan deze kant is nog niets verschuldigd."**

De heuvel kan wachten.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Banská Štiavnica · Op het brede pad onder de heuveltop

Bij Štiavnica liep het bleke pad recht omhoog. Van een afstand leek het een zeer beknopt plan. Op het onderste stuk echter vond Mea verschillende redenen om haar tijd te nemen: de kleur van het gras, de lijn van de heuvels en een briesje zelfverzekerd herschikken van haar haar. Ze stopte met haar handen in haar zakken. Die heuveltop liep heus niet weg. Zelfs als ze niets anders nam dan het uitzicht vanaf deze plek, zou ze nog steeds vertrekken met meer dan ze had meegenomen.

> **"Stoppen hoort ook bij de wandeling."**

Een weergave zonder eindstreep

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hoge Tatra's · Een uitzicht vanaf de uitlopers

De Tatra's verschenen boven de bosgroep zo duidelijk dat Mea haar notebook vergat te openen. In haar jas gewikkeld, zat ze op een bankje in de uitlopers en keek naar de witte lijnen boven de donkere bomen. Ze had geen klim gepland. Vandaag was het genoeg om te zien hoe een berg in een uitzicht kon passen en nog steeds volledig vullen. Het notitieboekje bleef op haar schoot. Ze liep een vinger langs de gesloten cover, alsof ze het te informeren dat het had de dag ook vrij.

> **"Vandaag kijk ik gewoon naar de bergen."**

Een beetje voor maandag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava · Onder de brug pylon

Onder de brug in Bratislava, Mea voelde dat de stad weer precies wist hoe laat het was. Trams, voetstappen en verre auto's hadden allemaal hun eigen tempo. In haar zakken droeg ze echter Trnava's licht, de Štiavnica bries en de rust van de Tatra's. Het papiertje was er ook. Later, thuis, schreef ze slechts één zin aan de lege kant: soms is het mogelijk om uit te gaan zonder iets gedaan te krijgen. Toen legde ze de pen neer en maakte thee. Maandag was er nog een kleine zondag.

> **"Dit blijft in mijn zak."**

Hetzelfde papiertje zat nog in haar zak. Het was niet langer haar instructies geven.

Niet elke zondag past netjes in een kalender. Een beetje kan worden gespaard voor maandag.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 28

Een klein concert zonder kaartjes

Nederland · Mea, Colombine en Lu Cia

Een Amsterdamse kanaal, twee haltes in Middelburg en de zee bij Zandvoort. Het trio assembleert een reisconcert zonder geprint programma.

Lu Cia stelde voor om iets uit Nederland mee naar huis te nemen dat niet op een foto zou verschijnen. Colombine zag er verdacht uit. "Als je nog een mok bedoelt, ik heb geen ruimte meer." Mea lachte. Lu Cia kantelde haar hoofd gewoon naar de straat. Een moment later ging er een bel. Het eerste stuk begon zonder aankondiging.

Een verzonnen verhaal geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze haltes vormen een collage van afzonderlijke reizen en dagen, geen ééndaagse route. De personages, dialoog, kleding, activiteiten en sommige verlichting zijn artistieke toevoegingen.

Een openingsring

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Amsterdam · Naast een kanaal en geparkeerde fietsen

Er klonk een fietsbel ergens achter hen naast het Amsterdamse kanaal. Het trio bleef aan de voet en draaide hun hoofd bijna samen. "Het openingsthema," merkte Colombine op. Mea ving haar sjaal, en Lu Cia wees naar het water, waar een zachte klap tegen een boot bij de kleine ring. Een gewone straat had plotseling meer lagen dan één foto kon houden. Ze hebben een tijdje niets gezegd. Toen voegde Colombine er heel rustig aan toe dat de componist blijkbaar ook in pauzes geloofde.

> **"Het begon met een enkele ring."**

Een Ritme Ondervoet

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Middelburg · Een bakstenen straat

In Middelburg klonken voetstappen op de bestrating anders dan die naast het kanaal. Mea keek naar de daken, Lu Cia luisterde naar de straat en Colombine begon één vinger tegen haar gesloten schetsboek te tikken. In het begin rustig. Dan merkbaar genoeg voor beide vrienden om te horen. "We hebben een ritmesectie," zei Mea. Colombine knikte plechtig en verloor meteen de beat. Dat was het beste deel van het stuk. De straat ging verder, en dat deden ze ook, een beetje langzamer voor het geval ze misten het volgende gedeelte.

> **'We tellen geen tralies, of stappen.'**

Een Solo voor Stilte

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Middelburg · Het huis met de dolfijn

Lu Cia zag een stenen dolfijn boven een donkere deuropening. Ze stak een vinger uit, en alle drie stopten. "Deze zal zeker zingen," zei Mea. Met theatrale ernst gaf Colombine aan dat ze de kunstenaar niet mochten storen. De dolfijn zweeg. Tot nu toe was het de meest betrouwbare performer van de dag. Lu Cia glimlachte naar zijn stenen profiel, en ze gaven het een korte, volledige stilte. Toen gingen ze verder zonder applaus, waardoor de deur vrij was en de dolfijn waar hij hoorde.

> **'Stil, de dolfijn heeft een solo.'**

We blijven voor de Encore.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Zandvoort · Op droog zand naast de zee

In Zandvoort stopte het programma eindelijk met doen alsof het een stadsaffaire was. De zee nam de soundtrack over, de bries voegde het geritsel van stof toe, en Colombine droeg haar schoenen in één hand om te voorkomen dat het zand zijn weg naar binnen klopte. Ze stonden op droog zand en luisterden naar golven die elke keer iets anders aankwamen. "Nog één," stelde Mea voor. Lu Cia knikte. Colombine keek naar de volgende naderende golf. "Ik denk niet dat een toegift een probleem zal zijn." Dus bleven ze.

> **Nog één golf, dan beslissen we.**

Ze hadden geen kaartjes voor dit concert. Maar ze herinnerden zich waar de zee zat.

Vier plaatsen en veel witte ruimte bleef in het notitieboekje. Er is altijd ruimte voor een beetje surfen tussen de lijnen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 29

Eén kleur is niet genoeg

Portugal · Mea Zen

Lissabon, Coimbra, Guimarães en Porto. Mea zoekt naar één kleur om de reis te herinneren, en Portugal maakt het kiezen heerlijk moeilijk.

Mea liet een klein leeg vierkantje achter op de eerste pagina van haar notitieboekje. Later gaf ze het één kleur om haar aan Portugal te herinneren. Eentje maar. Het leek een aangename simpele taak voor iemand die slechts drie potloden had ingepakt.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Blauw neemt de leiding

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Lissabon · Lucht tussen de bogen

Onder de stenen bogen van Lissabon keek Mea op en stopte kort met zoeken naar een dak. Ze vond de lucht in plaats daarvan. Blauw paste tussen de oude randen alsof het de ruimte vooraf had gemeten. Ze verstevigde haar sjaal en knikte gelukkig.

Blauw dan. De taak leek bijna klaar voordat het was begonnen. Toch heeft ze nog niets in het notitieboekje getekend. Ze wilde nog één blik omhoog.

> **"Ik kan me dit thuis voorstellen."**

Hetzelfde, maar toch anders

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Coimbra · Blauw op witte tegels

In Coimbra verscheen weer blauw, dit keer op witte tegels. Het was fijner, preciezer en vol met kleine krullen. Mea stapte opzij om het hele ornament te zien. De hemel had zeker geen krullen gedragen zoals deze. Misschien heeft ze twee vierkanten nodig. Ze hield het gesloten notitieboekje bij haar taille en deed alsof dit niet de eerste wijziging van de regels was. Het kiezen van één kleur bleek een verrassend aantal mogelijkheden te omvatten.

> **Blauw komt blijkbaar in meerdere versies.**

Groen maakt zijn geval

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Guimarães · Een tuin boven de straat

Onder de open ramen in Guimarães stopte Mea voor de planten. De smalle balkons hielden zo veel groen als kon knijpen tussen de potten en leuningen. Ze stopte haar haren achter haar oor en keek hoger. Elk blad had een andere tint. Eén groen zou ze nauwelijks recht doen. Ze lachte zichzelf uit. Ze was gekomen om een kleur te kiezen en gaf alleen maar meer van hen plaatsen in haar notitieboek.

> **"Oké, jij mag ook mee."**

Laat ze samen blijven.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porto · Kleuren over de rivier

Naast de rivier in Porto opende Mea het notitieboekje. Bleke muren, gekleurde fronten en donkere daken drukten samen over het water, die ze een beetje gemengd. Ze zette een blauwe lijn in het vierkant, een groene ernaast en dan een vleugje oker. Het leek meer op een begin dan een voltooid antwoord. Ze vond het niet meer erg. Toen ze het notitieboekje sloot, had het een klein, niet-gematcht bedrijf. Precies degene die ze mee naar huis wilde nemen.

> **"Iedereen dan, schuif een beetje op."**

Het plein bleef klein. Portugal weigerde in één kleur te passen.

Uiteindelijk kleurde Mea ook een beetje van de volgende pagina. Het notitieboekje heeft geen bezwaar gemaakt.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 30

Een glimlach kun je niet verbergen

Italië · Mea, Colombine en Lu Cia

Venetië, Florence, Rome en Garda. Een masker gaat van hand naar hand, maar de glimlachen blijven geheel herkenbaar.

Colombine kondigde aan dat ze van plan was om mysterieus te zijn in Venetië. Om de beslissing te ondersteunen, kocht ze een klein crème-en-goud masker. Mea bood haar een serieuze blik aan. Lu Cia begon te lachen voordat Colombine het zelfs in haar gezicht had gebracht.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Wie zou het kunnen zijn?

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Venetië · Een mysterie naast het kanaal

Het masker bedekte Colombine's ogen, maar liet haar glimlach helemaal vrij. Mea bestudeerde haar met overdreven concentratie. "Een moeilijke zaak," zei ze. Lu Cia wees op het bekende haar, vest en de manier waarop de mysterieuze dame

stond. Colombine vroeg om een beetje medewerking. Achter hen verschoof een gondel naast de bank. Alleen het hield een recht gezicht, hoewel zelfs dat was geen garantie dat het hun geheim kon houden.

> **"Aan de glimlach te zien, heb ik maar één gok."**

Een grote ingang

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Florence · Onder de winkel luifels

Door Florence droeg Mea het masker. Colombine had beide handen nodig om uit te leggen hoe een echt groot persoon liep. Kin een beetje hoger, gemeten stappen, geen controle van de etalages. Ze duurde tot de volgende winkel. Lu Cia viel op het moment dat ze haar eigen regels vergat. Licht flitste op de natte bestrating. Mea liet het masker zakken zodat niets de glimlach kon verbergen die dit verdiende.

> **"Grandeur kan wachten, dat raam kan niet."**

Ernstige concurrentie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Rome · Vóór de Pantheonzuilen

Voor het Pantheon besloot Colombine geen lezingen meer te geven over grandeur. De concurrentie was te sterk. Mea keek naar de columns terwijl Lu Cia het masker tegen haar notitieboekje liet rusten. Alle drie keken ze even. Toen merkte Colombine op dat ze zou aarzelen om dit gebouw advies over houding te geven. Mea lachte. Lu Cia knikte en gaf het masker terug. Het had genoeg werk voor één dag gedaan.

> **"Rechtse schouders zouden me deze wedstrijd niet winnen."**

We kennen je toch.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Garda · Na de voorstelling

Op Garda gluurde alleen de gouden rand van het masker uit Colombine's tas. Mea rustte tegen de houten leuning, en Lu Cia hield haar notebook gesloten. Het meer voor hen had geen punchline nodig. "Nou," vroeg Colombine, "was ik tenminste een beetje mysterieus?" Mea keek naar haar. "Totdat je begon te spreken." Lu Cia sloot zich aan bij het gelach, en uiteindelijk Colombine ook. Het masker bleef zitten. Ze wilden een onbelemmerde kijk op dit.

> **"We zouden je van achteren herkennen."**

Het masker paste in de tas. Hun gelach bleef buiten.

Colombine hield het voor een andere gelegenheid. Beide vrienden beloofden haar niet te herkennen als ze het konden regelen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 31

Het bootje dat nooit uitvoer

Kroatië · Mea Zen

Cavtat, Ston, Makarska en Primošten. Mea vouwt een papieren boot die uitstekend gezelschap blijkt te zijn op het droge.

Mea had een briefje willen schrijven op de schone kant van een oud stuk papier. In plaats daarvan vouwde ze het in tweeën, dan weer, en gaf het uiteindelijk een puntige boog. Naast het water had ze ineens een boot. Het was klein, iets scheef en had helemaal geen plannen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Klaar om niet te zeilen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Cavtat · Een kleine bemanning in haar handen

Bij Cavtat's haven vergeleek Mea haar boot met de echte. Het had een eenvoudiger romp, minder uitrusting en geen touw. Aan de andere kant paste het comfortabel in haar handen. Voor een tijdje hield ze het omhoog en dacht na over welk schip het zou

kunnen behoren naast. Toen lachte ze en liet het achter waar het was. Droog zeilen geschikt papier. De echte boten schommelden zo zacht dat ze geen commentaar leken te hoeven geven op haar kleine beslissing.

> **"Vandaag zeilen we in onze handen."**

Een Papier Bezoeker

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Ston · Naast de haventoren

In Ston verscheen een ronde stenen toren voor Mea. Het had een kleine deuropening, stevige muren en de lucht van iemand die veel bezoekers had gezien. Mea tilde de boot in haar handen alsof ze hem introduceerde. Een echt schip wachtte naast de kade; het papier zou er een heel bescheiden bagage naast zien. Ze glimlachte en liet het op het droge blijven reizen. In een haven als deze, was blijven en zoeken voor een tijdje genoeg.

> **"Er moet ruimte zijn voor zo'n kleine bezoeker."**

De kleinste vuurtoren

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Makarska · Een stop naast een iris

In de buurt van Makarska, Mea merkte een paarse bloem onder bleke stenen. Ze zat er een beetje vandaan en plaatste de boot op haar notitieboekje. De zee was uitgestrekt en de bloem klein, maar ze verdeelden haar aandacht redelijk. Zo'n vuurtoren zou genoeg zijn voor haar kleine schip. Ze liet het groeien waar ze het had gevonden. Ze hield de papieren romp met één vinger vast en keek toe hoe het blauwe water tot aan de horizon doorging.

> **"We laten de vuurtoren waar hij hoort."**

Een plek om naar terug te keren

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Primošten · Een haven tussen bladzijden

Voor Primošten begon het papier er een beetje moe uit te zien. Mea drukte zachtjes op de zijkanten en gleed het tussen de pagina's van het notitieboekje. Ze liet de boog uitkijken zodat ze het later kon vinden. Vanaf een afstand leek het dorpje aan het water op een plek waar een kleine boot misschien wel eens zou willen komen. Vandaag kreeg het echter een ander adres. Mea paste haar schoudertas aan en liep verder. Haar kleine metgezel ging ook, rustig en zonder kaartje.

> **"Je haven zal hier zijn."**

De boot heeft nooit een meter gevaren. Toch reisde het een mooi stuk kust met Mea.

Een kleine papieren haven bleef in het notitieboekje. De volgende keer dat ze het opende, tilde de boog weer een beetje op.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 32

Vijf minuten thuis

Montenegro · Mea, Colombine en Lu Cia

Budva, Cetinje, Biogradsko Lake en Rijeka Crnojevića. Het trio kiest voor een huis zonder sleutels.

Het begon met drie open ramen. Mea koos er één, Lu Cia een andere, en Colombine wilde meteen weten waar de thee zou worden gemaakt. Al snel waren ze een flat aan het inrichten die ze nooit hadden betreden. Sommige overeenkomsten komen verrassend gemakkelijk tijdens het reizen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Kiezen zonder te bewegen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Budva · Een venster elk

Bij de stenen gevel in Budva wees Colombine naar een open raamluik. "De tafel zou daarheen gaan." Mea koos het naastgelegen raam, voor het licht, zei ze. Lu Cia wilde de hoogste omdat het iets meer moet zien. Alle drie stonden in de

straat, elk met een gemeubileerde kamer al in het achterhoofd. Toen ritste de was ergens boven. Hun denkbeeldige flat bevatte blijkbaar een wasruimte. Colombine gaf toe dat dat nuttig zou zijn voor een langer verblijf.

> **"Ik neem het raam, we zullen het uitzicht zien."**

Er is ruimte voor thee

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Cetinje · Een tuin voor bezoekers

In Cetinje verwierf hun idee van thuis een tuin. Colombine opende haar hand naar de witte gevel en verwelkomde haar twee bezoekers plechtig. Mea gaf een kleine genadige knik. Lu Cia vroeg of hun gastvrouw al een theepot had gevonden. Dat had ze niet. Ze hadden ook geen tafel. Geen van deze problemen een vijf minuten bezoek. Ze stonden op het schaduwrijke pad, elk kort in te beelden waar ze zou kunnen zitten.

> **"We voegen de theepot toe in de volgende versie."**

De zetel wachtte.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Biogradsko Lake · Een kamer zonder muren

Naast het meer, vonden ze een plek om te zitten zonder een enkele deur te openen. Ze vestigden zich naast elkaar terwijl het bos zich herhaalde in het water. Mea rustte haar handen in haar schoot. Colombine leunde comfortabel achterover, en Lu Cia hield haar notitieboekje dicht. "Woonkamer," zei ze zachtjes. Iedereen was het ermee eens. Een tijdje misten ze geen van de ramen die ze eerder hadden gekozen. Er was genoeg te zien vanaf hier.

> **"Ik zou de meubels houden."**

Drie vensters samen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Rijeka Crnojevića · Een adres in een notitieboekje

Naast de rustige rivier opende Mea het notitieboekje en schetste drie ramen. Ze gaf ze geen huisnummer of straat. Colombine merkte meteen dat men ergens een kopje moest zetten. Lu Cia wilde een iets groter uitzicht. Mea bewoog een lijn voor elk en toonde hen het resultaat. Het volgde geen echt gebouw. Het behoorde tot alle plaatsen waar ze hadden genoten van staan, zitten of lachen samen. Vijf minuten lang was het een prima thuis.

> **"We laten het adres open."**

Ze hadden geen huis. Op dit moment waren drie ramen in een notitieboekje voldoende.

Bij de volgende halte kiezen ze misschien voor een ander uitzicht. Hun plaatsen rond dezelfde tafel zijn echter al overeengekomen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 33

Een hoed met eigen plannen

Nederland · Mea Zen

Amsterdam, Middelburg en het strand bij Zandvoort. Mea neemt een hoed op haar reizen en ontdekt geleidelijk een andere reisgezel: de wind.

De bruine hoed zag er heel verstandig uit terwijl Mea aan het inpakken was. Het kwam overeen met haar tas, hield zijn vorm vast en stelde geen vragen. Ze legde het bovenop haar bagage, blij dat tenminste één ding op de reis een duidelijk plan had. Die indruk duurde tot de eerste echte gust.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Dit was de overeenkomst

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Amsterdam · Een overeenkomst naast een rode deur

Naast een rode deur in Amsterdam heeft Mea de rand aangepast. De hoed zat precies zoals ze zich had voorgesteld: een beetje naar voren, een beetje zelfverzekerd. Ze trof haar glimlach in een raam tegenover en ging tevreden weg. Toen roerden de bladeren

boven de straat. De hoed schuin. Mea legde het terug met één vinger, zonder klacht voor nu. Elke nieuwe reisgenoot verdient wat tijd om zich te vestigen.

> **"Blijf daar, ik zal kijken."**

De toren was niet geslonken.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Middelburg · Een uitzicht onder de rand

In Middelburg wilde Mea de top van de toren zien. De hoed bood haar eerst een uitzicht op zijn eigen binnenrand. Ze tilde het op en keek weer omhoog. Brickwork, hoge ramen, dak, een beetje meer lucht. Veel beter. Bij de volgende gust had ze al de rand tussen haar vingers. Het zag eruit als een opzettelijk, elegant gebaar. Mea besloot dat ze bereid was om die versie van de gebeurtenissen te accepteren.

> **"Een beetje hoger, alsjeblieft, ik wil de toren zien."**

Een elegant partnerschap

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Amsterdam · Een hand aan dienst

Naast het kanaal hadden ze de taken verdeeld. Haar ogen volgden de huizen over het water, haar voeten volgden het pad, en één hand verzorgde de hoed. Mea glimlachte naar de rode gevels die eronder weerspiegeld werden. Ze wilde een notitie maken maar miste een vrije hand om het notitieboek te openen. Ze liet het in haar tas. Eindelijk een voordeel voor het nieuwe accessoire: soms stopte het haar notities te maken en haar gewoon te laten kijken.

> **"We hebben niet genoeg handen om vandaag te tekenen."**

Een nieuwe plaats in de partij

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Zandvoort · Reizen in haar armen

Op het strand van Zandvoort stopte Mea met onderhandelen. Ze deed de hoed af en hield hem met beide handen tegen haar. Haar haar was vrij en het uitzicht ook. Op het zand lopen voelde makkelijker zonder de bovenkant van haar hoofd te controleren om de paar momenten. Ze keek naar de bruine rand en lachte. De hoed gedroeg zich eindelijk prachtig. Het had alleen een andere positie in de partij nodig.

> **"Goed, ik zal je verder dragen."**

Aan het einde van de reis was de hoed nog steeds van de outfit. Het was gewoon verhuisd.

Mea heeft haar plaats aan de top van haar bagage bewaard. Goed gezelschap mag niet gestraft worden omdat het een kleine eigen mening heeft.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 34

Regels voor eenmalig gebruik

Slowakije · Mea, Colombine en Lu Cia

Trnava en Bratislava. Colombine stelt regels voor voor een ontspannen uitje; Mea en Lu Cia tonen geleidelijk aan waarom uitzonderingen noodzakelijk zijn.

Colombine opende het notebook met een ongewoon officiële uitdrukking. Om er zeker van te zijn dat ze ergens terecht kwamen, stelde ze drie simpele regels voor: niet wijzen naar elk detail, geen tekening op elke hoek, en niet kijken naar de klok. Mea heeft vooral de laatste goedgekeurd. Lu Cia bereidde haar potlood, voor het geval dat.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De voorgestelde agenda

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Trnava · Een bijeenkomst onder de toren

Op Trnava's voetgangersstraat, hief Colombine een vinger en begon met item één. Mea keek aandachtig, hoewel de ramen tegenover haar net haar interesse hadden. Lu Cia luisterde met een glimlach die geen regelgeving beloofde een lang leven. Toen Colombine klaar was met lezen, keek ze naar de toren om te zien of het tijd was om verder te gaan. Mea hief een wenkbrauw in stilte. Artikel drie was al voor de stemming in de problemen.

> **Telt die toren volgens de regel over klokken?**

De eerste uitzondering

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Bratislava · Een detail heeft prioriteit

In Bratislava hief Mea haar hand op voordat ze zich de regel herinnerde. Een ornament op het gebouw tegenover zag er heel anders uit vanuit deze hoek. "Alleen deze," legde ze uit. Colombine keek naar de wijsvinger, toen naar het gebouw, en tenslotte schuinde haar eigen hoofd. Lu Cia lachte. De uitzondering was een gedeelde stop geworden. Het notebook bleef gesloten; zo'n kleine wijziging van het programma had nauwelijks minuten nodig.

> **"Deze telt niet, je moet het merken."**

De tweede uitzondering

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Bratislava · Het potlood loopt voor op de overeenkomst.

Naast een witte deur heeft Lu Cia het notitieboekje geleend. Maar voor één regel, zei ze. Maar de bocht boven de deuren ging verder, en een andere vorm wachtte ernaast. Colombine keek over haar schouder. 'Dat zijn er minstens drie.' Lu Cia knikte rustig en maakte het boogje af. Mea probeerde haar glimlach onder controle te houden. Regel twee werd een mooie tekening en niemand wilde hem redden.

> **"Soms heeft één regel een voortzetting."**

Goedgekeurd zonder regels

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Bratislava · Minuten naast de Donau

Naast de Donau opende Mea het notitieboekje. Onder de tekening lagen drie korte lijnen, allemaal klaar voor genereuze herziening. Colombine gaf toe dat de regels kleine gebreken hadden. Lu Cia stelde voor ze te testen voor de volgende uitstap. Mea stak het laatste item door en beide vrienden lachten. De boten aan de oever leken geen haast te hebben. Voor een tijdje volgden ze dat voorbeeld zonder het in een vierde regel te veranderen.

> **"De regels zijn geannuleerd.**

De drie regels duurden niet het hele uitje. De reis werkte perfect zonder hen.

Onderaan de bladzijde schreven ze nog één ding: als een van ons stilstaat, wachten de anderen. Dat voorstel is zonder amendementen aangenomen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 35

Een pasje van plezier

Côte d’Azur · Mea Zen

Saint-Paul-de-Vence, Saint-Tropez, Hyères en Cap Ferrat. Mea vindt een kleine reden om haar schouders, haar rok en een gewone dag in beweging te zetten.

Mea had geen choreografie voor de reis voorbereid. Ze wilde lopen, naar een paar plaatsen kijken en misschien iets opschrijven. Toen ontmoette ze een kat, stak een stuk zonlicht over en realiseerde zich dat haar stappen er niet de hele dag hetzelfde uit hoefden te zien.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Opwarmen, kattenstijl

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Saint-Paul-de-Vence · Een kat zonder plankenkoorts

Een grijze kat zat op een stenen voordeur, helemaal overtuigd dat er niets aan verbeterd moest worden. Mea keek even toe en ontspande haar schouders. Eén arm steeg in een klein stuk. De kat bewoog niet. Zo'n vertrouwen in de simpele daad van het

zitten verdiende respect. Mea glimlachte, gaf het veel ruimte en liep lichter. De eerste les was gratis en vereiste geen enkele miauw.

> **"Je hoeft helemaal niet op te warmen."**

Zonlicht gaf de Cue

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Saint-Tropez · Een stap uit de schaduw

Onder een boog in Saint-Tropez veranderde de loopbrug van schaduw naar licht. Mea is de grens overgestoken en heeft in plaats van een andere rechte stap een kleine bocht gemaakt. Haar rok volgde een moment later. Ze pauzeerde en keek rond, geamuseerd door haar eigen kleine daad van moed. Er is niets gebeurd. De boog bleef een boog, het plein een vierkant. Alleen de reis door hen was een beetje aangenamer geworden.

> **"Die stap stond niet in het plan, we zullen het houden."**

One Step Sideways

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hyères · Een ritme in het zand

Op het strand bij Hyères, Mea had genoeg ruimte. Een stap naar voren, een stap naar voren. Het zand nam beide trouwer op dan haar notitieboekje. Ze opende haar armen alleen zo ver als ze nodig had en liet de rok zachtjes bewegen. Het was geen optreden, noch het begin van een grootse dans. Gewoon een kort moment waarop haar lichaam iets van vreugde wist voordat ze er een naam voor vond.

> **"Het zand zal het zich een tijdje herinneren."**

Zonder applaus

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Cap Ferrat · Een kleine boog voor het uitzicht

Op het terras boven de zee rustte Mea een hand op de koele muur. Ze hield de ander dicht bij haar hart en bood het uitzicht een boog zo klein dat het misschien voor een knik werd aangezien. De dennen accepteerden het zonder commentaar. De baai scheen en ze voelde zich helemaal niet meer dom. Misschien alleen aangenaam geamuseerd. Haar notitieboekje bleef in haar tas. Ze had dit moment ergens anders gered.

> **"Dank je, dat was de hele voorstelling."**

Er werd geen dans aan het notitieboekje toegevoegd. Er werd er één toegevoegd aan de dag.

Op de terugweg maakte Mea nog een kleine bocht. Deze keer keek ze niet voor een reden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 36

Probeer dan maar eens niet te lachen

Spanje · Mea, Colombine en Lu Cia

Barcelona, Zaragoza, Santiago de Compostela en Mallorca. Drie vrienden proberen het rechte gezicht te houden; de competitie heeft vinnen, veren en verrassend goed uithoudingsvermogen.

"Vijf minuten zonder te lachen," vroeg Colombine. Mea vroeg wanneer de klok begon. Lu Cia wilde weten of glimlachen toegestaan was. Alleen al deze twee vragen gaven aanleiding tot een aanzienlijke organisatorische uitdaging.

Geïllustreerde fictie naar originele foto's van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De Rechte Kampioen van het Gezicht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Barcelona · De expert achter het glas

Achter het aquariumglas kwam een haai met een ongewijzigde uitdrukking voorbij bij drie nieuwsgierige bezoekers. Colombine verklaarde het een model van concentratie. Mea drukte haar

lippen tegen elkaar. Lu Cia keek naar haar zijwaarts en maakte alles ingewikkeld. Een blik tussen vrienden zette het model weer ver voor hen. De vissen zetten hun circuits voort. Tegen de tijd dat het trio akkoord ging met een frisse start, was de haai rustig verder gegaan.

> **"Hij oefent al langer dan wij."**

De wandeltest

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Zaragoza · Waardigheid in beweging

In Zaragoza besloten ze dat lopen het makkelijker zou maken. Iedereen keek recht vooruit, geen zijwaartse blikken. Colombine heeft haar schouders zo grondig rechtgezet dat Mea het meteen merkte. Lu Cia hief een hand op haar mond. "Alleen een hoest," legde ze uit. Mea draaide zich naar een etalage om een paar seconden te winnen. In haar reflectie kon ze beide vrienden zien. Die strategie bleek even weinig succes te hebben.

> **"Kijk vooruit, en hou alsjeblieft op zo majestueus te lopen."**

Een Challenger arriveert

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Santiago de Compostela · Een niet-geregistreerde deelnemer

Een duif landde naast de steenfontein. Het heeft twee stappen gezet, gestopt en ze met overtuigende ernst beschouwd. Colombine gaf het een waarderingvolle blik. "Een andere professional." Mea bedekte haar glimlach met één hand, terwijl Lu Cia zelfs de schijn opgaf. De duif schuinde zijn kop alsof hij het resultaat controleerde. Toen liep het weg, zonder een certificaat of enige interesse in hun ingewikkelde regels.

> **"Deze is nog niet eens binnengekomen, en hij wint."**

Niemand gediskwalificeerd

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Mallorca · Resultaten onder een parasol

Onder een rietje parasol op Mallorca, gingen ze eindelijk zitten zonder competitieve ambities. Mea lachte, Lu Cia ook, en Colombine gaf toe dat vijf minuten een onnodig hoog doelwit waren. Niemand is weer begonnen. De zee had veel lawaai van zichzelf, en een beetje gelach paste bij hun bank. Toen ze even stil werden, bleven de glimlachen over. Ze besloten dat resultaat aan alle drie toe te kennen.

> **"Oké, we winnen allemaal, alleen in een ander evenement."**

De wedstrijd had geen winnaar. De reis had drie gelukkige deelnemers.

Colombine stelde een revanche voor. Mea en Lu Cia hebben voorzichtig gestemd om het een andere keer vast te houden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 37

De kroon bleef thuis

België · Mea Zen

Gent, Brugge, Leuven en de Belgische kust. Mea ontdekt hoeveel koninklijke waardigheid een gewoon uitje kan houden.

Voor het kasteel in Gent zette Mea haar rug recht. De stenen torens nodigden het praktisch uit. Ze had geen kroon, geen gevolg en geen reden om bevelen uit te geven. Ze had comfortabele schoenen, een mooie jurk en een vrije middag. Voor een kleine prive kroning, dacht ze dat dat zou volstaan.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Hare Majesteit Goes Walking

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gent · Onder de stenen torens

Mea hief haar kin net een beetje op: genoeg om ceremonieel te voelen, maar niet genoeg om een bult in de stoep te missen. De torens bleven plechtig, net als de klimop. Een veelbelovend begin. Met één hand op haar tas heeft ze haar tijdelijke

koninkrijk onderzocht. Er was ruimte voor nieuwsgierigheid, comfortabel wandelen en een glimlach. Haar eerste decreet kan dus vrij kort zijn.

> **"Niemand zal zich vandaag haasten, vooral ik."**

Een Publiek voor een Lantaarn

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Brugge · Een steegje zonder hof

Onder een boog in Brugge legde Mea een hand over haar hart en knikte een klein beetje. Haar publiek bestond uit een lantaarn, stenen muren en licht aan het einde van de steeg. Niemand verwachtte een speech, wat haar beviel. Haar rok bewoog met haar stap, en de ceremonie duurde nauwelijks twee seconden. Toen ging ze verder, geamuseerd door hoe makkelijk het was om zichzelf een beetje plezier te geven zonder een speciale gelegenheid.

> **"Bedankt voor het ontvangen van mij, we zullen de toespraak vandaag overslaan."**

Een klok zonder orders

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Leuven · De officiële timeholder

In Leuven keek ze op naar het grote klokgezicht. Ze vroeg zich even af of een koningin de tijd kon vertragen. De klok bood geen teken van medewerking. Mea vouwde haar armen en hief een wenkbrauw. Blijkbaar kwam het heersen zonder kroon met bepaalde beperkingen. Toch kon ze kiezen hoe ze de volgende tien minuten moest gebruiken. Ze besloot om te blijven en de gevel goed te bekijken.

> **"Oké, jij houdt je tempo en ik de mijne."**

Eindelijk, een geschikte residentie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Belgische kust · Een troon naast een strandhut

Aan de kust vond ze haar meest comfortabele woning. De canvas ligstoel had noch gesneden leeuwen noch een gouden rugleuning, maar het was uitstekend om te zitten. Mea plantte haar voeten in het zand en ontspande haar schouders. Witte strandhutten stonden in rijen, de wind geperst tegen gele schermen, en de zee beheerd zonder protocol. Ze heeft deze regeling goedgekeurd. Eindelijk verwachtte niemand dat ze er ceremonieel zou uitzien.

> **"Ik zal dit houden, geen kroonjuwelen nodig."**

De kroon bleef thuis. Ze voelt zich goed in haar handbagage.

De volgende keer besloot ze een entourage mee te nemen. Het moet weten waar je koffie kunt vinden en haar nooit uit een ligstoel haasten.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 38

Een theater zonder kaartjes

Italië · Mea, Colombine en Lu Cia

Venetië, Florence, Rome en Gardameer. Ons trio ontdekt het landschap, deelt de rollen en geeft een voorstelling die nooit op dezelfde manier zal worden herhaald.

In een Venetiaanse baan verklaarde Colombine het landschap klaar en de actrices aanwezig. Ze misten alleen maar een script. Mea zag er twijfelachtig uit; Lu Cia zag er blij uit. Ze waren het eens over een korte voorstelling, zonder repetitie en absoluut geen verplichting om overtuigend te zijn.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Delen van gietmachines

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Venetië · Een winkelfront als podium

Bij een winkel met maskers opende Colombine haar handpalm als een regisseur. Mea kreeg de mysterieuze reiziger toegewezen, die ze aanvaardbaar vond. Lu Cia moest licht spelen in de scène en meteen glimlachte. "Zie je wel? Ze is al

begonnen," merkte Mea op. De maskers bleven in het raam. Hun eigen gezichten waren voldoende, en de winkel had niet drie nieuwe klanten nodig die elk item probeerden.

> **"We hebben geen script, we hebben gezichtsuitdrukkingen."**

Een deel zonder lijn

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Florence · Een steen collega

In Florence vonden ze een stenen vogel boven een lage muur. Lu Cia stond er voor, vouwde haar handen en nam zijn plechtige uitdrukking aan. Het deel bood uitstekende arbeidsomstandigheden: geen regels om te onthouden. Mea bewonderde haar concentratie, terwijl Colombine het in de volgende act wilde gebruiken. Lu Cia duurde een paar seconden. Toen onthulden de hoeken van haar mond dat een levende actrice nog steeds meningen had over haar casting.

> **"Dit deel past bij me, mag ik een beetje lachen?"**

Een grote toespraak, een kleine stap

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Rome · Een boog achter hen

Voor een Romeinse boog was Mea aan de beurt. Ze nam een halve stap naar voren, draaide één palm omhoog en ademde. Colombine en Lu Cia wachtten op een geweldige rij. "Ik denk dat we moeten gaan zitten," kondigde Mea aan. De pauze was precies, de uitdrukking overtuigend, en beide luisteraars begrepen het werk meteen. Colombine noemde het economisch acteren. Lu Cia was het erover eens dat de motivatie van het personage heel duidelijk was.

> **"Een hele daad in één zin, dat is talent."**

Applaus is optioneel

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Gardameer · Een zittend gordijn roep

Naast het meer vonden ze een bankje. Het landschap achter hen was zo goed dat er niets hoefde te worden toegevoegd. Alle drie probeerden ze een beetje te zitten en lachten ze meteen omdat ze allemaal een ander tempo hadden gekozen. Geen enkel publiek heeft ze gecorrigeerd. Colombine sloot het notitieboekje, Lu Cia leunde achterover, en Mea maakte tevreden haar rok glad. De voorstelling was precies geëindigd waar zijn beste toespraak het bedoeld had.

> **"Dank je, de toegift volgt na het interval."**

Er werden geen kaartjes verkocht. Alle drie namen ze een herinnering mee.

Vroeg wie de hoofdrol had gespeeld, antwoordden ze allemaal tegelijk. Toen kwamen ze overeen dat de volgende keer dat de hele cast moet worden gecrediteerd in letters van dezelfde grootte.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 39

De brief die ik bewaar

Portugal · Mea Zen

Óbidos, Queluz, Porto en Guincho. Mea begint een brief zonder adres en ontdekt geleidelijk voor wie ze het wil bewaren.

In haar tas vond ze een schone vel papier. Geen boodschappenlijstje of briefje over de volgende transfer. Een echt lege pagina. Mea besloot iets op te schrijven dat ze leuk vond aan de reis. Maar ze wachtte een beetje voor de eerste zin. Ze wilde dat het op haar leek.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Hoe een brief begint

Óbidos · Een lege pagina naast een poort

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Naast een witte muur in Óbidos, steunde ze het papier op haar gesloten notebook. Het potlood zweefde even. "Lieve..." dacht ze, maar er volgde geen naam. Donkere cipressen stonden achter de poort, en het licht verschoof tussen wolken. Mea stopte met

zoeken naar de perfecte begroeting. Eerst wilde ze merken wat er voor haar lag. Voorlopig had de pagina alleen ruimte nodig voor één gewone indruk.

> **"Ik hoef het niet mooi te maken, ik hoef het alleen maar van mij te maken."**

Zonder grote woorden

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Queluz · Een zin naast de fontein

In de tuin van Queluz zat ze waar ze zowel fontein als paleis kon zien. Een paar korte zinnen verschenen op het papier. Over de lucht op haar gezicht. Over hoe comfortabel deze schoenen haar droegen. Dat ze haar jurk vandaag niet aan iemand wil uitleggen. Het waren geen woorden voor een gids of een ansichtkaart. Toen ze ze terug las, lachte ze voor het eerst naar haar eigen handschrift.

> **"Vandaag ben ik hier graag en ben ik mezelf."**

Ruimte voor een gewone dag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porto · Wasserij boven de straat

In Porto keek ze op naar een balkon. Overhemden en lakens opgehangen boven oude tegels, elk onder een iets andere hoek. Plotseling leek dit haar brief net zo waardig als een paleis. Iemand had die ochtend een raam geopend, de was gedaan en verder gegaan met hun dag. Mea hield het papier tegen haar borst. Ze wilde onthouden dat mooie momenten er niet altijd uitzonderlijk hoeven uit te zien. Soms drogen ze gewoon boven een straat uit.

> **"Ik zal dit ook houden, niet alles hoeft een mijlpaal te zijn."**

De brief vindt zijn weg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Guincho · De ontvanger is er al.

Op Guincho strand vouwde ze het papier voorzichtig op. Ze miste geen naam meer op een envelop. Ze had zichzelf geschreven: de vrouw die terug zou keren naar haar verantwoordelijkheden en misschien vergeten hoe gemakkelijk ze vandaag ademde. De golven bleven goed weg van haar schoenen, en de wind tilde een paar strengen haren. Mea stopte de brief in haar tas. Levering was compleet, en de porto opmerkelijk redelijk.

> **'Voor mij, open op een dag dat ik te snel ben.'**

De brief kreeg geen stempel. Het kreeg een plek waar Mea het weer zou vinden.

Als ze het op een dag thuis opent, hoeft ze zich niet meer de exacte route te herinneren. Ze zal weten dat ze een tijdje tijd voor zichzelf heeft gemaakt.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 40

Picknicken zonder reservering

Montenegro · Mea, Colombine en Lu Cia

Biogradsko Lake, Rijeka Crnojevića, Perast en Velika plaža. Drie vrienden, een kleine doek en een aangenaam bescheiden idee van geluk.

Colombine nam een gecontroleerd doek uit de tas. Mea fleurde op, terwijl Lu Cia controleerde of ze iets eetbaars hadden meegenomen. Dat deden ze. Het enige wat overblijft was een geschikte plek te vinden, die minder rechtlijnig was dan het klonk met drie oplettende reizigers.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een boeking voor drie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Biogradsko Lake · Een plek kiezen

Naast het meer stopten ze alle drie. Mea wees naar een rustig stuk kust, Colombine hield het gevouwen doek vast, en Lu Cia telde de proviand opnieuw. De plek leek veelbelovend. Maar de heuvel maakte zo'n mooie reflectie dat voedsel de concurrentie

verloor voor een paar minuten. Het doek bleef gevouwen. Blijkbaar hadden ze eerst een uitzicht geboekt, en geen van hen maakte bezwaar op dit moment.

> **"We hebben een plek bij het water, we zullen de tafel later overwegen."**

De brug komt eerst.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Rijeka Crnojevića · Een pauze voor de pauze

Bij de stenen brug, de picknick onthulde zijn capaciteit voor een lange introductie. Colombine zag de cirkel gemaakt door een boog en zijn reflectie. Mea draaide haar hoofd om het vanuit dezelfde hoek te zien. Lu Cia hield de tas stevig vast. "Gewoon een herinnering: de appels zullen zichzelf niet opeten." Ze knikten en keken nog wat langer. Gelukkig hadden hun voorzieningen geen exacte tijd nodig om te kunnen zitten.

> **"Alleen deze reflectie, dan zullen we echt eten."**

Gediend zonder Ober

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Perast · Groene banken

In Perast bleken twee groene banken eindelijk voldoende. Op een vrij gedeelte van één regelden ze de doek, appels, brood en kleine kopjes. Mea controleerde dat alles paste, Colombine ging zitten en Lu Cia zette de tas met opluchting neer. De eerste mondvol bracht een tevreden stilte. Daarna werd het gesprek hervat, waarbij elke vriend een ander detail van de reis herinnerde. Het eten was eenvoudig, de doek lichtjes klein en het bedrijf precies goed.

> **"Uitstekend uitzicht, nog beter gezelschap."**

Vier korners, drie paarden handen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea · Colombine · Lu Cia

Velika plaža · Vouw het en neem het mee

Op het strand begonnen Mea en Colombine de doek te vouwen. Eerst trok elk haar eigen weg, daarna coördineerden ze en de hoeken ontmoetten elkaar uiteindelijk. Lu Cia hield de tas klaar, glimlachend naar hun kleine huishoudelijke choreografie. Al het eten en de verpakking waren ingepakt. Alleen voetafdrukken bleven op het zand. Voor een tijdje stonden ze samen en luisterden naar de zee, zonder het plannen van een andere stop.

> **We hebben alles voor vandaag, inclusief iets om mee naar huis te nemen.**

Het doek was weggevouwen. De gedeelde dag hield zijn plaats in hun herinneringen.

Voor de volgende uitstap kwamen ze overeen met dezelfde regeling: drie vrienden, een beetje eten en genoeg tijd om er van te genieten zittend.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 41

De kleur die niet in mijn koffer paste

Hoge Tatra's · Slowakije · Mea Zen

Vier pogingen om de bergen naar huis te brengen. Mea zoekt een kleur die in haar notitieboekje past.

Ik bracht een potlood naar de bergen, zeker dat een lijn genoeg zou zijn. Voor de eerste bocht was de vallei al van gedachten veranderd over het licht. Dus maakte ik mezelf een kleine taak: vind één kleur die ik mee naar huis kon nemen. Ik had ruimte in de tas, en een volkomen onredelijk vertrouwen in mijn notitieboekje.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Boven een zee van wolk

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hoge Tatra's

Vanaf het brede pad, de wolken zagen er solide genoeg om op te stappen. Ik wist wel beter, maar mijn potlood niet: het bleef een harde grens maken waar de vallei rustig verdween. Tegen de tijd dat ik de lijn verzachtte, was er een hele nieuwe witte plooi

aangekomen. Ik heb het notitieboekje een tijdje dicht gedaan. Sommige dingen waren makkelijker te zien zonder te beslissen waar ze eindigden.

Een richel met te veel randen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hoge Tatra's

De bergkam was meer coöperatief. Eindelijk iets met hoeken. Ik vestigde me op een lage rots en trok een vaste lijn, dan een andere. Een kleine wolk kruiste het rotsgezicht en verwijderde de schaduw die ik had gebruikt. Mijn indrukwekkende berg werd een scheef driehoek. Ik lachte, draaide het potlood zijwaarts, en liet een stuk grijs doen wat mijn zorgvuldige omtrek niet kon.

Goud dat niet stil zou blijven staan

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hoge Tatra's

Tussen de granieten platen hield het water precies de kleur die ik wilde: blauw met een beetje goud er doorheen. Ik heb het potlood opgeborgen voordat het een mening kon geven. Een rimpel loste de reflectie; toen sloot het goud zich weer bij elkaar. Er was niets verloren gegaan. Het weigerde gewoon om te zitten voor zijn portret.

Ruimte voor de niet opgenomen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hoge Tatra's

Op de weg naar beneden, stopte ik naast de houten rail. De vallei had een donkere laag aangetrokken, en een bleke driehoek van de berg ving nog steeds het licht. In het notitieboekje had ik een vlek, een scheve richel en een halve lege pagina. Ik vulde de ruimte bijna met een verklaring. In plaats daarvan heb ik de cover gesloten. Er was al genoeg om mee te nemen.

De pagina bleef bleek. Ik herinnerde me de kleur toch.

Thuis opende ik het notitieboekje naast een kopje thee. De tekening was kleiner dan ik me herinnerde, en veel minder blauw. Ik liet het zoals het was. Ik hoorde even het water tussen de stenen bewegen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 42

Vandaag kiest Lu Cia

Nederland · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam, Middelburg en Zandvoort. Mea en Colombine laten Lu Cia de weg kiezen en ontdekken het plezier om door iemand anders zijn ogen te zien.

Lu Cia vroeg om één ding: vandaag zou niemand zich bemoeien met haar keuzes. Colombine knikte plechtig, hoewel haar mond al openging. Mea gleed haar arm door de hare. "We kunnen het aan," zei ze, onzeker of ze haar vriend of zichzelf geruststelde.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Verleden die boot

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

In Amsterdam wees Lu Cia langs het kanaal. Ze had gekozen voor de richting van een oude boot die ze beter wilde zien, in plaats van iets op een kaart. Colombine begon, "Maar op die manier..." en lachte zichzelf uit voordat ze klaar was. Mea gaf

haar arm een zachte knijp. Een paar stappen later keken ze allebei naar reflecties onder de brug. Soms was het alleen maar een derde persoon die iets gewoons zag.

> **"We hebben vandaag een gids, laat haar leiden."**

Een groen schip op Shore

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Aan de waterkant stopte Lu Cia om het grote groene gebouw te bestuderen. Ze tilde haar handen op alsof ze de puntige omtrek kon rechttrekken. Mea heeft haar hoofd op dezelfde manier gekanteld. Colombine dacht dat de hele structuur klaar leek om naar zee te varen. Ze hebben een tijdje besloten waar het roer heen moet. Lu Cia liet ze. Dit gesprek paste bij haar programma zonder enige aanpassing.

> **"Alsjeblieft niet aan boord gaan totdat we weten of het drijft."**

Kijk een beetje hoger

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Middelburg

In Middelburg zag Mea eerst de stenen en zag Colombine een raam. Lu Cia keek boven de muur. Pas toen volgden de anderen. Een toren steeg achter het dak, iets wat ze bijna gemist hadden terwijl ze gewoon voorbij liepen. Al snel stonden alle drie met hun hoofden getipt terug als een publiek op een onverwachte voorstelling. Mea lachte. Haar eigen uitje was misschien sneller. Deze had heel andere pauzes.

> **"Oh, dus dat is al die tijd boven ons geweest."**

Het beste punt van het programma

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Zandvoort

Op het zand bij Zandvoort kondigde Lu Cia het laatste item aan: een tijdje niets. Ze zat tussen haar vrienden en liet de wind hun kapsels kiezen. Kleine vliegervormen bewogen boven de verre golven. Colombine wilde weten hoe lang dit niets zou duren. "Zolang wij het leuk vinden," antwoordde Lu Cia. Mea heeft haar handen comfortabeler op haar schoot gezet. Dat was een tijdschema dat ze precies kon volgen.

> **"We moeten dit vaker op het programma zetten."**

Lu Cia koos niet voor de kortste weg. Ze koos degene waar ze nog over wilden praten.

De volgende keer kan iemand anders kiezen. Want vandaag hield Mea een laatste gedachte voor zichzelf: het was fijn om niet te weten wat er daarna kwam.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 43

Een oorbel voor de zon

Spanje · Mea Zen

Granada, Córdoba, Sevilla en Madrid. Een kleine glinstering begeleidt Mea van een zonnige uitkijk naar een avondplein.

Die ochtend koos Mea simpele zilveren hoepels. Er was geen feest gepland. Ze wilde een wandeling maken en voelde zich comfortabel in haar eigen huid. Buiten ontdekte ze dat de zon een andere mening had over haar zogenaamd bescheiden oorbellen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De eerste Glint

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

Boven Granada stopte ze haar haren achter één oor en merkte een kleine heldere vlek op haar hand. Ze draaide haar hoofd, het verdween. Ze probeerde het opnieuw, deze keer lachen. Daken, heuvels en donkere cipressen verspreid onder de uitkijk, maar

voor een moment haar aandacht behoorde tot een klein stukje zilver. Er was niets kostbaars aan. Ze vond het leuk hoe makkelijk het een klein feestje was geworden.

> **"Oké, je mag vandaag nog wat pronken."**

Naast de Rode Muur

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba

In Córdoba pauzeerde ze naast een rode gevel met delicaat gesneden bogen. Het licht voelde hier anders: warmer en rustiger, alsof het nergens anders heen kon. Mea ging in haar eigen tempo en stopte met controleren of haar sjaal precies goed zat. De oorbel glinsterde weer. Deze keer deed ze geen poging om de reflectie te vangen. Ze tilde gewoon haar kin op en liet een beetje zonlicht haar wang bereiken.

> **"Ik hoef mezelf niet elke keer aan te passen als ik stop."**

Zonder Pose

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sevilla

Op het brede plein in Sevilla ving de wind haar sjaal. Mea hield haar sjaal losjes vast en deed nog twee stappen voor hij weer over haar schouders viel. Als een camera had gewacht, had ze misschien gezegd dat ze er niet klaar voor was. Nu had ze geen reden om te stoppen. De lange arcades gingen naast haar door, haar schoenen tikten zachtjes en de kleine hoepel bewoog met elke stap. Dit was genoeg.

> **"Een onvoorbereid moment kan ook mooi uitpakken."**

Avondlicht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Madrid

In Madrid had de zon het plein verlaten, maar de warme lampen bleven. Mea zag een nieuwe glinstering toen ze zich naar de verlichte gevel wendde. Ze hoefde de ochtend niet te behouden of te herhalen. Een ander was aangekomen, iets zachter. Ze liet haar handen rusten naast haar tas en stond stil. Ze hield van dit deel van de avond: de stad was nog wakker, en ze haastte zich niet meer.

> **"Zie je, de zon is weg en we vinden het hier nog steeds leuk."**

De oorbellen bleven hetzelfde. Mea keek wat vriendelijker naar zichzelf.

Thuis zette ze ze naast haar notitieboekje. Ze kan ze morgen weer dragen. Sommige kleine genoegens hebben geen speciale gelegenheid nodig.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 44

IJs wacht niet

Kroatië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Hvar, Vrboska en Stari Grad. Drie vrienden kiezen drie smaken en ontdekken dat ijs niet zal wachten op hun reisdebatten.

Onze drie reizigers kunnen zeer belangrijke zaken uitvoerig bespreken. Welke baan was mooier. Waar de schaduw het beste voelde. Of citroenijs nu als frisdrank of als mening telt. Deze keer kreeg hun vergadering een vrij duidelijke tijdslimiet.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een ontmoeting in de zon

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Hvar

Op Hvar's plein telde Colombine de mogelijkheden op haar vingers. Mea had al besloten maar wilde de ernst van de discussie niet onderbreken. Lu Cia wees naar de paraplu's en stelde voor dat ze nog meer argumenten in de schaduw. Voor een

tijdje leek een grondige beslissing waarschijnlijk. Toen zei Mea "aardbei" zo tevreden dat haar beide vrienden lachten. Voor sommige adviezen is eenvoudigweg noch een presentatie noch een stemming nodig.

> **"Mijn argument is roze vandaag."**

Drie kleuren van tevredenheid

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Vrboska

In Vrboska was de beslissing zichtbaar: Mea hield roze ijs, Colombine crème-kleur en Lu Cia geel. Ze liepen zo langzaam naast het water alsof ze zeer delicate lading hadden geaccepteerd. De kleine boten bewogen nauwelijks, en huizen rusten in hun reflecties. "Welke wint er?" Colombine vroeg het. Mea keek naar haar eigen kegel. Tot nu toe kon ze geen enkele reden zien om een gedeelde winnaar aan te geven.

> **"We hebben allemaal de juiste, voor nu."**

De vergadering wordt verdaagd

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Stari Grad

Onder een stenen boog in Stari Grad, Mea merkte de eerste roze druppel. Ze waarschuwde de anderen met de urgentie die ze normaal gesproken zou reserveren voor een vertrekkende veerboot. Hun lange debat over de volgende rijstrook eindigde halverwege een zin. Ieder verzorgde haar eigen kegel, en het lachen moest wachten. Colombine merkte uiteindelijk op dat ze de enige gids hadden gevonden die ze allemaal onmiddellijk gehoorzaamden. Lu Cia ging akkoord. IJs maakte zeer overtuigende ruzie.

> **Eerst redden we het ijs, dan de wereld.**

Lege handen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Hvar

Naast het water in Hvar waren hun handen leeg. Lu Cia vouwde een servet op, Colombine vestigde zich comfortabel en Mea begon te lachen voordat ze hun grote discussie kon vertellen. Een stenen klokkentoren stond achter het water. Nu kunnen ze er naar kijken zonder dat de tijd hun vingers omlaag loopt. Ze waren het nog steeds niet eens over de winnende smaak. Dat was vrij handig: ze hadden een uitstekende reden om het experiment ooit te herhalen.

> **"Het resultaat is niet overtuigend, verder proeven zal nodig zijn."**

Het ijs is verdwenen. De reden om te lachen bleef.

Later schreef Mea geen rangschikking van smaken in haar notebook. Ze tekende drie kleine kegels en liet kamer naast hen voor een andere reis samen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 45

Een rood lintje

Slowakije · Mea Zen

Bratislava, Trnava, Banská Štiavnica en Devín. Mea neemt een klein lintje op een reis, en het vindt uiteindelijk een plek tussen de pagina's.

Een kort rood lintje lag in de lade, die overbleef van een pakketje dat lang geleden geopend werd. Mea legde het bijna terug. In plaats daarvan gebruikte ze het om een deel van haar haar te verzamelen en keek in de spiegel. Ze had geen nieuwe kapsel nodig voor haar uitje. Toch verbeterde het kleine idee haar stemming voordat ze zelfs het huis verliet.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een reden om te draaien

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

In een laan van Bratislava draaide Mea zich om naar het geluid van voetstappen en voelde het lint haar nek borstelen. Ze lachte. Ze was even vergeten dat het in haar haar zat. Bleke gevels, bestrating en gewone etalages waren net zo vertrouwd als altijd,

maar ze bewoog een beetje vrolijker onder hen. Niemand hoefde de kleine rode strik te complimenteren. Ze had het graag vanaf de eerste bocht van haar hoofd.

> **"Zo'n klein dingetje, en ik merkte het zelf."**

Een reflectie op de weg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trnava

Naast een geel gebouw in Trnava, zag een donkerder raam haar reflectie. Ze zag een deel van haar sjaal, de omtrek van haar haar en een rode stip. Ze stopte niet om iets te corrigeren. Ze merkte gewoon hoe goed ze bij elkaar hoorden. Toen ging ze verder, een hand die licht lag bij haar sjaal. Ze hield van deze korte ontmoetingen met zichzelf: geen beoordeling, geen voorbereiding en geen noodzaak om een foto te nemen.

> **"Vandaag zal ik gewoon naar mezelf kijken voor het plezier ervan."**

De Knoop Houdt

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Banská Štiavnica

In Banská Štiavnica roerde de wind de uiteinden van het lint. Mea hield haar schrift op haar middel en keek naar de bleke kerk tussen de daken. De knoop hield steviger vast dan haar ochtend beslissing om vandaag niets te schrijven. Een zin had zich al gevormd in haar geest. Voor nu, liet ze het daar. Niet elk mooi detail moest onmiddellijk gered worden op papier. Deze kan nog wat langer in haar haar blijven.

> **"Wacht, kleine zin. Ik ben nog steeds op zoek."**

Een plek tussen de pagina's

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Devín

Bij Devín zat ze eindelijk met uitzicht op de rivier. Ze maakte het lint los en liet haar haar over haar schouders vallen. In het open notebook vond ze plaats voor een korte noot, en legde vervolgens de rode strip over de pagina. De straf en de dag kunnen hier samen wachten. Het groene platteland strekte zich uit over de rivier, en Mea voelde geen behoefte om haar laatste blik te haasten. Deze keer hield het lint de juiste pagina open.

> **"Ik zal deze plek houden, zonder er iets van af te nemen."**

Het lint hield haar haar niet meer vast. Het bewaarde een plek voor een herinnering.

De volgende keer dat ze het notitieboekje opent, zal er een rood uiteinde onder de cover uitkijken. Misschien zal ze het lint weer binden. Misschien keert ze gewoon de bladzijde om.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 46

Eén citroen voor ons drieën

Côte d’Azur · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Vence, Antibes, Nice en Monaco. Een gewone marktcitroen wordt een kleine metgezel op een gedeelde reis.

Op de markt waren ze oorspronkelijk bedoeld om iets praktisch te kopen. Colombine stelde fruit voor, Lu Cia iets geurigs en Mea iets dat in haar handpalm past. Eén citroen voldeed aan alle drie de eisen. Zij hadden nog geen overeenstemming bereikt over het verdere programma.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een kleine aankoop

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Vence

In Vence hield Mea hun gekochte citroen op haar handpalm alsof ze een ongewone reisprijs hadden gewonnen. Vol fruit kratten omringd hen, en de markt neuriet zachtjes. Colombine vroeg of dat genoeg zou zijn. Lu Cia antwoordde dat het zeker genoeg zou

zijn voor bewondering. Mea bestudeerde het kort en verklaarde dat het een mooie vorm had. Voor zo'n kleine aankoop kreeg het een verrassend ceremonieel welkom.

> **"Uitstekend. We hebben fruit en een onderwerp voor gesprek."**

Een geur boven de daken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Antibes

In Antibes trok de citroen kort onder Colombine's hoede. Ze hief het op bij haar neus en sloot haar ogen. Mea maakte bezwaar dat ze het uitzicht op zee miste. "Ik heb er nog een," antwoordde ze. Lu Cia lachte, terwijl de gele schil zich tegen blauw water uitstak. Warm betegelde daken lagen eronder. Gewone vruchten werden een verdacht goede gids, ondanks dat ze geen woord hadden gezegd.

> **"Sommige uitzichten kunnen worden genoten met je ogen dicht."**

Bijna hetzelfde geel

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Mooi.

Voor een gele gevel in Nice vergeleek Lu Cia de citroen met de muur en verklaarde hen verre familieleden. Colombine dacht dat het gebouw er ceremonieeler uitzag. Mea verdedigde de citroen: het ontbrak aan gesneden versiering, maar het paste tenminste in een zak. Ze stonden daar een zeer ongelijke wedstrijd te voeren. Er werd geen winnaar verklaard. Een geel bood schaduw, terwijl de ander nog steeds een verfrissing beloofde.

> **"Architectuur is mooi, maar moeilijk te snijden in een glas."**

Eindelijk praktisch

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Monaco

Boven Monaco's panorama stonden uiteindelijk drie glazen water op tafel, elk met een plakje. De resterende citroen rustte op een schotel. Na al het bewonderen, ruiken en vergelijken, hun aankoop had zijn praktische doel gevonden. Mea hief haar glas op naar een goede keuze. Colombine voegde eraan toe dat de citroen zonder bagage had gereisd. Lu Cia nam een slokje en besloot dat het toch één ding had gedragen: hun gedeelde goede stemming.

> **Proost, kleine aankopen met verrassend volledige programma's.**

De citroen was verdeeld. Het verhaal bleef gedeeld.

Toen ze daarna over de Riviera spraken, herinnerden ze zich ook de zee en de steden. Maar de eerste glimlach was altijd van die ene citroen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 47

Een kaartje voor een klein ommetje

Portugal · Mea Zen

Lisbon. Mea vertrekt met een klein papieren ticket en keert terug met een voorliefde voor het nemen van haar tijd.

Mea had een paar plekken die ze in haar notitieboekje wilde zien. Het tramticket was veel kleiner dan haar hele lijst. Ze hield de twee even naast elkaar, en sloot het notitieboekje. Lissabon liep heus niet weg. Voor een tijdje, kon ze gewoon genieten van de rit.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een begin van een document

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Lissabon

De tram stond bij de bocht terwijl Mea haar kaartje nog eens vanaf de stoep inspecteerde. Het bood geen ruimte voor uitgebreide notities of een gedetailleerd plan. Ze begon dat leuk te vinden. Een licht briesje bewoog door haar haar; ze paste haar

tas aan en glimlachte. Het deel van haar dat graag verrast werd, kwam vandaag langs voor de rit.

> **"Er is niet veel ruimte voor verplichtingen op dit ticket."**

Het vensterstoeltje

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Lissabon

Ze vestigde zich zo comfortabel bij het raam dat het notitieboekje in haar tas bleef. Gevels, balkons en glimp van straten voorbij het glas, plaatsen waar ze misschien nooit te voet naar gekeken heeft. Mea zag haar reflectie en hief een geamuseerde wenkbrauw op. Het zag eruit als een vrouw met tijd over. Ze besloot deze versie van zichzelf niet te onderbreken door te vragen waar ze nog bij hoort.

> **Goed, dan rijden we nog even.**

Een stop zonder schuldgevoel

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Lissabon

Onder witte paraplu's, vond ze een kleine tafel. Ze plaatste het kaartje naast haar gesloten notitieboekje en trok de koffie dichterbij. Ze kan de plekken hebben afgetikt die ze had bezocht. In plaats daarvan keek ze naar een streep zonneschijn op de stoep en dacht na om wat langer te zitten. Het antwoord kwam voor de rekening. Ze had een goede stoel, warme koffie en absoluut niets dringends in haar uitdrukking.

> **"Ik zou dit graag een langere stop maken."**

Een klein ontvangstbewijs voor Vreugde

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Lissabon

Boven de daken bereikte het uitzicht plotseling veel verder. Mea opende haar notebook en verstopte het ticket tussen de pagina's, veilig voor haar volgende zoektocht naar sleutels. Uiteindelijk heeft ze wel iets toegevoegd aan haar lijst met plaatsen: langer over koffie blijven. Toen legde ze haar pen neer en keek naar de rivier. Het briefje was af. Het uitzicht was dat niet. Ze liet het een tijdje doorgaan zonder commentaar.

> **"Ik hou dit."**

Een kleine omweg tussen twee pagina's.

Het ticket bleef in het notitieboekje. Toen het later uitgleed, herinnerde Mea zich eerst het warme raam van de tram. En toen wilde ze meteen koffie.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 48

Het lijkt er bíjna op

België · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brugge, Gent, Antwerpen en Leuven. Drie vrienden proberen portretten te tekenen, en gelijkenis krijgt een onverwachte rivaal: een zeer goede stemming.

Colombine produceerde een potlood met de zwaartekracht van iemand die een artistieke visie nastreefde. Mea bood haar meest voorname profiel aan. Lu Cia heeft rustig haar eigen notitieboek klaargemaakt. Met drie vrouwen en één idee van een perfect portret, vermoedde ze dat de procedure zelf opnames verdiende.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Gescheiden, alstublieft.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brugge

Voor de gevels van Brugge, Mea rechtop en hief haar kin een beetje. Colombine vernauwde één oog, potlood klaar, en vroeg haar niet te bewegen. Dat deel leek mogelijk. Het probleem was Lu Cia, die op het punt stond iets te zeggen dat totaal ongeschikt

was voor een vooraanstaand portret. Mea bleef plechtig voor ongeveer drie ademhalingen. De vierde behoorde tot een glimlach die de beoogde waardigheid aanzienlijk bemoeilijkte.

> **"Mag ik er gedistingeerd en glimlachend uitzien?"**

Haar met een advies

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gent

Naast het water in Gent werd Colombine's tekening brutaler. Mea gluurde over het notitieboekje en ontdekte dat haar haar een ongewone hoeveelheid papier in beslag nam. "Dat is volume," legde de kunstenaar rustig uit. Lu Cia knikte, hoewel de hoeken van haar mond haar verraden. Mea probeerde een krul glad te strijken en gaf het toen op. Als haar kapsel in België een eigen architectuur had verworven, kon het net zo goed genieten.

> **"Het haar ziet er goed uit, het heeft alleen grotere ambities."**

Lu Cia tekent stil

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Antwerpen

Op een bankje tussen de Antwerpse standbeelden draaide Lu Cia haar notitieboekje om. Een simpel glimlachend gezicht vulde de pagina. Colombine leunde dichterbij, en Mea stopte zich zorgen te maken over proporties. Ze kende die glimlach: het verscheen wanneer ze probeerde serieus te blijven op precies het verkeerde moment. De stenen figuren om hen heen slaagden erin niet te knipperen. Onze drie reizigers probeerden niet langer zo'n discipline.

> **"Dat ben ik net voordat ik begin te lachen."**

Drie tekeningen, drie bekers

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Leuven

In Leuven legden ze de tekeningen op tafel en verplaatsten de bekers opzij om een toevallige aquareluitgave te voorkomen. Mea voegde haar eigen snelle poging toe. Ze waren het niet eens over de exacte gelijkenis, maar elke foto herinnerde zich onmiddellijk een moment samen. Colombine stelde een tentoonstelling voor. Lu Cia wilde eerst haar drankje opdrinken. Mea tilde het eerste laken zorgvuldig bij een hoek en besloot dat de galerie van vandaag in haar tas zou passen.

> **"Ik neem de tentoonstelling met me mee. Toelating is één glimlach."**

Ze zagen er op elke tekening een beetje anders uit. Het gelach werd gedeeld.

Mea hield alle drie tekeningen bij. De ene vereiste een uitleg van het kapsel, de andere van de neus. De derde maakte haar altijd aan het lachen voordat ze alles kon uitleggen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 49

Bloemen, zomaar

Italië · Mea Zen

Venetië, Florence, Rome en Gardameer. Drie kleine bloemen begeleiden Mea door een geïllustreerde collage van Italiaanse momenten.

Deze Italiaanse reis is samengesteld uit vier pauzes en één klein pleziertje. Mea bracht er drie witte bloemen in. Ze waren niet voor een verjaardag, een verontschuldiging of een prestatie. Ze vond ze leuk. Toen ze ze tegen haar jurk hield, glimlachte ze nog wat meer. Dat was genoeg om een verhaal te beginnen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Voor wie?

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië

Naast een Venetiaanse kanaal, Mea verplaatste het kleine boeket in haar andere hand. Het papier ritste en de witte bloemblaadjes schommelden. Als iemand vraagt voor wie de bloemen waren, had ze een kort antwoord klaar. Eerst probeerde ze het rustig

voor zichzelf. Het voelde aangenaam om te zeggen. De blauwe boot naast de muur roerde nauwelijks. Een kleine viering van haar eigen aanwezigheid vereist geen publiek.

> **"Voor mij, alsjeblieft."**

Vier kleine zonnen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Florence

Onder een Florentijnse boog, hief ze de bloemen in het licht. Hun drie gele centra zagen eruit als kleine zonnen; een vierde, veel grotere zorgde voor de verlichting. Mea keek hoe de bloemblaadjes schaduwen op steen wierpen en haar hoofd kantelen. Het was het soort detail dat niemand zou plannen om rond te reizen. Dat was precies waarom ze het al die tijd gaf die ze wilde. Niemand heeft hier succes gemeten door straten bedekt.

> **Zelfs kleine bloemen kunnen indrukwekkende schaduwen werpen.**

Zittend een moment

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Rome

In Rome vond ze een bankje en rustte de bloemen over haar knieën. De ene hand steunde de stengels terwijl de andere een verdwaalde sluis achter haar oor stopte. Het boeket had geen perfecte vaas nodig. Mea had ook geen reden nodig om haar dag leuk te vinden. Onder het brede bladerdak van de dennen, keek ze een tijdje vooruit, af en toe controlerend dat alle drie de bloemen genoten van dezelfde pauze.

> **"Oké, we kunnen allemaal even rusten."**

Een tafel met bloemen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gardameer

Naast het Gardameer kregen de bloemen een glas water. Mea opende hun verpakking, vouwde het netjes en verplaatste het opzij. De tafel voelde plotseling meer persoonlijk, hoewel er slechts drie stengels waren toegevoegd. Masts zwaaiden achter hen. Mea tilde haar beker op en keek naar haar ongevraagde gezelschap. Het kwam niet meer bij haar op om te antwoorden of ze het boeket nodig had. Ze was blij het te hebben.

> **'Je ziet er prachtig uit hier.'**

Een gewone dag kan ook bloemen hebben.

Drie bloemen in water, gevouwen papier naast een kopje en Mea in geen haast. Dit geheugen had geen zorgvuldige regeling nodig. Alles was al waar het hoorde.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 50

De draak had een dagje vrij

Montenegro · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lovćen, Mrtvica, Tara en de baai van Kotor. Het trio zoekt het landschap op naar een draak, hoewel ieder iets anders ziet.

Mea verklaarde dat de bergrug op een draak leek. Colombine moest weten welk deel. Lu Cia zag meestal een mooie berg. Zo begon een zeer onofficieel onderzoek, waarbij niets werd ontdekt, gemeten of genoemd. Ze hoefden alleen maar samen te kijken en af en toe oneens te zijn.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Het hoofd is hier ergens

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lovćen

Bij Lovćen wees Mea naar de grijze bergkam. Een voorhoofd en neus waren blijkbaar heel duidelijk. Colombine beschaduwde haar ogen en kondigde aan dat ze meer een knie zag. Lu Cia keek naar beide vrienden en weigerde nog maar net een positie

in te nemen. De berg bleef een berg, serene en onverschillig voor hun anatomie. Mea beschouwde deze waardigheid als een ander overtuigend argument voor haar drakentheorie.

> **"Als dat een knie is, moet hij enorm zijn."**

Een verdachte kleine heuvel

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Mrtvica

Boven de Mrtvica vallei vond Lu Cia een andere kandidaat. Ze wees naar een hooiberg, ze suggereerde dat de draak gewoon heel goed zou kunnen slapen. Mea lachte: na dat grote berghoofd zou dit een verrassend klein lichaam zijn. Colombine herinnerde haar eraan dat het onderzoek volledig gebaseerd was op hun verbeelding, dus niemand had de dimensies nog goedgekeurd. De rivier ging verder door de vallei zonder de discussie aan te gaan.

> **"Misschien heeft hij zich bijzonder goed opgevouwen."**

De Brug zet de rol af

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Tara

In Tara, de brug bogen begonnen het onderzoek. Colombine suggereerde dat, met genoeg knijpen, ze misschien op benen lijken. Mea stond bij de leuning en gaf het een eerlijke poging. Ondertussen bewonderde Lu Cia de brug zelf. De anderen kwamen snel bij haar. Sommige dingen hadden genoeg charme in hun eigen rollen. Vandaag de brug kon blijven een brug, en ze konden drie vrouwen blij zijn om te pauzeren naast het.

> **"Oké, we laten deze zijn oorspronkelijke bezetting behouden."**

De zoekopdracht neemt een pauze

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Boven de baai van Kotor

Boven de baai van Kotor gingen ze zitten en stopten met zoeken. Lu Cia liet haar notitieboekje dicht, Colombine ontspannen haar schouders en Mea keek naar blauwe lagen bergen vervagen in de verte. De draak verscheen niet. Hij kan op vakantie zijn, slapen, of gewoon Mea's goed idee voor een gesprek al die tijd. Het resultaat deed er niet meer toe. Het uitzicht was groot, en er was net genoeg ruimte naast elkaar.

> **"Laat hem een vrije dag hebben, het past ons ook."**

Ze hebben de draak nooit gevonden. De reis vond het niet erg.

Het notitieboekje kreeg een korte vermelding: blijkbaar had de draak een vrije dag. De ruimte bleef eronder. Als hij op hun volgende reis zou verschijnen, zou hij zeker een eigen hoofdstuk nodig hebben.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 51

Een tafel voor één, graag

Kroatië · Mea Zen

Poreč. Mea kiest voor een goede zitplaats, bestelt koffie en ontdekt dat prettig gezelschap helemaal alleen kan komen.

In Poreč, Mea graag koffie naast de zee. Het was een eenvoudig idee: een kleine tafel, een uitzicht en enige tijd. Ze keek over de terrassen zonder meteen de eerste lege stoel te accepteren. Vandaag wilde ze een plek kiezen waar ze zich op haar gemak zou voelen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Kies eerst.

Porec

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Ze liep langzaam langs de waterkant. De ene tafel zat te dicht bij de stoep; de andere zon stond recht in haar ogen. Mea ging verder zonder zich pietluttig te voelen. Ze koos gewoon waar ze haar eigen pauze moest doorbrengen. Op het volgende terras

vond ze zowel de schaduw als het uitzicht op het water mooi. Ze paste haar sjaal aan en vertraagde. Deze beslissing behoeft geen vergadering, kaart of overeenkomst tussen drie reizigers.

> **"Ik denk dat ik het leuk zou vinden hier te zitten."**

Eén vrouw, twee stoelen.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porec

De tafel had twee stoelen. Mea nam de ene en plaatste haar tas op de andere. Toen ze op de server keek, bestelde ze koffie in een gewone, tevreden stem. Haar notitieboekje bleef voorlopig gesloten. Ze had het niet nodig om uit te leggen waarom ze alleen zat. Ze wilde hier zijn. Haar tas kreeg een eigen stoel, en Mea een comfortabele plek om te kijken naar de kleine gebeurtenissen rond haar.

> **"Voor de ene, alsjeblieft, de andere stoel is voor mijn tas."**

Het hele kleine gebakje

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porec

Een klein gebakje kwam met haar koffie. Mea dacht er even over na en dacht aan Colombine, die zeker een proeverij zou voorstellen. Lu Cia zou zeggen dat ze niets wilde, en dan toch een klein stukje nemen. De gedachte deed haar glimlachen. Vandaag was het hele gebak van haar. Ze verdeelde het in ongehaaste beten, kijkend tussen hen naar Porec's huizen over het water.

> **"Vandaag deel ik alleen het uitzicht."**

Nog één veroordeling.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Porec

Toen de plaat leeg was, opende Mea haar notitieboekje. Ze schreef de naam van de stad en een korte notitie over de aangename tafel. Toen hield ze het potlood boven de pagina alsof ze wachtte op een grote gedachte. Er is niemand aangekomen. Een rood baken stond achter het water en ze voelde zich goed. Dus ze schreef precies dat. Het was een goed rapport over haar pauze, zonder verdere decoratie.

> **"Ik voelde me hier goed, dat telt ook."**

Een tafel voor één. En net genoeg tijd.

Toen ze eindelijk opstond, gleed ze haar tas over haar schouder en keek nog eens naar de zee. Een andere keer brengt ze misschien haar vrienden mee. Vandaag had ze de plek zelf al heel goed leren kennen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 52

Het raadsel van de blauwe handschoen

Nederland · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam en Zandvoort. Mea heeft twee handen, één handschoen en twee vrienden klaar om te onderzoeken.

Mea was er zeker van dat ze beide had ingepakt. Nu had ze een blauwe handschoen terwijl ze al het andere in haar tas vond, inclusief dingen waar ze helemaal niet naar op zoek was. Colombine nam onmiddellijk de zaak over. Lu Cia alleen merkte dat de handschoen die ze hadden gevonden zag er ongewoon comfortabel en vrij goed gewatteerde.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Eentje is niet genoeg.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Naast een Amsterdams kanaal opende Mea haar tas zo grondig dat ze waarschijnlijk de hele reis uitpakte. De handschoen bleef eenzaam. Colombine vroeg wanneer ze haar collega voor het laatst had gezien. Thuis, waarschijnlijk, antwoordde Mea. Lu Cia

keek naar het blauwe breiwerk en onderdrukte een glimlach. Het onderzoek was nog maar net begonnen, en de hoofdgetuige had al een enigszins onzeker geheugen.

> **"Ik ben er zeker van dat ik beide handen meegebracht heb."**

Een deskundigeninspectie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Colombine ging zitten en hield de handschoen tegen het licht. Ze zag er zo overtuigend uit dat Mea bijna verwachtte dat ze elk huis aan de overkant van het kanaal zou ondervragen. Lu Cia zag een kleine knobbel bij de vingers. Colombine identificeerde het als een interessante aanwijzing. Mea stelde voor om die aanwijzing te pakken. Een korte stilte volgde, het soort dat voorafgaat aan een zeer eenvoudige verklaring voor een zeer ceremonieel probleem.

> **"Deze handschoen verbergt duidelijk iets."**

Een verdacht goede schuilplaats

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Lu Cia trok de tweede handschoen uit de eerste. Ze hield ze even naast elkaar zonder een woord. Mea keek naar hen, toen naar Colombine, die toegaf dat de dader een uitzonderlijk discrete schuilplaats had gekozen. Voor de grote gevel van het museum werd een klein drama afgesloten zonder kaartje. Mea herinnerde zich dat ze de handschoenen thuis bij elkaar pakte om precies het probleem te voorkomen dat ze hadden opgelost.

> **"Ze waren samen, we wisten het gewoon niet."**

A Seaside Check

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Zandvoort

In Zandvoort stak Mea beide handen op om aan te tonen dat haar uitrusting compleet was. Elke blauwe handschoen had eindelijk zijn juiste plaats. De wind brak haar haar uit, maar ze weigerde dat te onderzoeken. Colombine stelde een kort rapport voor over de succesvolle zoektocht. Lu Cia zei dat een foto zou volstaan. Als Mea naast de zee liep, glimlachte ze als ze naar haar handen keek. Sommige mysteries zijn zeer aangenaam voor hun zeer kleine oplossing.

> **"Twee van de twee, een uitstekend resultaat vandaag."**

Twee handschoenen, drie glimlachen, zaak gesloten.

Die avond pakte Mea de handschoenen apart in. Eventjes maar. Toen stopte ze er een in de andere zodat ze niet meer verloren zou raken. Deze keer zorgde ze ervoor dat Colombine niet keek.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 53

Een klein drama met een waaier

Spanje · Mea Zen

Granada, Córdoba, Sevilla en Barcelona. Mea ontdekt een kleine fan en een voorliefde om speels theatraal te zijn.

De ventilator paste in haar tas naast het notitieboekje. Toen Mea het opende, nam het aanzienlijk meer aandacht in beslag. Ze probeerde een langzame beweging van haar pols, toen nog een. In deze Spaanse collage wordt een praktisch klein object een theatrale rekwisiet. Mea is van plan het met volledige ernst te gebruiken. Voor de eerste seconden, tenminste.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De Grote Opening

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

Naast het water in Granada opende ze de ventilator langzaam, genietend van elk kleine vouwtje. Even voelde ze zich een dame die precies wist wat ze deed. Toen zwaaide ze te dicht bij haar neus en moest lachen. Het lange zwembad bleef ongestoord. Mea

verminderde de waardigheid en verhoogde het comfort. Haar tweede poging koelde haar wangen aangenaam af. De openingsles kan als een succes worden beschouwd.

> **Minder ceremonie, meer lucht.**

Een blik op de fan

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba

Naast de rode muur in Córdoba tilde ze de ventilator onder haar glimlach en probeerde een mysterieuze uitstraling. Het duurde maar kort. Haar goede humeur was totaal mysterieus. Ze voelde zich een beetje als een actrice die arriveerde op de repetitie zonder een script maar met een uitstekende prop. Ze had geen publiek nodig. Het was genoeg om even van haar eigen pose te genieten, en om er zichzelf in te mogen.

> **"Dit gaat over hoe lang ik mysterieus kan blijven."**

De Wind Vrijwilligers

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sevilla

Naast de tegels van Sevilla, kwam de wind voordat Mea een ander elegant gebaar kon proberen. Haar sjaal bewoog, haar borstelde haar wang en de ventilator zag er ineens nogal werkloos uit. Ze liet het naar haar kant zakken en ving een sluis met haar vrije hand. De natuur had blijkbaar besloten om te helpen met de voorstelling. Het heeft niet eens om applaus gevraagd. Mea gaf het toch stil wat.

> **"Dank je, je mag een tijdje zwaaien."**

Een actrice neemt een pauze

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Barcelona

Op de mozaïekbank van Barcelona sloot ze de ventilator en rustte het in haar schoot. De gekleurde stukken om haar heen wisten hun eigen optreden zonder repetitie. Mea kwam comfortabel tot rust en keek vooruit. Ze hoefde er niet meer mysterieus of ceremonieel uit te zien. Gevoel aangenaam was genoeg. De kleine ventilator hield al zijn plooien en alle rollen van de dag. Er was nog geen tijd vastgesteld voor de volgende voorstelling.

> **"Een tijdje zal ik mezelf spelen."**

De ventilator is dicht. De goede stemming bleef open.

Mea stopte het voorzichtiger terug in haar tas dan die ochtend. Het was nu een fan die een ervaring met haar had gedeeld. Ze herinnerde zich dat zelfs een gewone beweging van de pols een hele dag kon verbeteren.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 54

De bal heeft het laatste woord

Côte d’Azur · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence. Mea, Colombine en Lu Cia proberen pétanque en snel ontdekken wie de beslissende stem op het hof.

In het begin hadden ze elk een goed plan. Mea wilde nauwkeurigheid, Colombine elegantie en Lu Cia wilde eerst vaststellen wat telt. Toen pakten ze de ballen op. Een klein vriendelijk spel in Saint-Paul-de-Vence zou hen leren dat een doel heel dichtbij kan zijn en het resultaat nog steeds verrassend.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Makkelijker in de hand

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Mea woog de metalen bal in haar palm en keek naar het houten baltje op de grond. De afstand leek vriendelijk. Colombine gaf de richting aan, en Lu Cia glimlachte alsof ze alle mogelijke resultaten al aanvaardde. Mea paste haar houding aan. Terwijl ze

de bal vasthield, bleven alle mogelijkheden prachtig open. Dat was een aangename ontdekking. Minder aangenaam was het feit dat ze uiteindelijk zou moeten loslaten.

> **Tot nu toe heb ik dit helemaal onder controle.**

Een elegant plan

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Colombine koos voor een langzame beweging en een diep geconcentreerde expressie. Mea en Lu Cia keken van de ene kant naar de andere. De eerste momenten zagen er uitstekend uit. Daarna ging de bal verder over het grind volgens zijn eigen beslissing. Colombine hield haar pose een moment langer, alsof dat de uitkomst zou kunnen aanpassen. Mea gaf toe dat het gebaar mooi was. Lu Cia stelde voor om gebaren apart te beoordelen van waar de ballen klaar waren.

> **"Misschien kan elegantie vandaag ook punten verdienen."**

Anders dan Close up

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Lu Cia hurkte naast drie ballen en bestudeerde hun posities. Van veraf had elke vriend een volkomen duidelijke mening. Van dichtbij werd iedereen voorzichtiger. Mea leunde naar voren, Colombine stopte met het verdedigen van haar mooie boog, en ze gewoon een tijdje keek. Er was geen haast bij om tot een exacte uitspraak te komen. Dicht bij de grond, was het ook gemakkelijk om te lachen om de waardigheid die ze hadden geïnvesteerd in een kleine worp.

> **"Ik stel voor verder te studeren. Het is hier vrij aangenaam."**

Geen Trophy, genoeg glimlachen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Daarna zaten ze op een lage stenen trap met lege handen. Mea imiteerde Colombine's uitdrukking vlak voor de worp, en alle drie lachten ze. Ze hadden geen trofee. En zij hadden niet overwogen waar zij er een moesten dragen tijdens hun volgende wandeling. Lu Cia stelde een keer voor om weer te spelen. Colombine stemde ermee in, mits ze het recht op een elegant plan kon behouden. De bal had nog geen commentaar op het voorstel.

> **"Ik accepteer een revanche, met hetzelfde bedrijf."**

Het resultaat bleef open. Het gedeelde plezier was zeker.

Mea herinnerde zich de exacte score niet. Ze herinnerde zich Colombine's geconcentreerde uitdrukking en Lu Cia bestudeerde drie ballen op de grond heel duidelijk. Dat was genoeg van hun eerste wedstrijd.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 55

Een uitnodiging van een straatlantaarn

Slowakije · Mea Zen

Avond in Bratislava. Mea is klaar om naar huis te gaan, maar de licht verlichte straten bieden een paar mooie stappen.

Haar jas was maar half vastgebonden, en ze had een heel verstandig plan om naar huis te gaan. Toen kwam er een lamp aan op de hoek. Een vertrouwde gevel kreeg een warmte die ze niet had opgemerkt tijdens de dag. Mea vertraagde. Bratislava had zonder iets te zeggen voorgesteld dat ze nog even zou blijven.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een verandering van plan op de hoek

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Mea liep door een straat die ze kende, en daarom keek ze amper rond. Warm licht op een muur hield haar effectiever tegen dan enig teken. Ze draaide haar gezicht er naar toe en paste haar jas aan. Het was niet nodig om ergens binnen te komen, iets te bestellen of de tijd te controleren. Ze hoefde alleen maar te vertragen. Plotseling leek de vertrouwde thuisweg een andere aangename versie beschikbaar te hebben.

> **Oké, alleen deze hoek.**

Licht kan beleefd zijn

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Onder de oude lamp was het licht zachter dan ze verwachtte. Het ving haar oorbel, de rand van haar sjaal en een glimlach die bijna vanzelf verscheen. Mea heeft de stof in haar nek aangepast. Ze voelde zich een beetje gekleed voor een gelegenheid, hoewel ze aanwezig was geen. De oude steen detail boven haar had geen uitleg nodig. Zij ook niet. Ze bleef omdat de plek haar paste en ze voelde zich daar goed.

> **"Ik kan zo licht lenen zonder uitnodiging."**

De straat heeft een lager rijm

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Terwijl ze verder ging, kon ze haar eigen voetstappen duidelijker horen. Er verscheen een toren tussen de huizen, en de blauwe lucht werd dieper. Mea liet haar handen comfortabel rusten aan haar jas. Overdag is ze misschien deze straat overgestoken, denkend aan het volgende item op haar lijst. Nu zag ze individuele ramen en heldere vlekken op de bestrating. Dit was bekend Bratislava, gezien in een ander tempo en uur.

> **"Wandelen hier voelt een beetje zachter in de avond."**

Een laatste kijkje omhoog

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Naast het verlichte gebouw pauzeerde ze nog een keer. De ramen maakten een stabiel ritme over de gevel, en Mea volgde het zonder te tellen. Toen trok ze haar jas dichterbij. Ze was blij om naar huis te gaan. Er was geen verdere omweg nodig om de avond de moeite waard te maken. De extra kleine wandeling was genoeg geweest. Toen ze vertrok, suggereerde haar discrete glimlach een kleine grap gedeeld tussen zichzelf en de stad.

> **"Bedankt voor de uitnodiging, ik kom nog eens langs."**

Thuis kan een paar mooie stappen langer wachten.

De avond had geen groots programma of ceremonieel einde. Mea nam warme wangen weg, een rustiger tempo en een geheel gewone straat die ze de volgende keer weer wilde opmerken.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 56

De kat koos ons uit

Portugal · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Óbidos. Een gember bezoeker sluit zich kort aan bij het trio en brengt haar eigen mening over reisplannen.

In deze ingebeelde aflevering van Óbidos verschijnt er een kleine gemberkat naast Mea's schoenen. Ze heeft geen kaart, notebook of hoeft zich niet voor te stellen. Colombine concludeert meteen dat ze een lokale gids is. Lu Cia wil eerst weten of de kat akkoord gaat. Op dit moment houdt de kat zich bezig met totaal verschillende zaken.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een vierde reiziger

Óbidos

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Mea zag eerst de witte poten. Dan de gemberstaart, en uiteindelijk de hele kleine bezoeker die naast haar schoenen staat. Haar vrienden werden stil alsof er een belangrijk iemand was aangekomen. De kat keek naar hen zonder de geringste

interesse in de ceremonie. Mea hield haar handen op haar tas en glimlachte gewoon. Het was aangenaam om te worden gestopt zonder een vraag, een aanbod of een enkel woord.

> **"Ik denk dat we net zijn toegelaten tot de lokale samenleving."**

De zetel is bezet

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Óbidos

Naast de blauw-witte gevel, vond de kat een plek tussen hen. Ze deed geen moeite om charmant of fotogeniek te zijn. Ze zat precies zoals ze wilde. Colombine merkte op dat ze graag zo'n vertrouwen voor elke reis zou hebben. Mea legde haar notitieboekje op haar knieën, en Lu Cia maakte plaats op de bank. De bezoeker heeft niets bevestigd. Haar kalme beslissing om te blijven leek een aanvaardbare vorm van overeenstemming.

> **"Deze dame kiest haar stoel heel goed."**

Inspecteren van het programma

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Óbidos

Naast de stenen poort, zette Mea haar notitieboekje neer. De kat kwam om zijn hoek te ruiken zo grondig als Colombine een belangrijke ontdekking zou kunnen onderzoeken. "Ze controleert het programma," fluisterde Lu Cia. Mea wachtte vrijwillig op het resultaat. Het notitieboekje bleef dicht, de poten schoon en het vonnis onuitgesproken. Uiteindelijk trok de bezoeker zich terug. Blijkbaar had ze geen ernstige bezwaren tegen het plan, of negeerde ze het volledig.

> **"Als je commentaar hebt, luisteren we."**

De gids gaat uit van de plicht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Óbidos

Op het plein hief ze haar staart op en koos haar eigen richting. Mea, Colombine en Lu Cia bleven waar ze waren. Het was niet nodig om haar terug te bellen of erop aan te dringen dat ze nog dingen samen moesten doen. Ze had duidelijk haar eigen dag. Colombine gaf toe dat hun gids een buitengewoon flexibel programma had. Mea hield haar notitieboekje dichtbij. Lu Cia glimlachte: misschien was dat precies de les die ze thuis niet hadden kunnen plannen.

> **"Geniet van uw reis, mevrouw de gids."**

Het bezoek was kort. Het geheugen is comfortabel tussen hen gekomen.

Mea keek later door hun foto's en wees naar de lege plek op de bank. "Onze gids zat hier." Colombine knikte. Lu Cia voegde eraan toe dat ze een uitstekend gevoel van wanneer om een pauze te nemen had.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 57

Een masker en mijn eigen glimlach

Italië · Mea Zen

Venetië. Mea probeert een klein masker en ontdekt dat het beste deel van het spel zichtbaar blijft.

Zoveel maskers in het raam zagen er plechtig uit dat Mea moest lachen. Ze koos een kleine bordeaux met bleke randen. Het had een korte handgreep en beloofde een beetje mysterie zonder ingewikkelde verklaringen. Voor een tijdje besloot ze dat ze een mysterieuze dame kon zijn. Venetië leek vrij klaar voor zo'n klein spel.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een mysterie kiezen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië

Het blauwe vensterframe hield een kleine verzameling van onbekende uitdrukkingen. Sommige maskers fronzen; anderen leken iets te weten wat Mea nog moest ontdekken. De hare paste comfortabel in haar hand. Ze hield het tegen haar jurk en

kantelde haar hoofd. In het glas verscheen haar eigen glimlach tussen al die plechtige gezichten. Het leek de grootste onruststoker in het raam. Ze besloot het voorlopig ongecorrigeerd te laten.

> **"Een klein mysterie, alsjeblieft. Zonder de plechtige uitdrukking."**

Een dame onder het Leeuwenoog

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië

Naast een terracotta gevel, hief ze het masker in haar ogen. De stenen leeuw boven de poort bleef volledig samengesteld, ondanks het verwerven van een uitzonderlijk mysterieuze bezoeker. Mea probeerde een langzame draai van haar hoofd, toen nog een, iets meer voorname. Het zou overtuigend zijn geweest als de hoeken van haar mond niet waren begonnen te stijgen onder het masker. De leeuw bewoog niet. Mea gaf de wedstrijd voor de meest serieuze uitdrukking toe en lachte zachtjes.

> **"Die leeuw is aanzienlijk overtuigender."**

Het gezicht keerde eerst terug

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië

Op de brug liet ze het masker zakken. Het smalle kanaal bood een lang lint van licht en zachtjes verkreukeld reflecties tussen de huizen. Geen enkel ernstig gezicht kan er even in overleven. Mea rustte haar onderarm op de stenen parapet en keek naar het water. Ze genoot van het spel, en genoot nog meer hoe gemakkelijk ze het kon verlaten. Geen andere vrouw wachtte achter het masker. Het was haar nog steeds, met een nieuwe reden om te lachen.

> **"Ik zal het mysterie en mijn gezicht bewaren."**

Een pauze voor de mysterieuze dame

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Venetië

Naast de gondels, ging ze zitten en legde het masker op haar schoot. De blauwe boot bedekt nauwelijks bewogen terwijl het water zijn eigen gesprek onder hen zette. Mea hoefde geen uitdrukking meer te oefenen. Ze zat, ademde en voelde zich gelukkig. Het bordeauxmasker was een heerlijk souvenir, maar het had haar ook herinnerd aan iets gewoons: doen alsof kan een tijdje heerlijk zijn. Het kan nog beter om tevreden terug te keren naar jezelf.

> **"Ik hoef niet langer mysterieus te zijn.**

Het masker was van Venetië. De glimlach was helemaal van mij.

Ze stopte het masker voorzichtig in haar tas en liet de glimlach buiten. Het vouwde niet bij de volgende brug, of zelfs toen ze weer onzeker werd over de weg.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 58

Een wafel voor drie glimlachen

België · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brussel. Eén wafel, drie vrienden en een plan voor een eerlijk delen dat niet lang duurt.

Eén wafel bestellen leek me verstandig. Ze wilden toch maar iets kleins. Toen kwam de plaat, en alle drie bestudeerden het met gelijke ernst. Colombine stelde een eerlijke verdeling voor. Mea ging akkoord. Lu Cia zette haar beker opzij en bereidde zich voor om te zien hoe eerlijkheid eruit zou zien in de praktijk.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een kleine orde

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brussel

Het gesprek dreef uit elke richting onder de rode luifels. Aan hun tafel nam echter een bijzondere concentratie kort over. De gouden wafel had regelmatig kleine zakken, een afstofsel van suiker en de macht om elk ander plan uit te stellen. Mea zei dat

het bijna zonde was om het te verstoren. Colombine zette een vork naast de plaat. Lu Cia merkte op dat bewondering met succes gecombineerd kon worden met proeven. Het aangename deel van de vergadering begon.

> **"We zeiden iets kleins, dit ziet er belangrijk uit."**

De theorie van drie gelijke aandelen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brussel

Voor de sierlijke gevels van Grand Place legde Colombine uit dat de procedure in principe eenvoudig was. Mea onderzocht de rechthoek op de plaat, toen de drie vorken. Lu Cia hief een wenkbrauw. Het voorstel klonk prachtig, hoewel de wafel niet was geraadpleegd. Ze probeerden het te delen door het oog. Elke poging bevoorrechtte een andere vriend. Uiteindelijk waren ze het erover eens dat hongerige metgezellen goodwill nodig hadden en een eerste hap meer dan een commissie.

> **"Op papier zouden we het nu hebben gedeeld."**

De praktische test

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brussel

Er lagen drie stukken op het bord en niemand kon beweren dat ze gelijk waren. De kleinste had een charmante hoek; de grootste had overtuigende afmetingen. Lu Cia onderzocht het resultaat als een expert. Mea begon uit te leggen dat de eerste divisie altijd experimenteel was. Colombine lachte voordat ze haar eigen verdediging kon bieden. Voorbij het raam zette Brussel zijn grootse dag voort. Aan hun tafel, een zeer kleine gedeelde lach had net gewonnen.

> **"Fairness heeft vandaag een iets onregelmatige vorm."**

Het eindresultaat

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brussel

Een paar kruimels bleven op het bord. Niemand herinnerde zich precies wie het grootste deel had gegeten, en niemand vroeg ernaar. Mea verwarmde haar handen bij haar beker en keek groots genoeg naar gevels voor aanzienlijk grotere gelegenheden. Colombine stelde voor het resultaat op te nemen. Lu Cia vat het kort samen: iedereen had ervan genoten. Alle drie kunnen ze dat rapport tekenen. De vorken kregen een welverdiende rust.

> **"Drie gelukkige mensen, dat is een vrij precieze verdeling."**

De porties waren ongelijk. Het geluk had geen scheiding nodig.

Later vroeg Mea zich af of ze er nog een zouden moeten hebben. Gewoon voor het plezier deze keer, zonder berekeningen. Colombine noemde het een zeer verstandig voorstel. Lu Cia knikte al.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 59

De schoenen namen even vrij

Kroatië · Mea Zen

Makarska, Brela, Baška Voda en Orebić. Mea geeft zichzelf en twee hardwerkende schoenen rust.

Haar schoenen hadden genoeg straten gelopen om een eigen vakantie te verdienen. Naast de zee keek Mea naar beneden en besloot dat ze vandaag niets meer moesten bewijzen. Deze kustcollage begint met een gewone wandeling en gaat verder met een evenement dat reisplannen de neiging hebben te onderschatten: comfortabel zitten.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een hardwerkende paar

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Makarska

Bleke bergen steeg boven Makarska, en de waterkant had genoeg ruimte voor een ontspannen tempo. Mea merkte dat ze nog liep alsof ze iets te vangen had. Ze keek naar haar schoenen. Ze gehoorzaamden zonder klacht, wat plotseling nogal oneerlijk

leek. Ze vertraagde en liet zichzelf een langere blik over de haven. Niemand telde haar minuten. Hier kon ze gewoon blijven en het uitzicht wat werk laten doen.

> **‘We hoeven onszelf vandaag nergens voorbij te lopen.’**

De Bank keurde de Vakantie goed

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Brela

De groene bank in Brela had geen uitleg nodig. Mea ging zitten, trok haar schoenen uit en plaatste ze netjes samen. Ze rustte haar blote voeten op het gladde oppervlak, paste haar sjaal aan en ademde uit. Haar twee bruine metgezellen zagen er plotseling erg tevreden uit naast de bank. Ze besloot ze geen instructies te geven. Als ze hadden kunnen praten, hadden ze haar eraan herinnerd hoe vaak alleen een beetje verder had betekend een hele extra wandeling.

> **"Je hebt geen dienst, ik zal je vergezellen."**

Schaduw die om niets vroeg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Baška Voda

Bij Baška Voda trokken de dennen donkere vormen aan over de bleke oever. Mea vond een comfortabele plek, spreidde een kleine handdoek uit en luisterde naar het water. De schoenen bleven naast haar tas, terwijl de wereld kort vernauwd tot schaduw, zee en zachte bewegingen van lucht. Ze hoefde geen steentjes te verzamelen of notities te maken. Kijken was genoeg. Ze hield zo van dat simpele programma dat ze het zonder schuldgevoel, met enkele zeer onopvallende minuten verlengde.

> **"Dit kan heel redelijk tellen als de belangrijkste gebeurtenis."**

Terug in dienst, meer langzaam

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Orebić

In Orebić trok ze haar schoenen weer aan. De hemel probeerde tinten roze en goud, en het water accepteerde ze zonder commentaar. Mea ging langs de kust, maar deze keer was ze niet op haar eigen dag vooruit. Ze droeg de rest bij zich, alsof het onder haar sjaal paste. De schoenen gingen rustig door. Ze leken het eens: zelfs na een pauze, kan men voorzichtig genoeg lopen om niet meteen de volgende nodig.

> **"Laat ons gaan, in een tempo dat de zee zou goedkeuren."**

De zee had geen haast. Ik hoefde dat ook niet meer te zijn.

's Avonds waren de schoenen weer klaar. Mea ook, hoewel ze stopte met het bedenken van een andere bestemming. Soms slaagt een reis omdat we het toestaan om een tijdje te stoppen met bewegen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 60

Fluisteren met uitzicht

Montenegro · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Montenegro. Een korte zin gaat tussen drie vrienden en komt in een heel ander verhaal.

Het meer was zo aangenaam stil dat Mea een rustig spel wilde verzinnen. Eén zin, twee fluisteringen en een controle van het resultaat. Colombine was het er meteen mee eens. Lu Cia zag er betrouwbaar uit, waarvan Mea wist dat het iets kon betekenen. In deze collage van Montenegrin stopt, zal de boodschap voldoende ruimte hebben voor een kleine omweg.

Geïllustreerde fictie naar originele foto's van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een bericht van het meer

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Biogradsko Lake

Mea leunde naar Colombine en fluisterde: Laten we wachten op het licht. Het was een korte, zachte straf en, dacht ze, volkomen veilig. Het groene water onder de takken vereiste geen toezicht. Colombine knikte met een doelgerichte uitdrukking. Lu Cia stond

aan de kant en deed alsof hij alleen geïnteresseerd was in het meer. Mea geloofde haar even niet, maar niemand had de regels zichtbaar overtreden. Zij heeft daarom de boodschap met succes verzonden.

> **"Laten we wachten op het licht."**

Het overdrachtspunt

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Biogradska Gora

Naast de bosstroom nam Colombine de levering over. Ze boog naar Lu Cia toe en herhaalde de zin zo zacht dat Mea alleen het water en het geritsel van de bladeren hoorde. Lu Cia knikte, daarna kort een wenkbrauw. Het was geen bijzonder geruststellend teken. Colombine zag er niettemin tevreden uit, alsof ze uitzonderlijk nauwkeurige instructies had gegeven. Mea rustte haar handen op haar tas en wachtte. Reddingsvragen zouden al het plezier nu bederven.

> **Begrepen, denk ik.**

Een onverwachte omweg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Rijeka Crnojevića

Voor de grote bocht in de rivier, Lu Cia plechtig aangekondigd: Laten we op zoek naar een hapje. Mea haalde adem alsof ze zich voorbereidde om het hele probleem uit te leggen, en dan uit elkaar barstte lachen. Colombine stond erop dat ze duidelijk licht had uitgesproken. Lu Cia haalde zich op en zei dat haar versie zijn eigen voordelen had. Achter hen kromde de rivier tussen groene heuvels. De boodschap had een soortgelijke bocht genomen en kwam ergens heel anders.

> **"Mijn versie is tenminste praktisch."**

Een straf die niet hoeft te reizen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Rijeka Crnojevića

Onder de wilg gingen ze eindelijk zitten zonder verdere regels. De kleine boten rustten bij de oever, en het water had genoeg kleine geluidjes van zijn eigen. Mea fluisterde niets. Colombine glimlachte in de verte terwijl Lu Cia over het water keek, blij met het succes van haar onnauwkeurigheid. Niemand hoefde te zeggen dat ze samen gelukkig waren. Dat bericht ging perfect tussen hen door zonder een enkele lettergreep, en vereiste geen controle.

> **"We begrepen dit allemaal op precies dezelfde manier."**

Het bericht is veranderd. Het goede gezelschap bleef.

Op de terugweg vroeg niemand waar het licht was verdwenen of waar de beet vandaan kwam. Mea vond gewoon dat sommige misverstanden verdienden om precies te worden gehouden zoals ze gebeurden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 61

Twee wielen, een ochtend zonder haast

Nederland · Mea Zen

Amsterdam. Mea heeft een fiets, maar besluit haar ontdekking van de stad niet snel te meten.

De zwarte fiets met zijn mand zag er klaar voor een aanzienlijke prestatie. Mea had een bescheidener plan: om te zien waar de ochtend haar heen zou brengen. Ze legde een hand op het stuur en keek, voordat ze afging, naar een huis aan de overkant van het kanaal. De fiets wachtte. Zoals het bleek, zou het die vaardigheid meerdere malen gebruiken vandaag.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Klaar om langzaam te gaan

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Amsterdam

De fiets had twee wielen, een comfortabele vorm en een mandje groot genoeg voor verschillende goede ideeën. Mea had nog geen richting gekozen. Naast het donkere hoekgebouw stopte ze voordat ze goed was begonnen. Ze keek over het water en toen

naar de toren. Alles leek in één keer interessant. Ze was van plan om meteen te stijgen. In plaats daarvan hield ze beide voeten op de grond en besloot dat dit een perfect respectabele manier was om te beginnen.

> **Eerst kijken we rond, dan zien we wel.**

De huizen kwamen eerst.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Amsterdam

De smalle gevels van het kanaal konden niet in één oogopslag worden gelezen. Elk venster bood een ander detail; elke gevel leek ervan overtuigd dat het een stop verdiende. Mea duwde gewoon de fiets. Het stuur zat comfortabel in haar hand, en de wielen draaiden op looppas. Een snellere manier om te bewegen, dacht ze, verplichtte haar niet om het te gebruiken. Die huizen liepen heus niet weg. Ze kan net zo beleefd zijn tegenover hen.

> **"Snelheid zou overdreven zijn voor deze ramen."**

Parkeren voor een uitzicht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Amsterdam

Naast de brug zette ze de fiets op zijn stand. Heel even maar, beloofde ze het zichzelf. Het hoekhuis aan de overkant van het water had echter meer details dan verwacht. Eerst zag ze de ramen, dan de bocht erboven, dan licht langs het dak. Het moment duurde zonder weerstand. Mea lachte. Haar vervoermiddel toonde vandaag een opmerkelijk geduld en gaf geen indicatie dat het verdiende om beter te worden gebruikt.

> **"Alleen dit huis, dan zullen we echt verhuizen."**

De ochtend vond zijn vrede

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Amsterdam

Een blauw dakschip liep onder de bomen door. Mea draaide zich om om het te bekijken terwijl de fiets gehoorzaam naast haar doorging. Ze beloofde zichzelf niet langer dat ze snel zou versnellen. De mand bleef licht, haar tas werd comfortabel ingericht, en de ochtend duurde precies zo lang als ze nodig had. Misschien komt ze later wel. Misschien loopt ze over een andere brug. Ze had een tempo gevonden waar ze van genoten had, zonder dat ze een straattelling nodig had om het te rechtvaardigen.

> **"Niemand is me voor vandaag, we hebben elk ons eigen tempo."**

Twee wielen waren genoeg. Snelheid was optioneel.

Later, toen ze zich haar ochtend in Amsterdam herinnerde, kon ze niet zeggen hoe ver ze was gegaan. Ze herinnerde zich de bocht van een brug, ramen naast het water en een geduldige fiets. Dat was genoeg voor een goede reis.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Aflevering 62

Een ansichtkaart voor ons drieën

Portugal · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto. Drie vrienden schrijven één ansichtkaart en nemen er een tijdje over om te beslissen voor wie het is.

Mea koos voor een kaart met de rivier en daken. Colombine had een potlood. Lu Cia beweerde een uitstekend idee te hebben, maar hield het voorlopig voor zichzelf. Niets leek in de weg te staan van hun gezamenlijke begroeting. Ze hadden alleen een adres en een overeenkomst nodig over hoeveel zo'n klein stukje papier er zou kunnen zijn.

Geïllustreerde fictie naar originele foto's van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

We hebben de foto

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Naast de blauwe tegels hield Mea de ansichtkaart vast waar ze alle drie het konden zien. De rivier was kleiner dan de echte, zijn daken netjes geregeld, zijn lucht verstopt in een hoek. Colombine vroeg aan wie ze moesten schrijven. Mea heeft dit overwogen. Lu

Cia stelde voor om eerst te beslissen wat te zeggen. Sensible genoeg, hoewel Porto maakte elk van hen willen iets anders schrijven. Voorlopig zag de krant er gul uit.

> **"De stad paste, nu voor ons drieën."**

De eerste veroordeling neemt ruimte in beslag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Colombine legde de ansichtkaart op de tafel en begon een zin met wat ze als een uitstekend ritme beschouwde. Mea voegde een herinnering toe. Lu Cia wees erop dat het gelach niet mag worden weggelaten. Het potlood is gestopt. Er bleef minder ruimte over dan een van hen had verwacht. Boven hen kon elk oud balkon en raam gemakkelijk een andere paragraaf hebben geleverd. Colombine suggereerde dat de stad bij deze gelegenheid zonder volledige verantwoording zou kunnen.

> **"In dit tempo hebben we de andere kant van de rivier nodig."**

Ruimte voor één kleine ster

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Lu Cia trok de ansichtkaart naar haar toe en voegde een kleine ster aan de rand. Het stond voor alles waar ze niet meer in pasten, zei ze. Mea herkende meteen een efficiënte manier om papier te redden. Colombine vroeg of de ster hun besluiteloosheid over het adres kon opnemen. Lu Cia knikte en onthulde uiteindelijk haar idee: de kaart kon van hen zijn, net iets later. Even stopten ze met zoeken naar meer woorden.

> **"Laten we ons toekomstige zelf schrijven, zij zullen het begrijpen."**

Gedeeld adres

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Naast de Douro, Mea hield de afgewerkte kaart en keek naar de stad over het water. Ze hadden geen postbus meer nodig, alleen een veilige plek tussen pagina's waar alle drie naar terug zouden kunnen keren. Colombine merkte op dat de levering enigszins kon worden vertraagd. Lu Cia zei dat dat precies het punt was. Mea trok de kaart dichterbij. Het voelde onverwacht leuk om iemand te schrijven die ze ooit zou herinneren zoals ze nu waren.

> **"Voor ons drieën, open als we Porto missen."**

De begroeting bleef bij ons. Het moest nog ergens heen.

De ansichtkaart gleed uiteindelijk tussen de pagina's van het notitieboekje. Op een dag valt het er misschien nogal onverwacht uit, en drie toekomstige lezers zullen zich weer even in Porto bevinden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 63

Stappen zonder te tellen

Spanje · Mea Zen

Granada en Santiago de Compostela. Mea begint stappen te tellen, maar het uitzicht blijft onderbreken.

Bij de eerste stap had Mea een eenvoudig idee: ze zou ze tellen. Dan zou ze weten hoeveel werk haar benen hadden gedaan. Deze Spaanse collage laat al snel zien dat nauwkeurige getallen concentratie vereisen, die oude rijstroken, torens en een binnenplaats vrij bereid zijn om elders af te leiden.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Nauwkeurig begin

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

In de Granada baan, begon het heel goed. Eerste stap, tweede stap, derde. Mea had een systeem, en het systeem was in goede geest. Toen zag ze een balkon, een deuropening eronder en nog een smalle bocht erachter. Bij de volgende stap was ze niet meer

zeker. Weer beginnen zou betekenen dat ze niet meer kijkt. Ze ging verder met een nummer dat ongeveer goed klonk. Harmonisatie leek op dit moment een redelijk compromis.

> **"Wat was de laatste? Die voor dat mooie balkon."**

De toren onderbrak de berekening

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Santiago de Compostela

In Santiago besloot ze om methodischer te zijn. Een stenen muur trok haar blik omhoog, en de trap bood een respectabel nieuw begin. Toen verscheen er een toren tussen de daken. Mea keek op en stopte. Op dat moment liet het nummer haar geheugen zo vredig achter alsof het daar nooit een baan had gehad. Ze had er geen hekel aan. Als iets moest toegeven, was ze blij dat het niet het uitzicht was.

> **"De berekening kijkt even naar boven."**

Een bijeenkomst op de onderste stap

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Santiago de Compostela

Naast de grote trap zat ze aan één kant, uit de weg van iedereen. Haar benen verwelkomden de pauze, ondanks het feit dat ze geen nauwkeurig prestatierapport ontving. Mea probeerde zich het laatste cijfer te herinneren. In plaats daarvan herinnerde ze zich een deurkruk, tegels en de vorm van een raam. Ze lachte. Haar geheugen hield duidelijk haar eigen boekhouding bij, misschien beter dan die van haar, met behoud van de dingen die de klim de moeite waard hadden gemaakt.

> **"Mijn benen weten dat we hier zijn, ze hebben het nummer niet meer nodig."**

Eindelijk niveau grond

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

De ronde binnenplaats in Granada bood een ander soort orde aan. Columns herhaald, de grond was vlak, en het centrum nodigde haar uit om gewoon te stoppen. Mea glimlachte naar de gedachte dat ze nu de columns kon tellen. Ze stond toe dat het idee zonder stemming doorging. Na een paar stappen keek ze op. Deze keer verloor ze niets. Met geen nummer te bewaken, bleef de hele binnenplaats beschikbaar voor gewone nieuwsgierigheid.

> **"Ik zal de columns vandaag niet tellen, ik ben op vakantie."**

Ik ben het nummer vergeten. Niet de reis.

Ze nam geen totaal op in het notitieboekje. Het was genoeg om te zeggen dat er genoeg stappen waren geweest en nog meer redenen om te pauzeren. Dat leek een ongewoon betrouwbaar stukje informatie.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 64

Een foto met de zelfontspanner

Slowakije · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava, Devín en Bratislava. Drie vrienden, één camera en een paar seconden met hun eigen idee van de perfecte pose.

Mea wilde een foto met alle drie. De statief stond stevig, de camera keek gewillig, en haar vrienden waren in uitstekende geesten. Ze hoefde alleen maar op de knop te drukken en ze op tijd bij elkaar te voegen. In deze collage van Slowaakse haltes, wordt een eenvoudige taak een kleine gedeelde sport met onverwachte resultaten.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Alles is klaar.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava

Onder Trnava's torens, checkte Mea het frame en knikte naar haar vrienden. Colombine heeft haar vest aangepast. Lu Cia probeerde een discrete glimlach die, in feite, heel merkbaar was. Mea drukte op de sluiter en herinnerde zich dat ze nog steeds rond het statief moest lopen. Plotseling waren er te veel details te overwegen: haar tas, haar sjaal, haar plaats tussen hen. De camera bleef aftellen zonder hulp. Zijn werk was duidelijk eenvoudiger dan die van hen.

> **"Blijf lachen, ik hoef er alleen maar te komen."**

Nog één stap

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava

Op de binnenplaats, Mea voelde zeker dat ze het deze keer zou halen. Ze nam een stevige stap, ving haar sjaal en keek naar haar vrienden. Beiden lachten al. Het was onduidelijk of de camera nog steeds wachtte of ze net had gered van een te waardig portret. Mea deed mee. De volgende keer zou ze dichterbij beginnen. Colombine stelde voor haar hele leven niet te herschikken tijdens het aftellen. Lu Cia vond beide plannen veelbelovend.

> **"Ik ben er klaar voor. Ik ben gewoon nog niet in positie."**

Nu de Bloem

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Devín

In Devín stonden ze samen op tijd. Mea en Colombine keken in de lens met een voorbeeldige kalmte. Op het laatste moment voelde Lu Cia echter dat haar blauwe bloem iets scheef zat. Ze hief een hand op. De camera deed zijn werk precies toen. Mea draaide zich naar haar toe met een uitdrukking die nauwelijks een seconde ernstig bleef. Achter hen bleven rivier en oude muren onverschillig voor de onderhandelingen van het trio met de tijd.

> **"Deze keer lukte het ons alles, behalve de bloem."**

Deze blijft hier.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bratislava

Onder Bratislava Castle hebben ze de foto's samen bekeken. In een, Mea was nog steeds in beweging. In een ander, lachte Colombine eerder dan bedoeld. Lu Cia had een hand in haar haar en de uitdrukking van iemand die een kleine complicatie ontdekte. Toen vonden ze een foto waarin dat allemaal niets uitmaakte. Alle drie waren ze gewoon zichzelf. Mea heeft het weer laten zien. Deze zou blijven. Haar vrienden waren het eens zonder nog een aftelling.

> **"Hier zijn we precies zoals ik ons wil herinneren."**

De beste foto heeft ons gevangen tussen poses.

Die avond kozen ze niet voor de meest serieuze foto. Ze hielden degene wiens gelach alle drie kon verklaren. De camera was welkom om zijn mening over timing te behouden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 65

Een liedje zonder naam

Côte d’Azur · Mea Zen

Antibes, Cap Ferrat, Nice en Saint Tropez. Mea neuriet een deuntje dat ze nog nooit helemaal gehoord heeft.

Het begon met een paar noten die naast Mea in de pas liepen. Ze behoorden tot geen enkel nummer dat ze kon noemen, misschien alleen tot het ochtendlicht en haar goede humeur. In deze Riviera collage, draagt ze ze door lanen, groen en uitzicht op zee. Ze zal proberen te ontdekken hoe het deuntje doorgaat, zonder er te streng over te zijn.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Opmerkingen tussen voetstappen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Antibes

In Antibes is de rijstrook aangenaam afgegleden en de huizen hebben het licht dichtbij gehouden. Mea begon rustig te neuriën. De eerste twee noten klonken zeker; de derde vond zijn eigen richting. Niemand corrigeerde haar, dus ging ze verder. Naast de

winkelmanden draaide de melodie kort om; bij de stenen hoek vertraagde hij. Lopen voelde makkelijker. Ze had geen woorden of publiek nodig. Voor nu was genieten van haar eigen kleine geluid genoeg.

> **"Ik denk niet dat iemand deze heeft opgenomen, zelfs ik niet."**

Een Rhythm voor de Bank

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Cap Ferrat

Onder het groen op Cap Ferrat, ging ze zitten en probeerde verder te gaan waar ze was gebleven. Ze tikte zachtjes een vinger op haar knie. Het ritme kwam meteen aan; de melodie had tijd nodig. Bladeren bewogen op hun eigen manier, en ze aanvaardde ze als een discrete begeleiding. Soms herhaalde ze een zin, soms veranderde ze het volledig. Met haar eigen lied realiseerde ze zich dat ze niet hoefde te bewijzen welke versie juist was. Ze kon blijven zoeken terwijl het haar behaagde.

> **"De bank luistert geduldig, een goed publiek."**

De wind heeft een pauze toegevoegd

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Mooi.

Boven de baai in Nice, tilde de wind haar sjaal op net zoals ze een ander briefje probeerde. Mea ving het en lachte. Het nummer verwierf een ongevraagde pauze die het best paste. Hieronder lag de stad en de lange bocht van de kust. Misschien hoeft ze de melodie niet meteen af te maken. Sommige plaatsen verdienden het om gehoord te worden zonder haar begeleiding voor een tijdje. Ze verliet het refrein voor later.

> **"Oké, wind, je solo nu."**

Een boog zonder applaus

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Saint-Tropez

Naast het water in Saint-Tropez herhaalde ze haar favoriete zin nog eens rustig. Ze wist niet zeker of het overeen kwam met de ochtendversie. Dat deed er niet meer toe. Ze boog haar hoofd lichtjes naar de zee, alsof ze het bedankte voor de begeleiding. De zee bood geen applaus, alleen nog een rimpel. Mea aanvaardde dat als een gunstige recensie en ging verder met een lied dat ze nergens had gered, hoewel het al een genereus deel van haar reis had opgevrolijkt.

> **"Bedankt voor de begeleiding, ik zal de rest later uitvinden."**

Het liedje had geen naam. De ochtend herkende het.

's Avonds kon ze de melodie niet meer precies herhalen. Dat maakte haar niet lastig. Iets ervan bleef in de manier waarop ze liep, en een beetje in de glimlach die ze terugbracht.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 66

Een paraplu in goed gezelschap

Italië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Het Gardameer. Een passerende douche test hoeveel goede humor er onder één paraplu kan passen.

Colombine bracht een paraplu mee, hoewel de anderen het niet nodig vonden. Mea keek uit naar het meer, terwijl Lu Cia de uitzichten beter controleerde dan de lucht. Spoedig zal die bescheiden marine accessoire de hoofdrol nemen. Het weer in deze ingebeelde aflevering verdient een korte verandering van programma, en de vrienden een reden om dichter bij elkaar te staan.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Dat is niet nodig.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gardameer

Naast de zeilboten zwaaide de paraplu aan Colombine's zijde. Mea wees er met vermaak naar: in een foto zou het lijken alsof het vanaf het begin aan hen getwijfeld had. Colombine

antwoordde dat het was gekomen om te helpen, niet om te worden gefotografeerd. Lu Cia keek op. Greyer wolken bewogen langzaam tussen de masten, nog steeds lijken te zijn alleen interessant landschap. Ze gingen verder langs de kade terwijl de paraplu zijn verdediging voor later reserveerde.

> **"Het is hier niet voor decoratie, het heeft een baan."**

Drie plaatsen onder één dak

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gardameer

De eerste druppels arriveerden voordat Mea haar straf afmaakte. Colombine opende de paraplu en gaf hem door in het midden. Plotseling stonden alle drie dichter bij elkaar dan gepland. Lu Cia wees erop dat haar bloem geen bad wilde. Mea paste het handvat aan; Colombine kwam dichterbij. Er was samenwerking nodig onder het marinedak, maar er was ook ruimte voor gelach. Het meer bleef mooi achter de zachte regen, en niemand noemde de paraplu onnodig meer.

> **"Een beetje dichterbij, we delen het uitzicht."**

Druipen zonder klacht

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gardameer

Onder een luifel in de rijstrook, Lu Cia sloot de paraplu en liet zijn tip weg van de anderen. Een paar laatste druppels vielen op de bestrating. Mea maakte haar sjaal glad, terwijl Colombine er te blij uitzag om onopvallend te zijn. Niemand gaf haar de schuld. Ze had gelijk en had het bewijs door de stad gedragen door een gebogen handvat. Tussen de kleurrijke huizen was het licht weer aan het oplichten. De douche had nooit een lang bezoek gepland.

> **"Oké, de volgende keer zal ik er niet om lachen."**

Een nieuw lid van de partij

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gardameer

Licht keerde terug langs het gezichtspunt pad. De bergen zagen er helderder uit, het meer kalmer en de vrienden verspreidden zich in een comfortabel wandelpad. De paraplu bleef gesloten in Lu Cia's hand. Ze beschreef het nu als een betrouwbaar lid van de partij. Mea stelde voor om het een eigen portret te geven. Colombine zei dat het tevreden zou zijn als ze het die avond zouden drogen: een bescheiden verzoek na een respectabele voorstelling. Alle drie zijn we het eens.

> **"We waren met z'n vieren vandaag, één had een hendel."**

De douche ging voorbij. Goed gezelschap bleef onder elke hemel.

Daarna droeg Lu Cia de paraplu met onverwacht respect. Mea gaf toe dat sommige dingen alleen onnodig lijken totdat de dag het juiste moment voor hen vindt.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 67

Een schaduw op mijn hielen

België · Mea Zen

In Gent krijgt Mea een onverwachte metgezel: haar eigen schaduw. Het heeft lange benen, uitstekende uithoudingsvermogen en geen bezwaar tegen het nemen van de schilderachtige route.

Naast het water leken de huizen een tweede leven te leiden onder de oppervlakte. Mea bewonderde hun ondersteboven daken toen ze haar langgerekte zelf zag op de bestrating. Het leek alsof het al wist waar te gaan. Verdacht. Mea had nog niet eens besloten over koffie.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Eén schoen voorover

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gent

Haar schaduw stak de bestrating over voordat Mea een stap had gezet. Slanker, een beetje dramatisch, het was bereid om meer ruimte in te nemen dan zij was. Mea vertraagde. Dat deed het ook. Met haar volgende stap zag ze haar sjaal een klein dansje op de grond doen. De kade bood meer dan knappe huizen aan: een privé optreden waar ze niet van hoefde te genieten.

> **"Je krijgt natuurlijk alle beenruimte."**

Een kleine test

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gent

Bij het volgende kanaal stopte ze en hief een hand op. Haar schaduw deed hetzelfde, zonder aarzelen of vragen waarom een volwassen vrouw op de stoep speelde. Mea gaf het een tevreden glimlach. Aan de overkant van het water gloeide een dak rood; ergens in de buurt was de lunch aan het koken. Ze probeerde een kleine beweging van haar vingers. Uitstekend. Eindelijk, iemand die zelfs de meest ingewikkelde choreografie van de eerste poging begreep.

> **'Je bent aangenomen, geen proeftijd nodig.'**

Binnenin een grotere schaduw

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gent

Onder de kasteelmuren verdween haar metgezel in een brede schaduw. Mea keek naar haar schoenen, toen naar de stenen toren. Een pauze dan. Geen dramatisch afscheid, geen verplichting om zichtbaar te blijven. Ze pauzeerde daar ook. De steen hield zijn eigen stilte, terwijl een gesprek dat ze niet kon begrijpen drift in van de straat. Voor het eerst de hele namiddag, hoefde ze niet eens met zichzelf om te gaan.

> **Vijf minuten zonder toezicht.**

Weer samen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Gent

Voorbij een kleine brug keerde het zonlicht terug naar het pad en bracht het de bekende omtrek mee. Deze keer heeft Mea niets getest. Ze liep gewoon, glimlachte af en toe, en liet haar sjaal de lucht volgen. Haar rustige metgezel had geen bestemming meer nodig. Er was plaats voor beiden in elke stap. En ergens om de hoek, stond die koffie eindelijk te wachten.

> **Kom op, deze is voor mij.**

Twee uit Walking

Die avond heeft ze de lijst met straten overgeslagen in haar notitieboekje. Ze tekende een klein figuurtje met een lange lijn erachter. Gent leende haar bedrijf enkele uren lang zonder uitleg. Toen ze eindelijk koffie bestelde, bestelde ze er een.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 68

De leeuw wilde niet glimlachen

Kroatië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op Korčula probeert ons trio waardig te blijven voor een stenen leeuw. De leeuw heeft een voorsprong van enkele eeuwen.

Korčula hield kleine gezichten, emblemen en verhalen in zijn muren. Lu Cia zag een kleine gevleugelde leeuw. Colombine verklaarde dat zo'n vooraanstaand bedrijf een waardig antwoord verdiende. Mea vermoedde dat de regel de volgende hoek niet zou overleven.

Geïllustreerde fictie naar originele foto's van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Onderscheiden onderneming

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Korčula

Colombine tilde haar kin op en gaf de steen haar strengste blik. Mea beet op haar lip. Lu Cia beoordeelde beide kanten van deze diplomatieke bijeenkomst en besloot dat de leeuw meer macht had om te blijven. Niets bewoog boven hen, behalve een paar

bladeren tegen de muur. Ze lieten de oude steen onaangetast; het hele experiment in waardigheid vond plaats op hun eigen gezichten.

> **"Hij heeft genoeg geoefend," merkte Lu Cia op.**

Een ceremoniële processie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Korčula

Colombine ging eerst de stenen doorgang binnen. Ze liep alsof ze vertrouwd was met een boodschap van groot belang, hoewel ze alleen haar tas droeg. Mea bleef een paar stappen achter haar voordat er een lach ontsnapte. Lu Cia vroeg of een ceremoniële processie rustig mocht giechelen. Colombine draaide zich niet om, maar haar schouders onthulden nog een scheur in het officiële protocol.

> **"Stil, ja, ik zal de waardigheid controleren."**

De slotonderhandeling

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Korčula

Aan een tafel op een groene binnenplaats bood Mea aan om een echt serieuze uitdrukking te demonstreren. Ze legde haar handen voor haar en fronste. Colombine barstte uit lachen voordat de stemming kon beginnen. Lu Cia liet haar hoofd zakken, wat haar eigen lach met precies twee seconden vertraagde. De glazen op de tafel bleven onaangetast. Een paar bladeren boven en twee vrienden die haar veel te goed kenden waren al deze pauze nodig.

> **"Je zou niet eens in het stenen comité komen."**

Een stad in goede geesten

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Korčula

Vanaf de waterkant zagen de daken er rustig uit, en de toren had zorgen ver buiten hun kleine spel. Colombine ontspant eindelijk haar schouders. Mea viel op en ze begonnen weer te lachen; Lu Cia wachtte niet langer op een verklaring. Aan de overkant was de stad helemaal niet veranderd. Op de een of andere manier voelde het nu alsof het hen persoonlijk had verwelkomd.

> **"De leeuw won." "Wij ook."**

Waardigheid bleef op de muur

De leeuw glimlachte waarschijnlijk ook niet nadat ze vertrokken waren. Ze vonden het niet erg. Iedereen die eeuwenlang een stad bewaakt, mag af en toe een grapje overslaan. De drie van hen droegen de hunne helemaal naar de zee.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 69

De echo deed mee

Montenegro · Mea Zen

Mea begroet een oude poort in Bar. Het antwoord is kort, iets onduidelijk en net genoeg om een spelletje te beginnen.

Stari Bar opende zich voor Mea een stuk tegelijk: een boog, treden, bleke steen, dan groene hellingen en een berg. Het was niet nodig om alles tegelijk te zien. Bij de poort kwam het bij haar op dat een begroeting beleefd zou zijn. En dus, in deze ingebeelde middag, begon een gesprek waarvoor ze de meeste woorden zelf gaf.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Goedemiddag, Gateway.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Stari Bar

Mea stopte voor de boog en zei een rustige hallo. De steen bracht iets terug dat een beetje als hallo klonk. Ze keek achter haar om te zien of iemand luisterde, wat haar aan het lachen maakte. Ze had in de loop der jaren vreemdere groeten

beantwoord. Door haar tasriem aan te passen, stelde ze zich voor alsof ze een uitzonderlijk gereserveerde gastvrouw ontmoette.

> **"Mea, je kunt een poort blijven."**

Een antwoord van zijn eigen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Stari Bar

Op de binnenplaats naast een kleine stenen kapel klonk haar stem anders. Mea luisterde terwijl het vervaagde tussen de open muren. Ze probeerde haar naam nog een keer, vrij duidelijk deze keer. Ze vond het leuk om het niet uit te leggen of te versieren. Het groen roerde in de wind en voetstappen schudde ergens in de buurt. Een niet veeleisend publiek; het programma kan comfortabel eindigen na één woord.

> **"Ja, dat is precies mijn naam."**

De Tower Depended

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Stari Bar

Naast de toren wachtte ze tot het gesprek doorging. Om zeker te zijn, ze klapte een hand achter haar oor, waardoor de hele situatie nog grappiger. Niets. De toren had bergen om naar te kijken en blijkbaar geen behoefte aan kleine praatjes. Mea accepteerde haar recht om te zwijgen. Ze nam een fles uit haar tas, dronk wat en luisterde alleen naar de lucht. Dat was ook goed gezelschap.

> **Begrepen, geen interviews vandaag.**

Gelachen reizen beter

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Stari Bar

Bij een uitkijk achter een stenen parapet, herinnerde ze zich dat ze zich formeel voorstelde aan een poort. Dat was genoeg. Ze lachte zo vrij dat haar sjaal uit één schouder gleed. Deze keer heeft ze niet geteld hoeveel van het geluid terug kwam. Muren, bomen en heuvels verspreidden zich voor haar, met genoeg ruimte voor alles. Mea paste haar sjaal aan en bleef wat langer. Niemand had het laatste woord vandaag nodig.

> **Morgen dan, maar geen beloftes.**

Alles wat nodig was een stem

Niet elk antwoord hoeft een volledige zin te zijn. Soms is een terugkerend geluid en de glimlach die volgt genoeg. Mea vertrok met een lichtere stap. De stad had niet om haar woorden gevraagd, maar ze was blij dat ze ze had aangeboden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 70

Verwachting: drie glimlachen

Nederland · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In Nederland maken Mea, Colombine en Lu Cia hun eigen voorspelling. Variable cloud, waarschijnlijke wind, goede geesten in onderlinge overeenstemming.

Boven Middelburg kon de hemel niet beslissen. Mea sympathiseerde. Colombine zou een duidelijker statement waarderen; Lu Cia had al een conclusie: we gaan uit. Windy Zandvoort sloot zich later aan bij hun gedeelde reisnotitie. Hun voorspelling hield verrassend goed stand in beide uitstapjes.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De hemel is er nog steeds mee bezig.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Middelburg

Buiten een huis met donkere luiken bestudeerde Mea de heldere rand van een wolk. Colombine bestudeerde zijn aanzienlijk grijzere rand. Lu Cia verklaarde zowel veelbelovend als vond de zaak geregeld. Alle drie stonden even met opgeheven hoofd. Een

voorbijganger kan ze voor een deskundigencomité hebben aangezien. In feite waren ze gewoon vertragen van de beslissing over welke straat te nemen.

> **"Mijn voorspelling heeft een mooie zilveren rand," zei Mea.**

Een lokale deskundige

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Middelburg

Een meeuw stond op de bestrating met de lucht van iemand die hier al jaren werkte. Colombine nodigde het uit om met een open hand te spreken. De meeuw keek weg. Mea zag dit als een voorzichtige uitspraak; Lu Cia vond het een duidelijke aanbeveling om verder te lopen. De vogel kreeg geen kruimels of een rol te vervullen. Het ging over zijn zaken, waardoor drie vrouwen met precies de voorspelling die ze waren begonnen.

> **"Geen commentaar, zeer professioneel."**

De wind hield zijn belofte

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Zandvoort

Op hun latere uitstapje naar het strand bij Zandvoort had de wind geen aanmoediging nodig. Mea pakte het einde van haar sjaal, Colombine hield haar kraag vast en Lu Cia lachte toen ze probeerde uit te zoeken in welke richting haar haar thuishoort. Ze hadden elk een andere techniek, allemaal slechts gedeeltelijk succesvol. De zee ging toch door. Hun kleine weerteam had niets te zeggen over de plannen van de zee.

> **"Minstens een deel van de voorspelling is accuraat!"**

Drie zonnige vlekken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Zandvoort

Toen ging er een gat open in de wolken. Het zonlicht beloofde niet een hele middag, slechts een moment, maar alle drie draaiden zich er samen naar toe. Mea heeft haar sjaal losgelaten. Colombine hield de wolken niet meer in de gaten en Lu Cia deed haar ogen half dicht. Zand- en kustgebouwen lagen achter hen; voor ons was lucht die uiteindelijk geen beslissingen nodig had. Hun prognose zou kunnen worden afgerond met één gezamenlijk resultaat.

> **"Drie glimlachen, geen waarschuwing nodig."**

Zeer waarschijnlijk

Hun notitieboekje bevatte helemaal geen temperaturen. Het had drie namen en een klein teken voor elk aangenaam moment. De meeuw bood geen commentaar op de resultaten. Ze waren toch van plan om haar professionele mening opnieuw te raadplegen op hun volgende reis.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 71

Nog een bladzijde

Portugal · Mea Zen

In Sintra is Mea van plan de laatste pagina van haar notitieboek af te maken. Het paleis, een gesneden gezicht en de tuin hebben allemaal toevoegingen van hun eigen.

De laatste pagina zou simpel moeten zijn: een paar zinnen, de datum, klaar. Mea had zelfs ruimte gelaten voor een bevredigende volledige stop. Toen keek ze naar het paleis en ontdekte dat Sintra niets wist van haar redactionele plannen. De kleurrijke torens zagen eruit als een zeer overtuigend bezwaar.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. De plekken zijn op verschillende reizen bezocht en vormen geen dagroute. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Ruimte voor een laatste veroordeling

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sintra

Onder een stenen boog opende Mea haar notitieboekje en maakte haar potlood klaar. Ze componeerde het begin van een laatste zin in haar hoofd, toen ontsnapte haar blik naar een toren. Rood, geel, wit, een stukje lucht tussen hen. Elke kleur

leek zijn eigen lijn te willen. Het potlood wachtte. Mea gaf het een verontschuldigende blik, alsof ze te laat was voor een ontmoeting met een zeer geduldige collega.

> **"Alleen dit, dan zal ik het echt doen."**

Een notitie in steen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sintra

Bij het rijk gesneden portaal, stopte ze weer. Het stenen gezicht boven haar zag eruit alsof het serieuze aantekeningen op het manuscript had. Mea hield het gesloten notitieboekje op haar borst en glimlachte. Geen extra hoofdstuk, ze beloofde het stilletjes. Gewoon een kleine toevoeging. De gesneden ogen leverden geen millimeter op. Heel goed: de toevoeging zou een eigen pagina kunnen hebben. Je hoeft er niet over te redetwisten.

> **"Je zou een strikte redacteur zijn."**

Een lijn voorbij de Horizon

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sintra

Op de kasteelmuren liet ze het potlood rusten. Het stenen pad wond boven het groen, elke bocht lijkt op een andere mogelijke zin. Alles zou nooit in het notitieboekje passen; zoveel was duidelijk. Mea probeerde het niet meer te halen. Ze bleef achter de parapet, haalde adem en liet het uitzicht bestaan zonder het onmiddellijk op te nemen. Soms komt de beste paragraaf pas als je thuis bent.

> **"Ik kan me dit herinneren zonder het tussen marges te passen."**

Nog een bladzijde

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Sintra

In de tuin hebben oranje bloemen haar vertraagd. Natuurlijk. Mea heeft het notitieboek niet heropend. Ze stopte het potlood erin en hield het onder haar arm. Ze kon verder gaan op het pad met een onvoltooide zin. Plotseling leek dat nogal aangenaam. Een laatste pagina hoefde niets te sluiten. Het kan de plek zijn waar je lacht, draait en zet nog een stap.

> **"Goed dan, nog één."**

De volledige stop kan wachten

Het notitieboek was bijna vol, maar de reis hoefde zich niet aan het aantal bladzijden te houden. Die avond zette Mea het op tafel en liet het potlood ernaast liggen. Als het nodig was, zou ze een ander notitieboek beginnen. Mooie verhalen vinden soms hun eigen vervolg.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City